FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

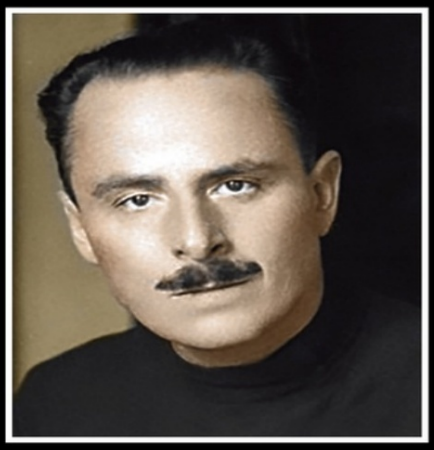
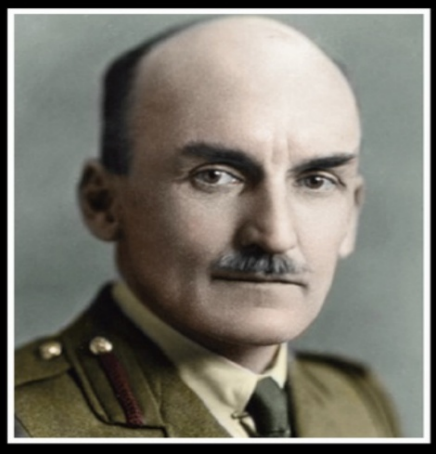

Volume One

Machine Translated by Google

Faşist Sesler

'Faşist Dergisi'nden Denemeler 1936-1940

Birinci Cilt

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Faşist Sesler

'Faşist Dergisi'nden Denemeler 1936-1940

Birinci Cilt

Telif Hakkı © 2019 Sanctuary Press Ltd Tüm

hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya bilgi depolama ve alma dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yöntemle hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Sanctuary Press Ltd
71-75 Shelton Caddesi
Covent Garden
Londra WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com E-
posta: info@sanctuarypress.com

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

FAŞİST SESLER - BİRİNCİ CİLT

Bu sayıda şu yazarların makaleleri yer almaktadır:

John Beckett

James Drennan

Norah Elam

General Franco

Tümgeneral J. F: C. Fuller Joseph

Goebbels JK Heydon

Max Hunger

Jorian Jenks

William Joyce

Dr. Robert Ley

Francis Mcevoy Sir

Oswald Mosley Ezra

Pound Vidkun Quisling

Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-

Thomann Claud

Sutton Alexander Raven

Thomson A.

Yusuf Ali

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

İçindekiler

Faşist Sesler

Faşizmin Felsefesi - Sir Oswald Mosley Almanya ve Kadınları -

Anne Seelig-Thomann Sosyalizm Nedir? - Joseph Goebbels Dünya

Felsefesi ve Dış Politika - Alfred Rosenberg Faşizm,

Kadınlar ve Demokrasi - Norah Elam Değerli Dönümler - Jorian Jenks Hitler'in

Berchtesgaden'i - Yeni Almanya'nın Bir İdili - Joan Morgan

İskandinav Dünya Federasyonu - Vidkun

Quisling Claud Sutton Faşizmin Yorumlanması - Tümgeneral JFC Fuller İspanya'daki

Savaş - Ezra Pound General Franco'nun Ekonomik Ortolojiye

Yönelik Konuşması - A. Raven Thomson Durgunluğun

Nedenleri - Ezra Pound Devrime İhanet - Francis Mcevoy Çürüme

Doktrini - Marksizm - JK Heydon

Düşman Liberalizmdir - William Joyce Thomas Carlyle - Nasyonal

Sosyalist - Arthur Reade William Morris - Nasyonal

Sosyalist - "Şüpheci" Yahudi Miti

A. Yusuf Ali'nin Müslüman Dünyası ve Filistin'i A. Raven

Thomson'ın Faşizm ve Diyalektik'i Francis Mcevoy'un Toprağın

Mirasından Mahrum Edilenler'i A. Raven Thomson'ın Şirket

Ekonomisi'ni James Drennan'ın Nazi Hareketi'ne Bakışı

John Beckett'in Çürüyen Sosyal Demokrasi'si Tümgeneral JFC Fuller'ın

Faşizm ve Savaş'ı Oswald Mosley'in Faşizmde İleriye Dr.

Robert Ley'in Sevinçle Güçlenme'si Max Hunger'ın Alman Kış

Yardım Çalışmaları

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Faşizmin Felsefesi - Sir Oswald Mosley

Sir Oswald Mosley'in 22 Mart 1933 Çarşamba günü İngilizce Konuşanlar Birliği'nde verdiği bir konferans.

O Rakipleriniz Faşizmin tarihsel bir geçmişi veya felsefesi olmadığını iddia ediyor ve benim bu öğleden sonraki görevim, Faşizmin tarihte derin kökleri olduğunu ve spekülatif zihnin en incelikli uçuşlarından bazılarıyla ayakta kaldığını öne sürmek. Elbette, günlük basının sütunlarındaki faaliyetlerimize pek fazla felsefe eklenmediğinin farkındayım ve "Faşizmin Felsefesi" üzerine bir ders vereceğimi okuduğunuzda muhtemelen çoğunuz "Bu gangsterin felsefeyle ne ilgisi var?" dediniz. Ancak, kamuoyunun zihninin bu büyük aynalarının her zaman çok doğru bir yansıma vermediğine inanacağınıza inanıyorum ve ilerlememizin yalnızca daha heyecan verici anlarını okurken, yine de düşüncede bir miktar derinlik ve yapıcı kavrayışa sahip başka anlar da var. Şimdiye kadar Faşist felsefenin çok somut ve kesin bir biçim almadığı bir dereceye kadar doğru, ancak Faşist inancın yalnızca on yıldan biraz daha uzun bir süredir var olduğunu unutmamalısınız: bu son on yılın bir büyümesidir. Ancak, felsefi arka planı şimdiden bir formüle edilebilir durumdadır ve bu, tarihteki herhangi bir büyük siyasi inançta buna karşılık gelen bir gelişmeden çok daha kısa bir sürede gerçekleşmiştir. Tıpkı Faşist hareketin birçok büyük ülkede olağanüstü bir hızla iktidara doğru ilerlemesi gibi, Faşist inanç ve felsefe de kalıcı bir anlayış, bir yaşam tutumu olarak, eski inançların felsefelerinden çok daha hızlı ilerlemiştir. Liberalizmi ele alalım: Voltaire ve Rousseau gibi adamların yazıları ile Liberal inancın on sekizinci yüzyılın sonu ve on dokuzuncu yüzyılın başında İngiliz devlet adamlarının elinde nihai olarak oluşması arasında çok uzun bir zaman geçti.

Aslında bu büyük siyasi hareketler ve psikolojik çalkantılar, çok yavaş bir şekilde belirli bir düşünce sistemine ve bir eylem sistemine dönüştü; ve Faşist örneğinde, on yılın sonunda somut ve kristalleşmiş bir biçime kavuşması muhtemelen oldukça erken olacaktır. Yine de, Faşist felsefenin anlaşılır terimlerle ifade edilebileceğine ve bu çağın düşüncesine tamamen yeni bir katkı sağlasa da, hem kökenini hem de tarihsel desteğini geçmişin yerleşik düşüncesinden aldığının gösterilebileceğine inanıyorum.

İlk olarak, eylem felsefelerinin çoğunun önceki bir dönemdeki kültürel çatışmaların sentezinden türediğini öne sürüyorum. Bir kültür, düşünce veya soyut spekülasyon çağında, keskin bir karşıtlık içinde iki büyük kültür bulurken, bir sonraki eylem çağında, genellikle bu iki keskin karşıtlık arasında pratik bir sentez bulursunuz ve bu da pratik bir eylem inancına yol açar. Bu anlayış size bir dereceye kadar Spenglerci bir yaklaşımı çağrıştırıyor gibi görünebilir; ve büyük Alman filozofun, Faşist düşüncenin geniş arka planını resmetmek için muhtemelen diğerlerinden daha fazlasını yaptığı doğrudur. Ancak bu çok geniş bir arka plandır. Faşist bir önermenin ortaya çıktığı, dünya tarihinin büyük bir arka planıdır.

Bundan çok da fazlası değil. Ve muhtemelen doğuştan gelen kötümserliği yüzünden konuya yaklaşmaktan alıkonuyor ki, size alçakgönüllülükle şunu söyleyebilirim ki, bu karamsarlık onun modern bilim ve mekanik gelişmeler konusundaki tüm cehaletinden kaynaklanıyor.

Spengler gözlükleriyle bakarsanız, ******ebook converter DEMO Watermarks******* sonucuna varmanız kaçınılmazdır

Machine Translated by Google

Aşırı karamsarlık, çünkü yoksulluk sorununu tamamen ortadan kaldırma yeteneğini ilk kez insanın eline veren faktörü gölgede bırakıyorlar. Ve bence Alman filozofumuzun bu muazzam yeni faktörü yanlış anlaması, onu bu karamsar sonuca götürüyor. Yine de bu, dünya düşüncesine yaptığı muazzam katkıyı hiçbir şekilde geçersiz kılmaz.

Görünüşte birbirine zıt kültürlerin, bir sonraki eylem çağında, dönemin eylemde ifade bulan felsefi bir çocuğunun üretimine evrilmesi önerimin Spenglerci düşünceden bir türev aldığını haklı olarak çıkaracaksınız. Ancak, bu tezin Faşist örnekte nasıl işlediğini size pratikte gösterebileceğimi düşünüyorum. Size, geçen yüzyıldaki büyük entelektüel mücadelenin, Nietzscheci düşüncenin iki bin yıllık Hristiyan medeniyeti üzerindeki muazzam etkisinden kaynaklandığını söyleyebilirim. Bu etki ancak çok yavaş fark edildi. Tam etkileri ise ancak bugün ortaya çıkıyor. Ancak modern düşüncede nereye bakarsanız bakın, insan zihnine ve ruhuna hakim olma yolundaki bu muazzam mücadelenin sonuçlarını görürsünüz. Batı açısından bakıldığında, yüzyıllardır insan düşüncesine geniş çapta egemen olan bir din vardı. Ve aniden, ilk kez, bu din ve bu düşünce etkili bir şekilde sorgulandı ve en azından o an için temelleri sarsıldı. Öfkeli bir enerjiyle ve olağanüstü bir dehayla kınandı; temelden kınandı.

Daha sonra göreceğiniz gibi, Hristiyanlığa karşı bir dava açmıyorum, çünkü size Nietzscheci ve Hristiyan öğretilerinin nasıl sentezlenebileceğine inandığımı göstereceğim. Ancak bu noktada, bu iki inanç arasındaki temel farklılıkları incelemem ve farklılıkların nerede biriktiğini, benzerliklerin nerede ortaya çıktığını görmem gerekiyor.

Nietzsche, bildiğiniz gibi, Hristiyan düşüncesinin tüm temellerine meydan okudu. Şöyle dedi: "Bu, kölelerin ve zayıfların dinidir. Bu, hayattan kaçan, gerçekle yüzleşmek istemeyen, kurtuluşu hayalperest bir ahirette arayan insanların inancıdır; bu kurtuluşu, yeryüzünde kendileri için yakalayacak canlılığa ve yiğitliğe sahip değiller. Bu, bir zayıflık ve teslimiyet ruhundan türemiştir." Doğru hatırlıyorsam, onu büyük bir ifadeyle, "insanlığı zincire vuran ve zayıflatan din" olarak kınadı.

Ve bu inancın yerine, zorluklarla, tehlikelerle yüzleşen, maddi şeylerin ve çevrenin zorluklarının arasından ilerleyen, başarmak, kazanmak ve burada, yeryüzünde kendine ait bir dünya yaratmak için çabalayan insan olan üstün insan kavramını yarattı. Bu, yalnızca düşüncenin değil, yaşamın da tüm temeline bir meydan okumaydı. Ve dünya düşüncesini temellerinden sarstı. O dönemde bu tartışmayla ciddi olarak ilgilenenlere, bu inançlardan birinin galip gelmesi, birinin de ölmesi gerektiği; bu çelişkili doktrinlerin herhangi bir birleşiminin, herhangi bir sentezinin tamamen söz konusu olmadığı görünmüş olmalı.

Günlük hayatta sıklıkla olduğu gibi, görünüşte birbirinden bu kadar farklı olan inançların, daha yakından incelendiğinde aslında bir uzlaşmaya ve hatta belirli bir senteze açık olduğuna inanıyorum; ve sanırım size, günümüz Faşist doktrininde, her iki inancın da büyük özelliklerinin tam bir birleşimini bulabileceğinizi gösterebilirim. Bir yandan, Hristiyanlıktan, doğrudan Hristiyan anlayışından alınan Faşizm'de, başkalarının davasında, dünyanın davasında, ülkenizin davasında muazzam bir hizmet, özveri, özveri vizyonu buluyorsunuz; bireyin ortadan kaldırılması değil, bireyin kendisinden çok daha büyük bir şeyde kaynaşması; ve Faşizmin o temel doktrini var: hizmet, özveri. Faşistin en büyük dava olarak görmesi gereken şeye.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

ve dünyadaki en büyük dürtü. Öte yandan, Nietzscheci düşünceden, insanlığın ilerlemesini engelleyen tüm mevcut şeylere meydan okuma, teslimiyet doktrininin mutlak reddi; tüm engellerle başa çıkma ve onları aşma konusunda sağlam bir yetenek gibi erdemli ve öz-yardımcı bir insan doktrininin yaratımını buluyorsunuz. Aslında, Faşizmin diğer önemli özelliği olan, güçlü ve öz-yardımcı insanlar doktrininin yaratımını gerçekleştirmiş oluyorsunuz.

Dolayısıyla, bu iki büyük doktrinin, günümüz Faşizminin pratik inancında kendini gösteren bir tür birleşimini buluyoruz - sanırım iddia edebilirim. Ve bu, aslında hayata karşı tüm tutumumuzda kendini gösteriyor. Bunu genel varoluşun en küçük ayrıntılarına kadar indirgeyebiliriz. En geniş ve en soyut anlayıştan, günlük yaşamın en ayrıntılı noktalarına kadar inebiliriz.

Tüm halkımızdan üstün bir kamu hizmeti anlayışı talep ediyoruz, ancak karşılığında onlara da taviz veriyoruz ve Faşist anlayışta Devletin mutlak özgürlük vermesi gerektiğine inanıyoruz. Bir insan, kamusal yaşamında Devletin uygun bir üyesi gibi davranmalı, her eyleminde ulusun refahına uygun davranmalıdır. Öte yandan, karşılığında Devletten bir birey olarak yaşama ve gelişme konusunda tam bir özgürlük alır. Ve bizim ahlak anlayışımızda -ve sanırım özel uygulamanın kamusal protestoyla tamamen örtüştüğü tek kamusal ahlak anlayışı olduğunu iddia edebilirim- ahlak anlayışımızda herhangi bir ahlaki sorunun tek ölçütü, bireyin Devlete hizmet etme gücünü herhangi bir şekilde engelleyip engellemediği veya yok edip etmediğidir. Kişi şu sorulara cevap vermelidir: "Bu eylem ulusa zarar verir mi? Ulusun diğer üyelerine zarar verir mi? Ulusa hizmet etme yeteneğime zarar verir mi?" Ve eğer tüm bu soruların cevabı açıksa, birey istediğini yapma konusunda mutlak özgürlüğe sahiptir; ve bu, bireye, devletin altındaki herhangi bir sistemin veya herhangi bir dini otoritenin bireye bahşettiği en geniş özgürlük ölçüsünü verir.

Bu ahlaki sınava en yakın yaklaşım muhtemelen Yunan medeniyetinin yaklaşımıydı; ki bu medeniyetin örgütlenme anlayışı, elbette, günümüzün Faşist anlayışından çok da aşağı olmayan bir devlet anlayışına sahipti.

Bu tutum, bu felsefi arka plan, Faşist'e, mevcut düzene ayrıntılı bir meydan okuma niteliğinde olan, çok açık toplumsal davranış kuralları dayatır; ancak bu geniş kapsamlı ilkelerin ayrıntıya indirgenebilir olduğunu göstermenin ötesinde, bu ayrıntılara derinlemesine girmeyeceğiz. Örneğin, bir kişinin, yasal olduğu saatten sonra içki içerek kendine zarar verme riskiyle karşı karşıya kalması durumunda para cezasına çarptırılabileceği, ancak kamusal alanda daha büyük veya daha küçük bir figür olarak kamusal sıfatıyla, devletin tüm yapısını tehdit edebilecek eylemlerde bulunabileceği bir sistemi gülünç buluyoruz. Kendisine en ufak bir zarar verme riskiyle karşı karşıya kalırsa, kanunun tüm gücü ona karşı harekete geçer; ancak kamusal sıfatıyla, ulusun tüm yaşamını tehdit edebilir: devletin temel direklerini tehdit edebilir.

Faşist ilke, kişisel özgürlük ve kamu hizmetidir. Bu ilke, kamusal yaşamımızda ve başkalarına karşı tutumumuzda bize belirli bir disiplin ve belirli bir kısıtlama getirir; ama yalnızca kamusal yaşamımızda; ve kişisel özgürlüğe sahip olmanın tek yolunun, günümüz dünyasında var olan ekonomik kaostan bir düzen çıkaracak bir kamu örgütlenmesi olduğunu ve böyle bir kamu örgütlenmesinin ancak Faşizmin doğasında var olan otorite ve disiplin yöntemleriyle sağlanabileceğini kesinlikle savunurum.

Ancak felsefi tarafa dönersek, Faşistin felsefesinin ona doğal olarak dayattığı, hayatında belirli bir disiplin, benim deyimimle düzenli bir atletizm ve liderliğe güven duygusu, otoriteye inanç gibi diğer hareketlere yabancı olan bir şey olduğunu görürüz. Ve burada, Sosyalizm ve Liberalizmin temel ilkeleriyle anında çatışmaya gireriz.

Sosyalizm, ekonomik örgütlenme anlayışı bakımından Liberalizmden elbette keskin bir biçimde farklıdır; ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranları*******

Machine Translated by Google

Ancak felsefede, Voltaire-Rousseau yaşam tutumunda yeterince geriye gidersek, gerçekten ortak bir kökene sahip olduklarını kabul etmeyecek çok az Sosyalist veya Liberal olduğunu düşünüyorum; ve her şeyden önce ikincisi. Şimdi size burada bir yandan Liberalizm ve Sosyalizm, diğer yandan Faşizm arasında ortaya çıkan temel farkı önerebilir miyim? Bizim görüşümüze göre Rousseau ya büyük bir hata yaptı ya da çok yanlış anlaşıldı. Rousseau eşitlik dedi. Biz de, Fırsat eşitliğinden bahsediyorsanız, evet; insan eşitliğinden bahsediyorsanız, hayır, diye yanıtlıyoruz. Bu bir saçmalık. Şahsen, eğer doğru okunursa, Rousseau'nun fırsat eşitliğini kastettiğine ve Rousseau'nun asıl saldırısının, içinde yaşadığı yozlaşmış sisteme yönelik olduğuna inanıyorum -ve haklı olarak hedef alındı. Aslında şöyle demişti: "Fransa'nın bu aylak, yozlaşmış soylularının" (o zamanlar şüphesiz öyleydiler) "ulusun yaşamını boğan ayrıcalıkları kendilerine mal etmeleri saçmalıktır. Fırsat eşitliği temel bir şeydir. Yönetmeye uygun olanlar yönetsin. Büyükbabası yönetmeye uygun olduğunu kanıtladığı için hiç kimse yönetmesin." Bu, ayrıcalığa karşı bir isyandı; yetenekli ve yetenekli kişinin büyük bir ulusun işlerini yönetecek kişi olması gerektiğinin bir ifadesiydi. Ancak bu doktrin, daha sonraki müritleri tarafından insanların eşitliği, tüm insanların eşit olduğu anlamına geldiği şeklinde benimsendi.

Bu yorumlamadan, gördüğümüz gibi, tüm yanılgı ortaya çıkıyor. Bu, apaçık ve net bir saçmalık. Bir insan, hem zihinsel hem de fiziksel olarak, diğerinden muazzam derecede farklıdır. Sosyalistlerin sıklıkla söylediği gibi, ahlaki veya manevi eşitlik söz konusu değildir. Bu tamamen farklı bir şeydir. Ahlaki ve manevi olarak, büyük bir işletmenin zeminini süpüren adam, o işletmenin yöneticisinden çok daha üstün olabilir. Ancak asıl soru, hangi adamın hangi işi yapmaya uygun olduğudur. Yerine getirmesi gereken uygun işlev nedir? Bazıları bir işte, bazıları başka bir işte iyidir.

Elbette, sosyal sınıf anlayışını Faşizm'den tamamen çıkarıyoruz çünkü bu anlayış kalıtımsal bir şansa dayanıyor; ancak bazı insanların doğaları gereği belirli şeyleri yapmaya uygun olduğunu, bazılarının ise uygun olmadığını söylüyoruz. Ve bu düşünce temelini benimsediğinizde, demokrasi anlayışının tamamına meydan okumuş olursunuz.

Dünyadaki her sorunun, ne kadar karmaşık olursa olsun, ne kadar deneyimsiz olursa olsun herkes tarafından çözülebileceği inancına meydan okuyorsunuz; ve bu açıdan bakıldığında, hükümette veya başka bir alanda çalışan bir teknisyenin, yılda yaklaşık beş dakika konuya bakan kişiler tarafından eğitilmesi saçma bir şey. Bir mühendislik atölyesine girsem, mühendisin işini yapmasını izlesem ve sonra ona nasıl yapacağını anlatmaya başlasam, bana -ve haklı olarak- küstah bir eşek olduğumu söylerdi. Benzer şekilde, ülkenin sorunlarını hiçbir şekilde incelememiş bir adamın, bira bardağını tezgahın üzerine bırakıp oy kullanma kabinine giderek ülkesinin önümüzdeki dört yıl boyunca nasıl yönetileceğine dair ayrıntılı talimatlar vermesinin beklenmesi bize saçma bir düşünce gibi geliyor. "Bütün insanlar eşittir ve herkes, bir ülkenin yönetimi gibi karmaşık bir konu olduğu sürece, herhangi bir konuda fikir beyan etme konusunda eşit derecede yetkilidir." Sosyal Demokrasi'nin Rousseau'nun yazılarına yüklediği yorum budur ve bu anlayış açıkça saçmadır. Ancak bu, tüm demokratik sistemin felsefi temelidir. Bu nedenle, tüm insanların tüm sorunlarda karar vermede eşit olduğu temel anlayışına meydan okuyoruz. Fırsat eşitliğini benimsiyor ve benimsiyoruz ve ayrıcalıklı kalıtım anlayışına karşı çıkıyoruz ve karşı durmalıyız.

Bir insan kendini kanıtladığında, ülkedeki en üst mevkilere yükselebilir ve tüm eğitim sistemimiz buna göre tasarlanmalıdır. Ancak babası veya büyükbabası ondan önce orada olduğu için zirvede olamaz. Dolayısıyla bir yandan Sağ'ın ayrıcalığına, diğer yandan da Sol'un tüm insanların doğanın lütfuyla eşit olduğu şeklindeki saçma doktrinine meydan okuyoruz. Şimdi, belki de biraz haklı olarak, şunu söyleyebilirsiniz:

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Bu doktrinler daha önce de duyulmuştu, bunlar Bonapartizmin temeliydi, ya da daha da geriye, kökenine inersek Sezarizmin temeliydi.

Elbette Faşizmin Sezarizmle tarihsel bir bağı olduğu doğrudur, ancak modern dünya, antik dünyanın biçim ve koşullarından köklü bir şekilde farklıdır. Modern örgütlenme, ne kadar yetenekli olursa olsun, tek başına bir bireye dayanamayacak kadar geniş ve karmaşıktır. Modern Sezarizm, modern olan her şey gibi kolektiftir. Tek başına bireyin iradesi ve yeteneği, Faşist bir hareketi oluşturan disiplinli binlerin iradesi ve yeteneğiyle yer değiştirir. Her Kara Gömlekli, kolektif bir Sezarizmin bireysel bir hücresidir. Gönüllü bir disipline tabi ve ulusal hayatta kalma tutkusundan ilham alan adanmış kitlelerin örgütlü iradesi, iktidar iradesinin ve bireysel üstün insanın daha yüksek bir düzeninin yerini alır. Bununla birlikte, modern bilimin silahlarıyla donanmış bu kolektif Sezarizm, tıpkı antik Sezarizm gibi, bir yandan gericilikle, diğer yandan anarşiyle aynı tarihsel ilişki içindedir. Sezarizm, bir yandan Spartakizm'e, diğer yandan da Patrisyen Senatosu'na karşı durmuştur. Bu konum, son iki bin yılın tarihi kadar eskidir. Fakat o günlerde, bugün mevcut olan yapıcı başarı fırsatları yoktu ve bu doktrinin önceki kanıtlarından çıkarabileceğimiz tek ders basitçe şudur: Spartaküs'ün etkisi altında dünya tam bir çöküşe ve kaosa sürüklendiğinde, dünyayı ortaya çıkan kaostan kurtaranlar ve insanlığa çoğu zaman yeni bir sistem ve yeni bir istikrar içinde yüzyıllarca barış ve düzen verenler her zaman Spengler'in "büyük gerçek adamları" olarak adlandırdığı kişilerdi. Ve bu, modern Faşist hareketler tarafından, "siyasetin ve felsefenin belirli temel gerçeklerini kabul ederek" yapıldı ve yapıldı. Yine, görünüşte birbiriyle çelişen iki doktrinin belirli bir evliliği söz konusu. Sık sık Sağ'dan bir şeyler, Sol'dan bir şeyler almakla suçlanıyoruz. Evet, diğer inançlardan ödünç almak; kötü olanı bir kenara atıp iyi olanı korumak çok mantıklı bir şey; ve eski parlamenter zihniyetten hemen uzaklaştığınızda, elbette böyle bir yolun bilgeliğini görürsünüz. Ve Faşizm, elbette, Sağ'dan ve Sol'dan bir şeyler alır ve bunlara modern çağa uygun yeni gerçekler ekler.

Faşizmin bu yeni sentezinde, yakın durumumuza biraz daha yaklaşarak, otorite, düzen ve disiplinle desteklenen, Sağ'ın bir niteliği olan büyük istikrar ilkesini alıp, Sol'dan aldığımız ilerleme, dinamik değişim ilkesiyle birleştirdiğimizi görüyoruz. Muhafazakârlık -bu ülkede bilindiği adıyla- istikrara inanır ve bunu düzene olan inancıyla destekler; ancak Muhafazakârlığın modern dünyada her zaman başarısız olduğu nokta, istikrarın ancak ilerlemeyle elde edilebileceğini, değişime karşı dik durmanın Muhafazakârlığın en çok korktuğu devrimci durumu hızlandıracağını kavrayamamasıdır. Öte yandan Sol, Rousseau kompleksi yüzünden, ilerlemenin tek yolunun, değişimi mümkün kılan tek yürütme araçlarını benimsemek olduğunu fark etmekte her zaman başarısız olmuştur.

Dolayısıyla şu sonuca vardık: İstikrarı ancak düzenli değişimlere hazırsanız elde edebilirsiniz, çünkü istikrarı korumak için yeni çağın yeni gerçeklerine uyum sağlamanız gerekir. Öte yandan, Sol'un arzuladığı ilerlemeyi ancak, her zaman yalnızca Sağ'a ait olduğu düşünülen otorite, disiplin ve sadakat gibi ilerlemenin yürütme araçlarını benimsersek elde edebiliriz. Bu iki ilkeyi birleştirerek, Faşist inancın ve Faşist örgütlenmenin temeline ulaşırız.

Yine diyeceksiniz ki: "Bu bir kez daha Sezarizm veya Bonapartizm. Artık salt bireysel liderlik meselesi olmaktan çıktı. Karşı karşıya olduğumuz mekanizma, herhangi bir bireyin tek başına idare edemeyeceği kadar büyük. Bu yüzden kolektif bir Sezarizm haline geldi."

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Ulusal ve küresel yenilenme idealleriyle gönüllü bir disiplin içinde bir araya gelen, örgütlü ve disiplinli bir kitlenin liderliği. Ancak temel ilkeler aynı kalır; bu nedenle, Faşist hareketiniz Sezarizm'in daha önce gerçekleştirdiği amacı gerçekleştirebilir, Spartaküs ile gericilik arasındaki çatışmanın yol açtığı kaostan düzen çıkarabilir, birkaç yıl veya birkaç yüzyıl boyunca dünyaya büyük bir barış getirebilir, ancak yine de kendi içinde bir çürüme taşır ve bizim gerekli olduğuna inandığımız şeyi gerçekten başaramaz.

Gerçekten geçerli tek durum olan bu duruma verilecek cevabın, daha önce her zaman modern bilim faktörünün eksik olduğu olduğuna inanıyorum. Şimdi ise tamamen yeni bir faktöre sahipsiniz. Eğer yönetim sisteminize yeni bir verimlilik getirebilirseniz ve herkes bu tür hareketlerin iktidara geldiklerinde en azından verimli olduğunu kabul eder: Eğer yönetime birkaç yıllığına bile olsa bir yürütme gücü ve işleri halleden bir verimlilik getirebilirseniz, hapsedilmiş bilim dehasını modern dünyada yerine getirmesi gereken görevi yerine getirmek üzere serbest bırakabilirsiniz ve serbest bırakacaksınız. Devlet ve ekonominin yapısı hakkındaki farklı görüşlerimiz ne olursa olsun, sanırım hepimiz, dünyanın aklı başında bir şekilde düzenlenmesiyle, modern bilimin ve sanayinin üretim gücüyle, yoksulluk sorununu bir kez ve sonsuza dek çözmenin ve yoksulluğu ve dünyadaki en kötü hastalık ve acı niteliklerini bir kez ve sonsuza dek ortadan kaldırmanın mümkün olduğu konusunda hemfikiriz.

Dolayısıyla, etkili bir yönetim biçimine sahip olmak mümkünse, böyle bir sistem için tarihte ilk kez, dünyanın çehresini sonsuza dek değiştirebilecek bir araca sahip olursunuz. Temel meseleler halledildikten, modern bilim ve teknik ortaya çıkıp görevini yerine getirdikten, siyasi ve felsefi sisteminizi geçici ve siyasi bir temelden kalıcı ve teknik bir temele oturttuktan sonra, bugün dünyayı oyalayan siyasete ve tartışmalara artık gerek kalmayacaktır. Yoksulluk sorunu çözülecek, modern bilim gerektiği gibi harekete geçirilirse, büyük sorunlar mümkün olduğu kadar ve herkesin bildiği gibi ortadan kaldırılacaktır. O zaman insanlık, hayatta gerçekten önemli olan şeyler için özgürleşecektir.

Dolayısıyla, tarihin sonsuz tekerrürlerinde bu olgulardan bazılarının daha önce dünyada görüldüğü ve insanlığa büyük yarar sağladığı belki de doğru olsa da, büyük yönetici hareketler daha önce hiçbir zaman modern bilimin ve buluşun kendilerine bahşettiği görevi tamamlama fırsatına sahip olmamıştı.

Büyük bir dünya krizi anında, sonunda kaçınılmaz olarak derinleşecek bir kriz anında, ortaya çıkışını kaçınılmaz kılan tarihsel bir arka plandan, çok görkemli bir geçmişten gelen bazı geleneksel nitelikleri taşıyan, ancak yalnızca bu çağın insanlığa bahşettiği araçlarla donanmış olarak, bugünün gerçekleriyle yüzleşen bir hareket ortaya çıkar. Araç ve olayların bu yeni ve harika tesadüfü sayesinde, bu çağın sorunları aşılabilir ve gelecek, ilerici bir istikrarla güvence altına alınabilir. Muhtemelen bu, ölümsüzlüğün son büyük dünya dalgası, sonsuza dek tekrar eden Sezaryen hareketidir; ancak bilimin yardımıyla ve modern aklın ilhamıyla, bu dalga insanlığı uzak kıyıya taşıyacaktır.

Sonunda, insan ruhunun kalıcı başarıya doğru yüce bir çabayla ortaya koyduğu en güçlü tezahür olan 'Sezarizm', dünya misyonunu yerine getirmiş, çağlar boyu süren mücadelede yaptığı fedakarlığın kefaretini ödemiş ve tarihi kaderini yerine getirmiş olacaktır. Yoksulluktan ve hastalıkların birçok dehşetinden ve sıkıntısından kurtulup bilim sayesinde yeniden doğmuş bir dünyanın keyfini süren bir insanlık, yeni ve daha asil bir insanlık düzeni kurmak amacıyla dönüştürülmüş bir Faşist harekete ihtiyaç duyacaktır; ancak artık tuhaf ve rahatsız edici insanlara ihtiyacınız olmayacak ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Mücadele ve tehlike günlerinde, karanlık ve emek gecelerinde, dünyanın daha yüksek şeylere geçmesini sağlayacak çelik aleti dövenlerdir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Almanya ve Kadınları - Anne Seelig-Thomann

İngiltere'ye son ziyaretimde birçok İngiliz kadın bana Üçüncü Reich'taki kadınların durumu hakkında sorular sordu. Duydukları hikâyelere göre, bizim kölelerden başka bir şey olmadığımızı düşünüyorlardı. Hatta bunu açıkça dile getirip, bize yürekten acıdıklarını da eklediler. Size Alman kadınlarının Yeni Reich hakkındaki hislerini anlatmak istiyorum ve eşler ve annelerle başlayacağım.

Tarihten hepimiz biliyoruz ki, her devrimi yeni anayasal biçimler izler ve bu yeni biçimleri ortaya çıkaran ayaklanmalar nedeniyle, genellikle halkın sosyal yaşamında da köklü değişikliklere tanık oluruz. Almanya'daki yeni sistem olan "Nasyonal Sosyalizm", birçok anne ve çocuk için hayatı zorlaştıran savaşın sonuçlarından büyük acılar çeken milyonlarca aile için memnuniyetle karşılanan bir değişiklik oldu.

Adolf Hitler'in görevi onlara yardım etmek ve "hiç çocuk sahibi olmamak daha iyidir" şeklindeki felaket fikrine son vermekti.

Führer yeni İmparatorluğu kurmak için gelmeden önce, eski sistemin temelinde bencilliğin yattığını unutmamalıyız. Alman kadınlarına, ailenin devletin temel birimi olduğuna ve annenin sağlıklı çocuklar yetiştirerek ulusal hayatta kalmanın canlı sembolü olduğuna bir kez daha inandıran da oydu. Annelik ve kadınlık eski anlam ve ihtişamına kavuştu.

ANNELER İÇİN HİZMET

1934 yılında Ulusal Sosyalist Kadınlar Birliği, ciddi bir kooperatif çalışması için ilk kez bir araya gelerek Reich Anneler Hizmeti'ni kurdu. Birliğin her kolu tarafından yönetilen bu hizmet, evli veya bekar, genç veya yaşlı tüm kadınlara açık özel eğitim kurslarından oluşuyor. 1934'ten bu yana en az 600.000 Alman kadını bu kurslara katılmış ve ev yönetimi, yemek pişirme ve dikişin yanı sıra hijyen ve hemşirelik konularında eğitim almıştır. Ayrıca, biz Almanlar sömürgesi olmayan bir millete mensup olduğumuz için her türlü hammaddeye dikkat etmeliyiz ve bu kurslarda kadınlar görünüşte işe yaramaz şeyleri nasıl faydalı bir amaca dönüştüreceklerini öğreniyorlar. Kural olarak, her kurs on akşamdan oluşuyor ve toplam yirmi dört saatlik eğitim veriliyor.

Böyle bir kursun ücreti kırsal kesimde iki ila üç mark, kasabada ise üç ila beş mark arasında değişmektedir. Maddi imkânı olanlar tam ücreti ödemek zorundadır, ancak bu ödemeleri karşılayamayanlar için Emek Cephesi Kadın Kolları ve Nasyonal Sosyalist Refah Örgütü tarafından ek katkılar sağlanmaktadır. Çoğu zaman, kısa süre önce emekli olup evlenecek bir kız için tüm ücret işveren tarafından ödenmektedir. Almanya'da kalıcı olarak kurulmuş yüzlerce Anne Okulu bulunmaktadır ve bu okullar veli, kamu refahı öğretmeni, gençlik lideri vb. gibi binlerce gönüllü çalışana meslek imkanı sağlamaktadır.

Bu tür çalışmalar her Alman kadınına Nasyonal Sosyalist Devlet'in yaşamında aktif rol alma fırsatını verir, çünkü her kadın ulusumuzun geleceği için aynı sorumluluğa sahip erkeklerle birlikte rol alması gerektiğinin bilincindedir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

ÇALIŞAN KADIN

Üçüncü Reich'ta profesyonel ve çalışan kadınların konumu, diğer uluslar tarafından en çok tartışılan konu olmuştur. Nasyonal Sosyalizm karşıtları, Adolf Hitler'in iktidara geldiği andan itibaren tüm çalışan kadınların zorla işlerinden alınıp yerlerine erkeklerin getirileceği konusunda ısrarcı olmuşlardır. Aslında hiçbir şey gerçeğe bu kadar aykırı olamazdı, çünkü sanayide ve mesleklerde aktif olan tüm kadınlar İşçi Cephesi bünyesinde örgütlenmiştir ve daha önce çalışmayan ancak Yeni Reich'ın inşasına katkıda bulunmak isteyen kadınlar, Frau Scholz-Klink'in ulusal liderliğinde Kadınlar Birliği'ne gönüllü olarak katılmışlardır. Bu iki örgütte ev hanımlarını, öğretmenleri, hemşireleri, ebeleri, sanatçıları, kadın doktorları ve üniversite mezunu tüm kadınları buluruz.

Nasyonal Sosyalizmin ideali, ailenin devletin temel birimi olarak korunması olduğundan, İşçi Cephesi'nin, kadın fiziğine uygun olmayan fabrika işlerinden kadınları uzaklaştırıp yerlerine işsiz erkekleri getirmesini sağladığı doğrudur. Ancak bu kadınlar, başka yerlerde daha uygun işler bulmuşlardır.

Alman kadınları giyimle ilgili tüm işlerde çalışmaya devam ediyor ve milyonlarcası öğretmen, hemşire ve ev hizmetçisi olarak çalışıyor. Ayrıca, çok sayıda kadın doktor, mimar, tiyatro ve filmlerde rol alıyor; sadece oyuncu olarak değil, aynı zamanda önemli Parti Toplantıları ve Olimpiyat Oyunları'ndaki tüm fotoğraflardan sorumlu olan ünlü Leni Riefenstahl gibi seçkin yapımcılar olarak da yer alıyor. Ayrıca, daha önce de belirttiğim gibi, İşçi Cephesi'nin özel bir bölümünü oluşturan milyonlarca kadın genel sanayide çalışıyor. Alman kadınlarının eve tıkıldığı kesinlikle söylenemez.

EV HİZMETLERİ

Ev hizmetçisi veya ev kadını olarak özellikle ev işleriyle sınırlı olanlar bile özel bir ilgi görmüştür. Adolf Hitler iktidara geldiğinde, Kadınlar Birliği'ne ev işlerinin yalnızca alt sınıflara ait bir meslek olduğu yönündeki yaygın önyargıyı yıkma görevi verilmiştir. Artık zengin veya fakir her kız, okuldan mezun olduktan sonra zorlu bir ev işleri sınavından geçmek zorundadır ve buna ek olarak, on sekiz yaşındaki kızlarımızın çoğu, kendi mesleklerine başlamadan önce, sık sık ev işlerini de içeren ve çok çalışan annelerin yükünü hafifleten Kadın Emek Hizmeti'nde gönüllü olarak çalışmaktadır.

Kadının yeni toplumsal düzendeki payı, eski "Kadın Hakları" sloganı temelinde değil, kadının topluma, yani millete sağlayabileceği hizmet bağlamında planlanmıştır. Kadının etkisi, milletin mahrem sosyal yaşamının şekillenmesinde her zaman en büyük etkiye sahip olduğundan, hizmetimizin nerede verildiğiyle değil, nasıl verildiğiyle ilgileniyoruz.

ALMAN KIZI

Alman kız, henüz okuldayken, dünyanın en büyük organizasyonlarından biri olan BDM'ye (Bund Deutscher Mädel) katılır. Hitler Gençlik Hareketi'ne bağlı olan BDM, Ulusal Gençlik Lideri Baldur von Schirach'tan eğitim ve özellikle sağlıklı bir yaşam felsefesi (Weltanschauung) aşılama konusunda detaylı talimatlar alır.

Ülkenin her yerinde kızlara eğitim vermek amacıyla kırk okul inşa edildi.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

gençlik liderlerinin bu ilkeler üzerinde durması.

Geleceğin anneleri, doktorları, ekonomistleri, öğretmenleri, avukatları vb. olarak tüm Alman kızları, yeteneklerini en iyi ulusal amaç için kullanma yükümlülüğüne sahiptir; ancak öncelikle sağlam bir sosyal altyapı edinmeleri gerekir. Bu, Alman kız örgütü BDM'nin arkadaşlığından daha iyi nerede elde edilebilir? İlk gereklilik beden eğitimidir ve bu nedenle her kız, yaşına göre fiziksel standartlarını sistematik olarak geliştirmek zorundadır. Aynı zamanda ilk yardım ve hemşirelik eğitimi de verilmektedir. Kızların tarlada yardım etmeyi öğrendikleri BDM kampları ve çocuk bakıcılığı, diyetisyenlik ve diğer ev işleri için eğitim aldıkları ev okulları bulunmaktadır.

Kızlar okuldan ayrıldıktan sonra, "Toprak Yılı Hizmeti"nde bir yıl geçirerek toprakta faydalı işler yapmaya teşvik edilirler. Bu, genç erkekler için "Emek Hizmeti"ne paralel bir organizasyondur ve normal işlerle rekabet etmeyen faydalı işler yapar. Nitekim, hastalık nedeniyle iş göremez hale gelen kadınların yerine yenilerinin getirilmesi ve onlara iyileşmeleri için yeterli bir tatil sağlanması, büyük ekonomik değere sahip bir iş olarak görülmüştür. Bu durum, özellikle ev işlerini "Emek Hizmeti"ndeki kızlar devralırken, çocukları yerel bir "Anaokulu"nda bakılan aşırı yüklenmiş anneler için avantajlı olmuştur.

Alman kadınlarının bu devasa örgütünün salt istatistikleri bile yeterince etkileyici olsa da, asıl değeri yaratılan ahlaki standartlarda yatıyor. BDM ve "Toprak Yılı Hizmeti"ndeki Alman kız, yalnızca büyük bir deneyim kazanmakla kalmıyor, aynı zamanda örgütlerindeki genç erkeklerle aynı siyasi ve ekonomik sorunlar üzerine dersler ve talimatlar aldığı için bir sosyal sorumluluk duygusu da kazanıyor. Bir kadın çalışma kampını ziyaret eden herkes, gözleri sağlık ve mutlulukla parlayan güçlü, yapılı kızlara hayran kalmıştır. Buradaki birçok İngiliz arkadaşım bana "Gençlerinizin tüm atmosferi nasıl bu kadar temiz, güç ve yaşam ışıltısıyla dolu?" diye sordu.

Bunu nasıl başardınız?" Tek bir cevap olabilir: "Adolf Hitler ruhu"!

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Sosyalizm Nedir? Joseph Goebbels

Çok mantıklı modern politik anlayış, kabul edilsin ya da edilmesin, gelecekteki tüm gelişmelerin merkezi faktörü olan Toplumsal Sorun etrafında dönmektedir.

Toplumsal sıkıntı, ekmek parası meselesinden çok daha fazlasıdır. Eğer bundan daha fazlası olmasaydı, Marksist haklı olurdu. Proleter, uluslararası kaynaşma sevgisinden değil, eskiden varoluş sorununa ulusal bir çözüm bulunmadığının trajik farkındalığından dolayı uluslararasıdır. Burjuva bencilliği ve Yahudi rekabeti, bilinçli ve bilinçsiz olarak birlikte çalışarak, halktan yaşamın ışığını ve nefesini çalan şeyi, yani Sınıf Savaşı'nı ortaya çıkardı.

Toplumsal sıkıntı, Güvenlik tutkusunu besler. Proletaryanın derinliklerinde, hem iyi hem de kötü biçimlerde ifadesini bulan, her zaman en asil fedakarlığa hazır bir Vatan, Toprak ve Vatan sevgisi yatar. Marksizm döneminde bile proletarya, Vatan'a karşı nefret duymaz, yalnızca Vatan'ın burjuva sapkınlığı olan Sistem'e karşı nefret duyar. Bu Sistem, milliyetçilik ve kapitalizmin bir ve aynı şey olduğu bir durum yarattı. Enternasyonalizme karşı mücadele asla laflarla kazanılamaz. Toplumsal sıkıntı ancak toplumsal eylemle çözülebilir. Proletarya, Ulus'ta hiçbir payı olmadığı sürece uluslararası düşünmeye devam edecektir. İnsan bilmediği bir şeyi nasıl sevebilir ve saygı duyabilir?

Toplumsal Sorun, uluslararası kent proletaryasının toprakla olan temel ilişkisinin bilincine bir kez daha varmasını sağlama meselesidir. İnsan ancak kendi toprağında kök salabilir.
Kendini yalnızca kendisine ait olanla özdeş hissediyor. Bolşevizme karşı tek etkili mücadele, Kapitalizmin ortadan kaldırılmasıdır.

Orta sınıfların kendilerini Kapitalizmle özdeşleştirmeleri, siyasi içgüdü eksikliğini gösteriyor; zaten Kapitalizmle pek de bir ilgileri yoktu. Kapitalizm, sermayenin ahlaksız dağılımıdır. Ekonomideki kapitalizm, siyasetteki demokrasiyle aynı şeydir: yani Devlet içindeki gücün ahlaksız dağılımı. Her iki etken de, Kapitalizm ve Demokrasi –aralarındaki ilişki baba oğul ilişkisi gibidir– Devletin yeni bir toplumsal örgütlenmesinin yeminli düşmanlarıdır. Şimdiye kadar Toplumsal Sorunu görmezden gelmekle yetindiler ve ikiyüzlü bir hayırseverlik iddiasıyla meseleden mümkün olduğunca kaçındılar. Liberalizmin trajedisi budur – hayırseverlik: burjuva korkaklığı, duygusallık, sadizm ve korkunun bir karışımı. Toplumsal 'iyileşme'nin tüm öyküsü, Liberallerin Toplumsal Sorunla başa çıkma konusundaki –derinliklerini kavramaktan çok uzak– korkunç bir örneği olarak gözlerimizin önünde serilir. Toplumsal Sorunun duygusallık ve 'Hayırseverlikle' hiçbir ilgisi yoktur. Bu, ulusal bir zorunluluk sorunudur. Bu soruna dünya çapındaki siyasi önemini kazandıran, milyonlarca insanın açlık çekmesi değil, aynı zamanda ulusun çöküşüne yol açabilmesidir. Toplumsal fikirlere süreklilik kazandıran tek şey budur. Duygusallık ve "Hayırseverlik" kendi başlarına tamamen güvenilmezdir. Ulusal zorunluluk, fanatizmi ve güçlü inanç dürtüsünü tek başına yaratır. Dolayısıyla, Toplumsal Sorun gelecekteki siyasi gelişmelerin yapısına dayanır ve gençliğe yeni görevler ve yeni ödevler yükler.

Bu farkındalıktan, devletin gerçek anlamda toplumsal bir kavramı ortaya çıkar ki, bu kavramın toplumsallıkla pek ilgisi yoktur.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Hem Marksist-proleter hem de liberal-demokratik kavramlar. Yurttaşlarımın ezilen sınıflarının doğal haklarına, az ya da çok gönüllü bir armağan olarak değil, hak olarak kavuşmalarını istediğimde toplumsal bir anlamda düşünüyorum. Bu hakları burjuva korkusu veya duygusallığı nedeniyle değil, ulusal zorunluluk ve toplumsal adaletin gerçekleşmesiyle talep ettiğimde toplumsal bir anlamda düşünüyorum.

Liberal insan bir burjuva gibi düşünür; Marksist insan bir proleter gibi düşünür; Sosyal insan ise ulusal düşünür; ortak bir kaderi gerçekleştirmek üzere tasarlanmış bir ulusal devlet anlayışıyla. Ona göre ulusal ve toplumsal düşünce aynı şeyi ifade eder: Millet sevgisi; milletin geleceğine inanç; ve özgürlük iradesi.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Alfred Rosenberg'in Dünya Felsefesi ve Dış Politika adlı kitabı

BEN Günlük hayatta ortalama bir insan, siyasi ve toplumsal yaşamın nihayetinde felsefi güdülerle şekillendiğini nadiren fark eder. Burjuva ahlak anlayışı, hukuk anlayışı ve günlük yaşamda onunla bağlantılı her şey, her zaman bir şekilde insanın bunlara karşı içsel tutumu tarafından belirlenir; ancak insanlar ancak bir ulusun bütününü etkileyen büyük devrimci olaylar vesilesiyle bu gerçeğin açıkça farkına varırlar. Bugün dünya çapında da bunun yaşandığı söylenebilir. 1914-1918 çatışmasının çeşitli ulus ve devletlerin siyasi olayları üzerindeki doğrudan etkisi ne olursa olsun, düşünceleri yüzeysel olmayan tüm zihinlere giderek artan bir şekilde nüfuz eden bir gerçek vardır: Böylesine muazzam bir altüst oluştan sonra insanlar, sanki hiçbir şey olmamış gibi önceki günlük yaşamlarına geri dönemezler. Dünyadaki hemen hemen her ulus, Dünya Savaşı'nın büyük mücadelelerinden etkilenmiş veya en azından sonuçlarından bir ölçüde zarar görmüştür. Milyonlarca ve milyonlarca insan, onları aniden alt eden ve onlarca yıldır önemli olan sorulardan çok farklı sorulara yol açan bir kaderle karşı karşıyadır.

1914'ten önce dünya iyimser bir atmosferde yaşıyordu. Çeşitli ülkelerdeki sorumlu mevkilerdeki kişilerin siyasi ufukta bulutların tekrar tekrar toplandığını gördükleri doğru, ancak devlet adamları arasında bile, daha önceki benzer durumlarda olduğu gibi, günlük uzlaşmaya dayalı siyasi sistemin zafer kazanacağına inanan birçok kişi vardı. Ekonomistler, büyük uluslar arasındaki herhangi bir çatışmanın o kadar feci ekonomik ve sosyal sonuçlara yol açacağını, dünya ekonomik yapısının çökmesinin kaçınılmaz olacağını ve birkaç ay içinde savaşın sona ermesine neden olacağını matematiksel bir kesinlikle hesaplamışlardı. Entelektüel iyimserler ise umutlarını "dünya sağduyusunun" galip geleceği inancına dayandırmış ve ulusların bir dünya savaşının çılgınlığına asla tahammül etmeyeceği konusunda önde gelen ekonomistlerle aynı fikirdeydiler.

savaş.

Ancak tıpkı doğanın kendisi gibi, halkların ve ırkların yaşamı da mantığın düz yolunda değil, coşkulu duyguların ve vahşi tutkuların dolambaçlı patikalarında ilerledi. Dünya felaketini nihayet serbest bırakan da bu hesaplanamaz unsurlardı. Bence bugün, 1914 yılının yalnızca büyük bir askeri mücadelenin başlangıcını değil, aynı zamanda o uğursuz Ağustos günlerinde tüm eski dünyanın çöküşe geçtiğini kabul etmemiz önemli. Milletlerin ve liderlerinin böylesine korkunç bir çatışmanın çıkmasını engelleyememiş olması, toplumsal çatışmaların, o dönemin dünya ekonomisinin tüm eğiliminin ve milletlerin toplumsal yapısının artık açıkça tanımlanmış bir barış politikasını garanti altına alacak kadar güçlü olmadığının kesin kanıtıdır. Tam tersine, alt tabakaların kaotik kitle hareketlerine, siyasal tutkulara ve ekonomik çıkarlara o kadar çok dikkat gösterilmek zorunda kalındı ki, dümen çoğu zaman devlet adamlarının ellerinden kaydı ve dünya, ancak yıllar sonra, kahramanca güçler harcandıktan ve muazzam fedakarlıklar yapıldıktan sonra toparlanabileceği bir çarpışmaya doğru sürüklendi.

Ortak aklın bu şekilde yeniden canlandırılması, geçmişin ve bugünün bu şekilde eleştirilmesinin, askeri ve siyasi yenilginin en çok yaşandığı ülkelerde kendini göstermesi kaçınılmazdı.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Sorunlar, en azından şimdilik savaş zaferlerinin meyveleriyle geçinebilen devletlerdekinden çok daha belirgindi. Rusya, Macaristan, Almanya ve Türkiye'de meydana gelen, doğası gereği birbirinden çok farklı olan tüm mayalanma süreçleri, dünya siyasetini akıllıca izleyen her gözlemciye, daha önce bahsedilen eski düzenin çöküşünün ve bir şekilde yeni bir dünya yaratma çabasının açık işaretleri olarak görünmektedir. Bu, neyin uygun olup olmadığının mantıksal olarak kabul edilmesinden ziyade, hem bugüne hem de geçmişe dönerek "Bu daha fazla devam edemez" diyen içsel bir karakter değişiminden kaynaklanmaktadır.

Bu içsel kararlılık her şeyden daha önemlidir ve hiçbir argümanla ortadan kaldırılamaz. Milletlerin bu yeni zihinsel tutumları, ister bir yönde ister diğer yönde olsun, duruma göre inşanın veya yıkımın belirleyici nedenidir. Dünya siyasetindeki mevcut hareketimizin ağırlık merkezi, bu çeşitli zihinsel enerjilerin yan yana gelmesinden ve gücünden kaynaklanmaktadır.

Biz Nasyonal Sosyalistler, iyi tanımlanmış bir zihinsel tutumda, aynı zamanda "dünya felsefesi" (Weltanschauung) dediğimiz şeyi görürüz. Diğer dillere tam olarak çevrilmesi en zor olan bu kelime, her şeyden önce tam olarak ifade ettiği şeyi ifade eder: dünyaya belirli bir bakış açısı, yani dışsal şeylere karşı açıkça anlaşılabilir bir içsel ruh, zihin ve karakter tutumu. "Evet" veya "hayır"ı belirleyen, milyonların sesiyse yaşam biçimini, devletin yapısını, bir ırkın veya halkın görev ve ayrıcalıklarını şekillendiren bir tutum. Dolayısıyla bu tutum, temel ve belirleyici etkendir. Eğer yaşamın tüm farklı alanlarına nüfuz ediyorsa, birleşik ve tek tip bir ulustan; devlet, halk ve "dünya felsefesi"nin tek bir bütün halinde birleştiğinden bahsedebiliriz. Elbette, bu çok nadir durumlarda gerçekleşir. Irksal özelliklerin ve siyasi olayların etkisi altındaki çoğu ulus, yaşamın çeşitli alanlarındaki farklı akımlardan etkilenir ve bu da sıklıkla ulus içinde ciddi çatışmalara yol açar.

Dolayısıyla "Dünya Felsefesi", din ile eşdeğer değildir, ancak onu içerebilir. Bir "dünya felsefesi"ne din veya bir bilim tarafından özel bir karakter kazandırılabilir; bir milletin sanatsal veya kültürel nitelikleri tarafından şekillendirilebilir. Bir halkın "dünya felsefesi" gerçekten derin ve samimiyse, her şeyi kapsayacak ve karakterize edecektir. Öte yandan, en farklı zihinsel ve ruhsal mizaçları bile kapsayacak kadar geniştir.

Çeşitli ulusların ve seçkin kişilerin dünya felsefesiyle ilgili, ister dini, ister bilimsel veya kültürel nitelikte olsun, sorulara karşı tutumları, geçmiş yüzyıllar boyunca ulusların yalnızca entelektüel değil, aynı zamanda siyasi yaşamlarını da belirlemede önemli bir etken olmuştur ve tarihin büyük dönemlerinde dünya felsefesinin dış politika üzerinde nasıl bir etkisi olduğu sorusunun dünya tarihinin en ilginç sorunlarından biri olduğu kanısındayım. Gerçekten de, bu sorunun şimdiye kadar yeterince derinlemesine incelenip incelenmediğinden şüpheliyim, ancak yalnızca araştırmacı akademisyenlerin değil, aynı zamanda her devlet adamının ilgisini çekmelidir.

Siyasi bir kararın ne kadar kesin bir şekilde alındığını göstermek için birkaç örnek vermeme izin verir misiniz? “Dünya felsefesi” yüzyıllar ve binyıllar boyunca tarihin gelişimini etkileyebilir mi?

Hristiyanlık dini Akdeniz'den Avrupa Kıtası'na yayıldığında ve bir Cermen kabilesi birbiri ardına Hristiyan olduğunda, neredeyse hepsinin Roma Katolik dogmasını kabul etmediği, bunun yerine Ariusçular, yani Hristiyanlığın kurucusunun kişiliği ve ilahi konumu hakkındaki anlayışı Roma Katolik Kilisesi'nden önemli ölçüde farklı olan Arius'un takipçileri olduğu görüldü. Sadece bir önemli kabile, Hristiyanlığı benimsediği için Roma Katolik Kilisesi'ne katıldı.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Liderin rahatı için, yani Frankonyalılar. Ancak bu Frankonyalılar, askeri açıdan da en güçlü kabileydi ve Doğu Almanlar gibi asıl yurtlarından çok uzaklaşmamışlardı ve bu nedenle eski Roma, o andan itibaren Doğu'ya yönelen güçlü ve genç bir irade gücüyle ilişkilendiriliyordu. Bu irade gücü hem askeri hem de dünya felsefesi açısından muzafferdi. İskenderiyeli Arius (ö. MS 336), İsa'nın Tanrı olmadığını, onun tarafından yaratıldığını öğretiyordu. Öğretisi İznik Konsili tarafından yasaklandı ve böylece Avrupa, ilk başta muhtemel göründüğü gibi Ariusçu değil, Roma Katolik oldu. Dolayısıyla burada, bir fikrin diğerine karşı zaferi ve dünya tarihi açısından ölçülemez sonuçları var. Eğer diğer Ariusçu kabileler Frankonyalıları yenmiş olsaydı, Avrupa bambaşka bir manevi boyuta bürünürdü ve daha sonra ortaya çıkan Protestan hareketi en azından aynı biçimde ortaya çıkmazdı.

Dine dayalı bir "dünya felsefesi"nin iradesini tüm uluslara nasıl dayattığını gösteren ikinci bir örnek İslam'dır. Bu inanç, inançları güçlü sayısız Bedevi kabilesini bir araya getirerek Afrika'nın tüm kuzey kesimini fethetti ve Güney Avrupa'yı işgal etti. Bağımsızlıkları için savaşan Avrupalılar tarafından geri püskürtülmelerine rağmen, Muhammed dini, yerleşim yerlerinin önemli bir bölümüne damgasını vurmuştur: Cebelitarık'tan Afrika'ya, Filistin'e ve Hindistan'a kadar. Günümüze kadar devam eden siyasi hareketler ve şiddetli çekişmeler, belirli bir "dünya felsefesinin" nasıl sürekli bir itici güç olarak hareket ettiğini ve etkisi altındaki tüm ulusları kendi "dünya felsefelerini", yaşam biçimlerini, yönetim anlayışlarını ve kültürlerini yaymaya ve savunmaya zorladığını göstermektedir.

Evrensel Kilise yüzyıllar boyunca muzaffer kaldıktan sonra, Avrupa'nın birçok yerinde ona karşı şiddetli isyanlar patlak verdi. Bunlar, dünyayı sarsan ve ortak bir ideolojiye dayanan halk protestolarını çağrıştırdı. Yüzyıllar boyunca çeşitli Protestan halkların Evrensel Kilise'ye ve onun askeri temsilcilerine karşı mücadelesi Avrupa'yı kasıp kavurdu. Ancak bu mücadelenin ortasında, Avrupa kolektif zihni, kendine özgü bir şekilde, tamamen yeni bir yöne döndü: özünde dini veya dogmatik bir mücadele olmaktan çıkıp, tartışma ulusal bir boyut kazandı. Ulusal bir yapının korunması, temsilcileri en üst düzeyde olsa bile, etik değerlerin yerini alacaktır. Belki de bu yeni döneme yönelmenin en iyi örneği Kardinal Richelieu'nün durumudur. Kendisini, XIII. Louis'nin baş veziri ve XI. Louis'nin halefi olarak, onun tasarladığı ulusal birleşme planını hayata geçirmede görüyordu; öte yandan, bir piskopos ve daha sonra Roma Kilisesi'nin bir kardinaliydi. Paris Sarayı'nda Roma Katolik etkisi hâkimdi ve esas olarak İspanyol tarafı tarafından temsil ediliyordu. Roma'nın politikası şüphesiz İspanya ve Habsburglar'ı kayırıyordu ve Hispano-Habsburgların Fransa'ya karşı zaferinin tamamlanması, Avrupa'da uzun bir süre boyunca salt Katolik bir üstünlükle sonuçlanacaktı. Ancak Richelieu, Protestan müttefikleriyle yaptığı tüm anlaşmalarda Roma Kilisesi için özgürlük talep etmesine rağmen, desteğini karşı tarafa kaydırdı ve dünyayı Habsburglara karşı harekete geçirmek ve İspanya'nın gücünü kırmak, aynı zamanda Papa'nın dünyevi gücünü etkisiz hale getirmek için elinden geleni yaptı. Fransız Sarayı'ndaki tüm papalık dostlarına karşı, Fransa'nın üstünlüğünü pekiştirmek için her türlü önlemi aldı; bağımsızlığını güvence altına almak için kendi ülkesindeki Protestanları yok etti, ancak Gustavus Adolphus ve Weimar Dükü Bernhard ile ittifaklar kurdu. Hatta Fransız topçularına Papalık askerlerine ateş açmalarını emretti. Bir Roma kardinali emriyle Roma ordusuna atılan bu atışların, Avrupa'nın o tarihten bu yana kıtamızın yaşamında varlığını sürdüren yeni bir tutuma doğru yönelmesini simgelediğini düşünüyorum.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

On dokuzuncu yüzyılda bu tutum, yeni bir Avrupa Milliyetçiliği biçimine doğru bir değişime uğradı. Dünyanın her yerinde ulusal fikir, özgürleştirici yaşam düşüncesiydi. Bunun kanıtı, dönemin birçok yazısında ve Washington, Bolivar ve Garibaldi gibi şahsiyetlerde bulunabilir. Ancak aynı zamanda bilim ve ticaret giderek artan bir önem kazandı ve Walter Rathenau'nun "Kaderi Ekonomi Belirler" sözü, çoğu toplumsal sorunun çözümlenmesinde "ana motif" haline geldi. Bir diğer önemli etken ise, çeşitli devletlerin nüfus rakamlarıydı; bu da onları dünyanın her yerinde ürün ve hammadde tedariki için pazar aramaya itti. Bu tutum, esas olarak dünyanın dört bir yanına yayılmış bir halk tarafından desteklendi ve yayıldı. Bir "Dünya Cumhuriyeti"nin hedeflenmesi ve daha önce var olan ulusal ekonomik sistemlerin, tercihen merkezi bir kontrol altında, sözde bir dünya ekonomik sistemiyle değiştirilmesi savunuldu.

Yüzyılın başında askeri-politik nitelikte bazı ulusal devletlerin var olduğu doğrudur; ancak ekonomik açıdan bakıldığında, birbirine karşıt olan ve başarıları veya başarısızlıkları çok sayıda insanı etkileyecek olan birçok farklı ekonomik grup, ticari ve endüstriyel tröst ve uluslararası bankanın neredeyse umutsuz bir karmaşası vardı; ulusal politika, kendini bu özel çıkarlara tabi kılmak ve onları büyük ölçüde ulusal öneme sahip olarak kabul etmek zorunda kaldı.

Bu salt ekonomik sistemin her yönden toplumsal etkilerine karşı bir protesto olarak, milyonlarca insan ayağa kalktı ve tüm ulusları kapsayan bir hareket, yani Marksist-Komünist Enternasyonal aracılığıyla toplumsal özgürlüğü savunan öğretileri dinledi. Sürekli olarak karmaşıklaşan ve yeni yan meselelerle zenginleşen tüm bu akımlar ve eğilimler, 19. yüzyılın sonunda bir tıkanıklığa yol açtı ve Friedrich Nietzsche'nin tüm dünyayı sarsan bu sarsıntıların en hassas sismografı olduğu rahatlıkla söylenebilir. Duygusal bir felsefeye kapılmadı, yüz milyonlarca insanı etkileyecek olan gelecekteki olayların habercisi oldu.

Toplumsal yapının hem toplumsal hem de Marksist güçlerin etkisiyle Nihilizme dönüşeceği gerçeği ve aynı zamanda bu felaketten güçlü bir ırkın doğacağı umudu, onun özdeyişlerini ve tüm yazılarını karakterize eder. Aynı dönemde Paul de Lagarde ve Richard Wagner gibi kişiler, dünyanın sonuna yaklaştığını ve yeni bir dünyanın doğacağını hissediyorlardı. Rusya'da Dostoyevski, Rusya'nın sonunu kasvetli tonlarda resmetti. Aşırı güvensizlik hissi yaygınlaşırken, herhangi bir biçime sahip olmayan bu fikirler tüm ulusların başkentlerinde kabul gördü. Rusya düştü ve Dostoyevski'nin "Karamazov Kardeşler" ve "Şeytanlar" adlı eserlerinde öngördüğü eğilimler iktidara geldi. Komünizm, Rusya'da tüm toplumsal teorilere karşı zafer kazandı; ancak bu zafer, kentlerin proleter kitle örgütlenmesiyle değil, kırılmış bir iradenin güçlü iradeli, Avrupalı olmayan bir karakterin etkisi altına girmesiyle gerçekleşti.

Sıklıkla ölümcül bir karşıtlıkla birbirine karşıt gibi görünen bu çeşitli dünya felsefelerini incelediğimizde, hepsinin ortak bir özelliği olduğunu görürüz. Hepsi, ister dini, ister bilimsel, isterse toplumsal-etik nitelikte olsun, iyi tanımlanmış bir doktrinden kaynaklanır. Bu doktrinler veya inanç itirafları üzerine bir program inşa ederler, bu programa inanan herkesi bir araya toplarlar ve ellerindeki tüm siyasi ve askeri güçlerle bu doktrinel programı uygulamaya çalışırlar.

Genel ve politik açıdan bakıldığında, bu tutum "evrensellik" olarak adlandırılabilecek bir şeyle ilişkilidir. Bu evrensellik, bir dünya hareketinin yasalarını aldığı yüce üstat olarak bir bireyin atanması veya soyut bir temele dayanması fark etmeksizin mevcuttur.
******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Toplum veya belirli bir teori üzerine. Nitekim Avrupa tarihinin son on beş yüzyılı, tüm ulusların böyle evrensel olarak kavranan bir "dünya felsefesi" içinde bir yerde hareket ettiğini ve uluslar arasındaki tüm büyük mücadelelerin evrensel bir karaktere sahip bir doktrin içinde seyrettiğini göstermektedir. Bu doktrin, Roma Katolik "dünya felsefesi"nde dini evrensellikle karakterize edilmiştir; aynı özellik, farklı bir biçimde ve bireysel sonuçlara rağmen Protestan dogmasında da mevcuttu; Liberalizm sisteminde, Fransız Devrimi sırasında vaaz edilen türden bir sosyal-etik evrensellik buluruz; ve artık milliyetleri ve devletleri tanımayan, yalnızca herhangi bir zamanda başka Sovyet Cumhuriyetlerinin de eklenebileceği bir Sosyalist Sovyet Cumhuriyetleri Birliği tanıyan Marksist hareketin bir kolu olan Dünya Komünizmi'ni karakterize eden Nihilist bir evrensellikti.

Bugün gördüğümüz şekliyle belirleyici ve radikal dünya felsefesi değişimi, yaklaşan mücadelenin artık eskisi gibi bir karaktere sahip olmayacağına ve ulusal mücadelelerin evrenselci türden herhangi bir "dünya felsefesi" içinde değil, milliyetçi bir "dünya felsefesi" içinde yürütüleceğine dair sarsılmaz inancımızdan kaynaklanmaktadır. Başka bir deyişle: eskiden salt devletsel olan eğilimler, daha da genişliyor ve dünya felsefesi açısından ele alınıyor, yaşamı en geniş anlamıyla düzenlemede belirleyici bir etken haline geliyor. İçinde bulunduğumuz çağın başlangıcında, evrensel bir kilisenin yönetimi en yüksek dini ve siyasi unsurdu. İlk isyan çıktığında, iki dini mezhep birbirine karşı çıktı. Bu mücadelenin sonraki bir aşamasında, bu temel etkenler dinsel alandan devlet-siyaset alanına aktarıldı ve bu alan önce monarşi, sonra da cumhuriyetçi bir fikir biçimini aldı.

On dokuzuncu yüzyılın sonu ve yirminci yüzyılın başında, sınıf fikrinin milyonlarca insanın zihninde en yüksek mertebede yer aldığını görüyoruz. Ve bu farklı faktörlerin her biri, özellikle Almanya'da, çeşitli partilerden birinin temel siyasi ilkesini oluşturuyordu. Orta Çağ'ın temel faktörü Merkez Parti tarafından; hanedan fikri eski Muhafazakâr gruplar tarafından; ekonomik fikir cumhuriyetçi fikirle birleştirilmiş Demokrat Parti tarafından; sınıf fikri ise Marksist gruplar tarafından temsil ediliyordu. Almanya'da var olan tüm bu gruplara karşı, Nasyonal Sosyalist Hareket yeni ve aynı zamanda eski bir temel faktörü, yani ulusal onur idealini savundu.

Son on dört yıldaki, 1933'e kadarki tüm mücadeleler bu bayrak altında verilmiştir. Ancak, eğer mistik bir güç kazanmışsa, bu ancak onurunun bilincinde olan büyük bir milletin çöküş yaşaması ve ardından alınacak tek bir kararın kalmasıyla mümkün olmuştur. Ya eski siyasi gruplara eski dünya felsefelerini temsil ettikleri gerekçesiyle daha fazla tahammül edilmeli ya da Alman halkının yaşamının temeli olarak yeni ilkelere dayanan yeni bir siyasi felsefe yaratılmalıydı. Ulusal Onur fikrinin aniden ortaya çıkan yeni bir fikir olmadığını belirtmeme gerek yok; aslında, bir Alman halkı var olduğundan beri, tüm sanat ve edebiyatı onun etrafında dönmüştür. "Hildebrand Destanı", "Nibelungenlied" ve "Gudrun Destanı" bunu kanıtlar; tüm Alman kahramanlık müziği de bunu gösterir. Bunun yanı sıra, bu fikir, birçok halk için nihayetinde birleşmeyi sağlayan birçok faktörün temeli haline gelen eski Alman "Sakson Yasaları" ve "Medeni Hukuk" (Stadterecht) hukuk kurallarının da temelinde yer alıyordu. Ayrıca, burada söylediklerimin diğer uluslara bir gönderme veya eleştiri amacı taşımadığını vurgulamama gerek yok.

Benim tek amacım Almanya'da neler yaşandığını açıklamak ve bu durumda birçok devrimden biriyle değil, Almanya'daki belirleyici devrimle karşı karşıya olduğumuzu göstermektir.
Alman tarihi başlamıştı: aniden başlamayan, ancak ilkeleri

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Alman Köylü Savaşları'nda, eski "Özgür Şehirler"in yasal düzenlemelerinde, Büyük Frederic'te, 1813 Alman Kurtuluş Savaşları Liderlerinde ve on sekizinci yüzyıldan on dokuzuncu yüzyıla geçişteki büyük düşünürlerde bulunabilir.

Ve burada şunu belirtmeme izin verin: Bu ateşli Alman Milliyetçiliği, diğer halkların meşru milliyetçiliğine bir tehdit oluşturmaz; tam tersine, tüm diğer meselelere karşı manevi üstünlüğüyle, tüm dünyanın özlemini çektiği o adil dengenin tek güvencesini verebilecek olan tam da bu Alman Milliyetçiliğidir. Bugün Nasyonal Sosyalist Hareket'e dayanan Otoriter Devlet, diğer ırklardan insanlar arasında haksız bir kültürel propagandayı ve aksi takdirde Alman Milleti'ni ekonomik çatışmalardan diğer uluslarla siyasi çekişmelere sürükleyebilecek yasa dışı bir ekonomik genişlemeyi ortadan kaldırabilecek konumdadır.

Irk ve toprağa dayalı bir "dünya felsefesi" olan Alman Milliyetçiliği, evrensellikle ilgili bir dogma değildir; ne öncülleri ne de sonuçları, diğer ve dolayısıyla farklı ulusları ve ırkları etkilemesi gerektiği varsayımını içerir. Öte yandan, felsefemizin aynı zamanda Doğa'ya ve yasalarına saygılı bir hayranlığa dönüş olduğunu düşünüyoruz. Dolayısıyla Nasyonal Sosyalist "dünya felsefesi" bizim için, çeşitli halkların ve ırkların özelliklerine gereken önemi vermeyen ulusal yaşam biçimlerinden bilinçli bir şekilde uzaklaşmak; tüm uluslara eşit şekilde uygulandığını iddia eden kültürel-bilimsel doktrinleri terk etmek anlamına gelir; ve son olarak, onu aynı alanlardaki kendi itici güçlerimiz hakkında daha yüksek ve aynı zamanda daha derin bir bilinç elde etme girişimi olarak görüyoruz. Yeni "dünya felsefemiz", başkalarını hor görmekten uzak, uluslar ve kültürler arasında karşılıklı ve gerçek bir saygının tesis edilmesinde temel bir unsurdur.

Bu nedenle, örneğin Nasyonal Sosyalist Hareket, her ikisi de kendine özgü özelliklere sahip, tamamen farklı bir ırka ve devlet yapısına büyük bir saygı duyar. Uzak Doğu'nun iki büyük ulusunda, kendi temelleri üzerine inşa edilmiş yapılar görüyoruz. Binlerce yıllık bir geçmişe sahip olan Japonya, bizim için dini ifadesi, devlet otoritesine bağlılığı ve ulusal çıkarlara bağlılığıyla hayranlık uyandırıcıdır. Çin ulusu da, bugün parçalanmış gibi görünse de, yeniden canlanabilecek bir "dünya felsefesi" olan ekonomi ve sosyal etikten gelişmiştir. Ve bu yeniden yapılanma girişimini, diğer ulusların tüm asil emellerine gösterdiğimiz aynı ilgi ve saygıyla izleyeceğiz.

Dünya genelinde pek çok ulusun neredeyse kontrolsüz bir şekilde genişlediği dönemin bir çatışmaya ve bu ekonomik genişleme döneminin ardından bir daralma döneminin başladığı gerçeğinin farkına varılmasına yol açması tipik bir durumdur. Her ulus gerçek biçimini bu dönemde bulacaktır. Bu mücadelenin istisnasız tüm uluslarda var olduğu, tüm dünyada toplumsal veya dünya-felsefesi niteliğindeki şiddetli çatışmalarla kanıtlanmaktadır. Bunlar, neredeyse evrensel bir inanç eksikliğinin varlığını kanıtlar ve ulusların eylemlerinin nihayetinde iyi tanımlanmış bir fikir tarafından yönetilmediğini, ancak bir dizi farklı sistemin kalıcı bir karara varamadan üstünlük için mücadele ettiğini gösterir.

Çağdaş siyasetin işaret ve belirtilerini doğru okuduğumuzda, bütün ulusların zihinsel mücadelesinin, sonuçsuz bir savaş yürüten bütün sistemleri, bu sistemlerden belirli biriyle veya hepsini aşan yepyeni bir sistemle değiştirme arzusu etrafında şekillendiği görülmektedir.

Almanya bu dünya mücadelesinde bir örnek teşkil edebilir ve bu mutlaka bir örnek olmayabilir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Örnek bir örnek - sözde "kader belirleyici" bir gelişmenin hiçbir şekilde Komünizmle sonuçlanmayacağı, aksine güçlü bir karakterden doğan bir kararlılığın, günümüz koşullarına uymayan, eskimiş düşünce biçiminin üstesinden gelebileceği olasılığını güçlendirmek için. Saar'daki özgür ve gizli halk oylaması, tüm dünyaya, hiçbir engel olmaksızın nüfuzlarını kullanmalarına izin verilen tüm karşıt akımlara rağmen, yeni yaşam anlayışının tüm Alman ulusuna ne kadar derinden nüfuz ettiğini göstermiştir. En azından biz, Alman sisteminin, herhangi bir özel siyasi veya özel ekonomik çıkarın güç kazanmasını engellemesi bakımından, Alman İmparatorluğu için yalnızca Almanya'nın değil, diğer devletlerin de hayati çıkarları için gerekli olan sınırlamaları tanımlayabilecek tek güce sahip olduğuna inanıyoruz.

Bu, uzun yıllar sonra ilk kez, ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, özel çıkarlar ile bir bütün olarak ulusun hayati çıkarları arasında ayrım yapmayı mümkün kılıyor. Bununla birlikte, aynı zamanda, çeşitli ulusların yaşamıyla bağlantılı doğal itici güçlerin artık keyfi olarak birbirlerine yöneltilemeyeceği, aksine hem bireysel ulusların çıkarları hem de tüm ulusların organik iş birliği çıkarları doğrultusunda sırt sırta duracağı istikrarlı bir dış politika olanağına da sahibiz. Bu büyük güçler kompleksinde, sayıca daha küçük ulusların artık dar bencilliğin aracı olmaktan çıkıp, Büyük Güçler arasındaki organik faaliyetlerde eşit haklara sahip birimler haline gelmeleri mümkün olacak. "Küçük uluslar"dan bahsederken yalnızca onların alanlarına ve nüfuslarına atıfta bulunduğumu ve entelektüel ve kültürel önemlerini hiçbir şekilde küçümsemek istemediğimi eklemek isterim.

Böylece Nasyonal Sosyalist "dünya felsefesi" ve ulusal idealin yeniden doğuşu, yeni bir devlet ve ulusal ekonomi anlayışına yol açar; gerçek özgürlüğü yalnızca bireyin yeni ve iyi düzenlenmiş bir devlet kontrolü yaratabilir; bu, kontrolün yokluğunda yaşamın birçok alanını etkileyen, tüm ulusların duygu ve düşüncelerini zehirleyen ve bozan, bozguncuların değil ulusların aleyhine olan bireylerin kötüye kullanılmasının açık bir karşıtıdır.

Çeşitli yaşam biçimleri arasında uyumun sağlanması, ulusal faaliyetin tüm dallarını düzenleyen yetkili bir Devlet ile diğer Devletler ve bu şekilde oluşturulan Devlet grupları ("kompleksler") ile siyasi, ırksal ve coğrafi etkenlerle belirlenen diğer birimler arasında anlaşmalar yapılması -on dokuzuncu yüzyılı karakterize eden gelişigüzel unsurların aksine- günümüz çağının belirleyici değişimini oluşturur. Nasyonal Sosyalizm ise tüm ulusların çıkarları doğrultusunda bu amaçlara hizmet etmeye hazırdır. Dolayısıyla, yeni "dünya felsefesinin" siyasi düşünce ve nihayetinde ekonomik ve dış siyasi faaliyetler üzerinde belirleyici bir şekillendirici etkiye sahip olduğunu görüyoruz.

Bu kısa özette sunulan düşüncelerin, olası pratik uygulamaları ve etkileri açısından daha yakından incelenmeye değer olduğuna inanıyoruz; bir asır önce özgürlük için savaşmış bir Alman'ın şu sözleri akılda tutulmalıdır: "Başkalarının vatanına saygı göster, ama kendi vatanını sev".

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Faşizm, Kadınlar ve Demokrasi - Norah Elam

"Tecrübe, bugün tüm ülkelerde demokrasinin özgürce gelişebildiğini, en skandal yolsuzlukların bile, hiç kimsenin nazarında, kendi rezilliklerini gizlemek için kullanılmadan sergilendiğini gösteriyor. Demokrasi, vicdansız · finansörlerin hayalini kurduğu bolluk diyarıdır."

- Georges Sorel, Şiddetin Yansımaları.

1906'dan 1914'e kadar kadınların oy hakkı için verdiği mücadeleyi yaşamış gerçek bir alaycı için, savaş sonrası bir tutkunun tek takıntısının faşist bir Britanya'da oy hakkı olan kadınlara yönelik sözde tehlike olduğu düşüncesi kadar eğlendirici bir gösteri yoktur.

Bu beklenmedik kaygı, en ısrarcı savunucularını beklenmedik yerlerde buluyor ve savaş öncesi mücadeleye bu kadar sert karşı çıkanlar bugün tam bir yüz çevirme sergiliyor. Yeni bulduğumuz destekçiler, kadınların prensipte hiçbir şeyden mahrum bırakılmaması gerektiği, hatta pratikte varoluşları için gerekli olan birçok şeyden mahrum bırakılmaları gerektiği konusundaki kararlılıklarıyla rakipsizler.

O tarihi mücadeleye katılan ve oy hakkını yalnızca bir sembol olarak görüp, oy hakkıyla yeni ve daha iyi bir dünyanın mümkün olabileceğine inanan kadın için, bu tür bir kayırmacılık, bir nesil öncesininki kadar iğrenç. O, tüm o yorucu yıllar boyunca kendisine yardım etmek için el kaldırmamış, aksine onu cinsiyetsiz bir fahişe veya hayal kırıklığına uğramış bir bekâr olarak tanımlamaya alışkın olanların, başarı anında gerici ve yozlaşmış bir sistemin çıkarları için onun cinsiyetini sömürmeye çalışmasının bir saçmalık olduğunu düşünüyor ve bu da haklı bir gerekçe. Böylesi bir küstahlık, ancak bu küstahlığa başvuranların o mücadelenin anlamını tamamen yanlış anlamaları ve hâlâ yanlış anlamaları ve siyasi özgürlük talebini kişisel özgürlük arzusu olarak yorumlamaları nedeniyle mümkün.

Sadece kadınların konumunda değil, onlara karşı kabul gören tavırda da düzenli değişim için bu dikkat çekici ve kararlı tezahürün altında yatan ilkelerin yeniden ifade edilmesinin zamanı gelmiştir.

Öyleyse, o fırtınalı yıllarda binlerce kadının yüreğini harekete geçiren ve kafalarını yönlendiren tutkulu coşkunun altında yatan neydi? Birçoklarının sandığı gibi, bu, bireysel çıkarların aşağılık arzusu ya da kadınların yalnızca kendi cinsleri için verdikleri bir mücadele değildi. Tam tersine, liderlerden en sıradan sıradan insanlara kadar, erkekler ve kadınlarla dolu bir dünyada ve her iki cinsiyetin kaderini kontrol eden bir siyasi sistem altında, halkının yarısından fazlasının nüfuzunu, bakış açısını ve yeteneklerini meclislerinden dışlayan bir ülkenin, en iyi yönetim sistemini oluşturmada bu ölçüde engelleneceği temel inancıydı. Erkekler kaotik ekonomik koşulların kurbanıysa, kadınlar da onlarla birlikte acı çekiyordu. Erkeklerin neredeyse umutsuz bir varoluşu sürdürdüğü toplumsal koşullar ne kadar dayanılmazsa, kadınlar için de aynı derecede dayanılmazdı.

Ülkelerinin büyük şehirlerine, kuzeyden güneye, doğudan batıya baktıklarında, erkeklerin ve kadınların modern medeniyet için bir utanç kaynağı olduğunu kabul ettiği konut koşullarını gördüler; işgücü piyasasını izlerken, ücretli çalışanı rahatsız eden ve eski sisteme içkin olan güvensizlik hayaletine endişeyle baktılar. Siyasi alanda ise şunları kaydettiler:

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Hem iç hem de dış politikada, işlerin Britanya'yı derinden seven veya devletin tüm taraflarında aşınmaya başlayan yozlaşmanın farkında olan herkesin yüreğine korku salacak şekilde yürütüldüğünü belirttiler. Kadınların erkeklerle eşit şartlarda göreve çağrılması ve çok geç olmadan yardım eli uzatılması talebinde bulunmak için ayağa kalktılar.

Bu ayaklanma, özetle eski karşıtlıklara bir meydan okuma ve devletin kurumsal yapısında işbirliği çağrısıydı.

Bu pratik vatandaşlık anlayışıyla, kadın mücadelesi, Faşizmin yeni felsefesine oldukça benzemektedir. Nitekim Faşizm, bir nesil önceki militan kadınların gündeme getirdiği önemli meselelerin mantıksal, hatta çok daha kapsamlı bir anlayışıdır. Benzerlik noktaları burada bitmiyor. Kadın hareketi, tıpkı Faşist hareket gibi, sıkı bir disiplin altında yürütülmüş ve tüm Parti bağlılıklarını aşmıştır; destekçileri her sınıftan ve her partiden geliyordu. Kadınları kişisel çıkarlarını unutmaya; küçük kişisel çıkarlardan ve korunan azınlığın ayrıcalıklarından çoğunluğun yararına vazgeçmeye; ve ırkın refahı için böylesine yıkıcı bir sistemin doğasında var olan haksızlıklara ve adaletsizliklere karşı birlikte durmaya çağırıyordu. Faşist hareket gibi, o da Liderini seçmiş ve bir kez seçtikten sonra, bu ülkenin tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir sadakat ve bağlılık göstererek, bu Lidere politikasını ve kaderini yönlendirme konusunda mutlak yetki vermiştir. Dahası, tıpkı Faşist hareket gibi, sokakların vahşetine; muhaliflerinin alaylarına; iyi niyetlilerin yanlış anlamalarına; ve politikacıların kinine göğüs gerdi. Mevcut hükümetin nefretine, en sonunda da hapishane hücresinin yalnızlığına ve zorla beslemenin dehşetine katlandı. Açık alanlarda ve sokak köşelerinde duran konuşmacılarına ifade özgürlüğü hakkı tanınmadı; yayınlarını satanları savunanlara tükürüldü ve hakaret edildi; delegeleri darp edildi. Kadın hakları savunucuları, kanunu kendi eline almak isteyen her kabadayının eğlencesi haline geldi. Benzetmeyi daha da kesinleştirmek gerekirse, liderlerinin ahlaki karakterini veya onlara bağlılık borçlu olan kadınların amaç ve hedeflerini hedef almak için hiçbir iftira çok aşağılık ve hiçbir karalama çok aşağılık değildi.

Böylece, böyle bir birliktelikte kaynaşan kadınların siyasi ve partisel sloganlar konusunda hiçbir yanılsaması kalmadı ve kutsal "Demokrasi" ve "Bireysel Özgürlük" sözcükleri muhaliflerinin ağzından sıkça çıktığında, bunların Liberal bir Yönetim altında ve demokratik sistemi siyasi bilgeliğinin zirvesi haline getirmiş bir Parti'nin savunucuları tarafından yapıldığını hatırladılar. Bu yönetim altında suçlular, deliler ve çocuklarla aynı kefeye konuldular. Eğer demokrasi buysa, kadınların bundan pek bir şey bekleyemeyeceğini, biraz da ikna edici bir şekilde savundular.

Demokratik sistemden kovuldukları sırada yaşadıkları deneyim, kendilerini bu sistemin şüpheli koruması altında onurlu vatandaşlar olarak buldukları deneyimle kıyaslanamazdı.
Gerçi, her beş yılda bir, çok kısa bir süre için bireysel özgürlük hakkını kazanmışlardı; ama oy pusulasına o uğursuz çarpıyı koyup sandık kapısını arkalarından kapattıklarında, o andan itibaren kendilerini demokratik mekanizmanın karşısında tamamen çaresiz buldular.

Bunun uğruna savaştığımız söylenecek olsa da, bir an düşününce bunun yalnızca bir sembol olarak görüldüğü ortaya çıkacaktır. Kadınlar, erkeklerin oy vermesinin kendilerini özgür kılacağını sanmak gibi ölümcül bir hataya asla düşmediler. Bir kadının oy kullanmasının özgür olduğunu veya demokrasinin, varlığını sürdürmesine izin veren erkek ve kadınların dikkatli ve örgütlü bir şekilde sömürülmesinden başka bir şey sunamayacağını varsaymak, günümüzün akılsız kadınının bir işaretidir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Savaşın sonunda sınırlı bir oy hakkı tanınan kadınlara da Parlamento'ya girme hakkı verildi ve 1918 sonbaharının sonlarında yapılan seçimler onlara ilk fırsatı verdi. Parti sistemi zaten ilk çürüme belirtilerini göstermeye başlamıştı ve Britanya'da demokrasiyi doğuran Parti, intikamcı adaletin amansız yasası gereği, nankör yavruları karşısında tam bir gerileme içindeydi. Yine de kadınlar, zaferlerinin ilk coşkusuyla, seçmen veya aday olarak o zamanki mevcut partilere yöneldiler.

Parti siyasetine olan güvensizliğim beni bu yöne yönelmekten çekinmeye itti ve bu sefer diğer tüm kadın adaylarla birlikte, biri hariç, Bağımsız aday olarak aday olmayı tercih ettim. Tek istisna, Britanya'nın kötü şöhretli ve apaçık bir düşmanı olmasına rağmen, demokratik sistem altında, yıkacağını, parçalayacağını ve itibarsızlaştıracağını açıkça övündüğü ülkenin Parlamentosu'na seçilmeyi garantilemenin son derece basit bir mesele olduğunu düşünen Sinn Fein Kontesi Markievicz'di. Doğru hatırlıyorsam, muhalefetsiz bir şekilde geri döndü. Bir sonraki örnek de pek cesaret verici değildi, çünkü İngiliz bir seçim bölgesine seçilen ilk kadın, kendi Parlamentosu'nda İngiliz kadınlarını temsil etme yetkisi olmayan, yalnızca babasının ölümü üzerine Yüksek Meclis'e katılmak zorunda kalan bir İngiliz tebaasıyla evlenmiş olan Amerikan doğumlu bir vatandaştı. Kadın Hareketi'nin muhalifleri, bu sonuca neredeyse gizlemedikleri bir memnuniyetle dikkat çektiler ve bu kadını kadın sorumsuzluğunun acınası bir örneği olarak göstermeye çalıştılar. Bu kadar kişisel olmalarına gerek yoktu, çünkü o, militan kadınların yıllarca süren çaba ve mücadelesi sonucunda İngiliz Avam Kamarası'na seçilen diğer kadınlardan ne daha iyi ne de daha kötüydü. Partili kadınların Westminster'a seçilmesinin ne erkekler ne de kadınlar için en ufak bir fark yaratmadığı üzücü bir gerçektir, ancak yine de doğrudur. Seçilmiş temsilcilerimizin saflarına birçok yetenekli kadın katılmış olsa da, bunların Britanya'nın veya İmparatorluğu'nun kaderi üzerindeki etkileri tamamen ihmal edilebilir düzeydedir. Erkek meslektaşları gibi onlar da, demokratik sistemin Parti çarklarının dişlileridir; Parti Kırbacının çatırtısıyla lobilere girerler, önündeki tüm inisiyatifi ve bağımsızlığı ezip geçen ve kendisine bağlı olan herkesi politikalarını ve önlemlerini uygulamak için bir hiçe indirgeyen resmi mekanizmanın Juggernaut'u karşısında çaresiz kalırlar. Ve eğer bu Parlamento için doğruysa -ki kim inkar edebilir ki?- kadın seçmenler için daha da doğrudur. O da bu amansız sistemin içinde sıkışmış, Parti örgütünün adeta kölesi olmuştur.

Buna itiraz edenlere şu soru sorulmalıdır: Mevcut sistemde, kadın üyenin veya kadın seçmenin, henüz seçilmiş herhangi bir hükümetin herhangi bir politikasını değiştirme gücü nedir? Mevcut sistemin en ateşli taraftarı bile, hangi partiye mensup olurlarsa olsunlar, kadınların bu ülkenin mevcut konumundan memnun olduğunu iddia edebilir mi? İstihdam rakamlarının inanılmaz bir şekilde iki ila üç milyona ulaştığı ekonomik koşulların değişmeden kalmasını kabullenebilirler mi? Yaşayan her insanın yüreğine umutsuzluk salan bu terk edilmiş alanların görüntüsüyle yetinebilirler mi? Tarım bölgelerinin çürümesine ve çiftçilik sektörünün kötü durumuna kayıtsız kalıp, tüm partilerin aynı şekilde kınadığı korkunç konut koşullarıyla ilgilenmiyorlar mı?

İmparatorluk ve Dış politikanın uçsuz bucaksız alanına dönersek, İngiliz kadınlarının büyük çoğunluğunun İmparatorluğun dağılmasını veya sözde Ulusal Hükümet'in mevcut dış politikasının yönelimini görmek istediği, bu ülkenin apaçık düşmanlarıyla kendi adlarına ve gizlice anlaşmalar ve taahhütler yapılırken, aynı zamanda yalnızca kendi acil savunmamız için değil, aynı zamanda bu taahhütleri yerine getirmemiz gerektiğinde de savunmasız bırakıldığımız iddia edilebilir mi? Gerçekten neye maruz kaldığımızın farkında mıyız?

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Taahhüt edilmiş; bu kolektif güvenlik politikası neyi içeriyor veya onu dikte eden uğursuz güç nedir? "Demokrasi, vicdansız finansörlerin hayalini kurduğu bolluk ülkesidir" der Georges Sorel. Kadınların, bu hayali gerçeğe dönüştürmek amacıyla dikte edilen bir İç veya Dış politikayı kontrol etme yetkisi var mı? Şunu unutmayalım ki, faturayı ödeme zamanı geldiğinde, bu politikaların sonuçları karşısında çaresiz, koyunlar gibi kesime sürükleneceğiz. Sözde özgürlüğün, bize bu önemli meseleleri değiştirme gücü vermiyorsa ne değeri var?

Ortalama bir kadın seçmenin bunların hiçbirini istemediği doğruysa, demokratik sistem altında özgürse, neden bunlara izin veriyor? Eğer bu özgürlüğe sahipse, bunlara bir saat daha katlanmaktan iki, üç kat daha fazla suçlu değil midir? Bu, ülkesinin yönetiminde sorumlu bir rol üstlenme iddiasının sınanmasıdır. Mevcut sistem altında gerekli güç ve özgürlüğe kavuşmuşsa, ülkesinin işlerinde bir vatandaşın rolünü oynayamayacağı ve hatta sorumluluk almaya uygun olmadığı suçlaması sonuna kadar kanıtlanmıştır.

Bunların hiçbiri doğru değil. Gerçek, mevcut çağdışı sistemde ne erkekler ne de kadınlar için özgürlüğün olmadığı gerçeğinde yatmaktadır. Hem erkekleri hem de kadınları bağlayan şey, Parti sisteminin çürümüş olmasıdır ve bu, dizginsiz bir demokrasi altında yetişkinlere oy hakkı verilmesinden bu yana daha da belirginleşmiştir. Aynı çöküş, zamanın ve koşulların kaçınılmaz akışıyla tüm dünyaya yayılmıştır; yoksulluk dünyasından sınırsız bolluk dünyasına geçiş, düzenli planlamayı yalnızca gerekli değil, aynı zamanda varoluş için hayati önem taşımaktadır. Bu değişimler altında eski dünyanın yöntemleri geçersiz hale gelmiştir ve yerini yenisine bırakmak zorundadır. Kadınlar, ulus meclislerindeki yerlerine layık olacaklarsa, etraflarında toplanan yeni dünya koşullarıyla gerçekçiler olarak yüzleşmelidirler. Er ya da geç bir seçim yapmak zorunda kalacaklardır. Bu karar çok önemlidir, çünkü kadınların statüsü uzun bir süre buna bağlı olacaktır. Bu nedenle, dünya tarihini iyi tartmaları hiç de hafife alınacak bir konu değildir.

Kadının önünde iki yol var. Birincisi, eski dünyanın çürüyen sistemiyle mücadeleye devam etmesi ve bağlı olduğu çeşitli partilerin profesyonel politikacılarının hizmetkarı olmaktan memnun olmasıdır. Bu konuda, uzun ve sadık bir sınav verdiği ve bu sınavda sosyal, siyasi veya ekonomik özgürlük yönünde herhangi bir pratik değişiklik başarabilseydi bile, ne yazık ki başarısız olduğu söylenebilir. Şimdi hatanın kendisinde mi yoksa hâlâ bağlı kaldığı sistemde mi olduğunu düşünmesi gerekiyor. Bu bağlamda, ayrı partilerin de yavaş yavaş yok olduğunu fark edecektir. Liberal Parti geçmişin alacakaranlığına gömüldü; Muhafazakâr Parti hızla dağılıyor ve kendi Liderinin güvencesiyle, bağımsızlığını yeniden kazanma umudunun olmadığını biliyoruz. Aynı kader Sosyalist Parti'yi de bekliyor, çünkü o da diğer iki partiyi Sosyal Demokrasi bataklığına sürükleyen aynı yoldan gitmek zorunda.

Bu nedenle daha iyi, günümüz koşullarına uygun bir sistem arayışına girmesi gerekir.
Geçmişin yıkılan yapısının yerine ne geçecek?

Siyaset biliminin her öğrencisi artık meselenin Faşizm ile Komünizm arasında olduğunun farkındadır.
İngiliz kadınları söz konusu olduğunda, Komünizm pek cazip gelmiyor. Daha da ileri gitmek gerekirse, Komünizm bir yıkım felsefesidir ve kadınlığın doğal içgüdülerinin reddidir. Kadınların değer verdiği ve ihtiyaç duyduğu her ilke ve uygulamanın tam tersidir.

Faşizm tek çözüm gibi görünüyor. İçinde, İngiliz karakterinin dehasına özgü ve uyarlanabilir her türlü ilkeyi barındırıyor. Tüm insanlara gerçek özgürlük ve hürriyet sunuyor.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Bu ülkeye karşı iyi niyetli kadınlar. Herhangi bir yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için, bu çok sık kullanılan terimleri, hiçbir demokratın tartışmayacağı kelimelerle tanımlayalım; çünkü bunlar, saf demokrasinin elçisi John Stuart Mill'den alınmıştır.

"İnsanlığın, bireysel veya toplu olarak, herhangi birinin hareket özgürlüğüne müdahale etmesinin tek amacı," diye yazmıştı, "kendini korumaktır. Uygar bir toplumun herhangi bir üyesi üzerinde, onun iradesi dışında haklı olarak güç kullanılmasının tek amacı, başkalarına zarar gelmesini önlemektir."

Bu, tam da Faşist bireysel özgürlük anlayışıdır ve kadınlar söz konusu olduğunda, onlara gelecekteki kadın vatandaş statülerinde meşru olarak talep edebilecekleri her fırsatı sağladığı açıktır. Başka hiçbir sistemde bu ilkeler somutlaştırılmamıştır. Dahası, Şirket Devleti mekanizmasında Faşizm, kadınlara erkekleriyle eşit bir statü sağlar, çünkü içinde yaşadıkları koşulları yönetmelerini ve kontrol etmelerini sağlayacak tek aracı barındırır; böylece 1906'dan 1914'e kadar militan kadınların onlar adına başlattığı işi yalnızca Faşizm tamamlayabilir. Ayrıca, onları Parti sisteminin doğasında var olan çürümüşlük atmosferinden kurtaracak ve kendi özel Şirketlerinin mekanizması aracılığıyla, ilk kez, kendi ve çocuklarının hayatlarını yakından ilgilendiren bu büyük meseleleri, başarı umuduyla ele alma fırsatı verecektir.

Ekonomik alanda eşit işe eşit ücretle güvenliği sağlayacak, o ebedi kemik
endüstride bu kadar korkunç sonuçlara yol açarak cinsiyetleri birbirinden ayıran çekişmenin.

Toplumsal alanda tüm sınıf engellerini ortadan kaldırırken, siyasal alanda adaleti ve
Kadın mücadelesi tarihinde ilk kez eşitlik sağlandı.

Ve en önemlisi, Faşizm, Enternasyonalizm'de var olan ve varlığını sürdüren temel nedenleri ortadan kaldırarak, savaşın ürkütücü hayaletini sonsuza dek ortadan kaldırır. Enternasyonalizm, "vicdansız finansörlerin" hayalini kurdukları "demokrasi" adı verilen o "bolluk ülkesinden" faydalanmalarını sağlamak amacıyla oluşturulmuş bir araçtır.

Tüm bunların gerçekleştirilebilmesi için Faşizm, kadınların da erkeklerle eşit bir şekilde, düzenli bir Devletin bir araya getirilmesinde disiplinli bir iş birliği içinde olmalarını gerektirecektir. Faşizm, haklı olarak, Devletin tüm vatandaşlarına, herhangi bir kesimin veya sınıfın çıkarları için değil, tüm halkının yararına uyum içinde çalışma sorumluluğunu ve görevini yükleyecektir. Kadınlardan da erkekler gibi, tüm bencil bireysel ayrıcalıkları alt etmelerini, böylece daha az şanslı olanların kendi koruması altında sömürülmekten korunmalarını talep edecektir.

İşte Faşizm. Gerisi serap. İngiliz kadınlarının ülkelerinin tarihindeki bu büyük olaya yükselemeyecekleri mi söylenmeli? Onlara bu fırsatı reddetmelerini söyleyenler, yalnızca kadınların değil, tüm ilerlemenin ve medeniyetin düşmanıdır. Savaş öncesi günlerin büyük mücadelesinin çilesini çeken kadınlar, en azından onları geçmişin boyunduruğu altında bir kez daha köleleştirecek ve ülkelerinin gerekli yeniden yapılanmasında onurlu bir rol oynama fırsatını ellerinden alan bir sistem içinde zincire vuracak olan insanlara meydan okuma hakkını kazanmışlardır. İngiliz kadınları, İngiltere onlara ihtiyaç duyduğunda asla başarısızlığa uğramamış veya sendelememiştir. Onlar da, kendi nesillerinden erkeklerle birlikte, İngiliz Faşizmi bayrağını yükseltecek ve onu Parti sisteminin kargaşası ve kirli çekişmelerinin üzerine taşıyarak, uluslarının yeniden doğuşuna tanıklık edecek o günü hızlandıracaklardır. O zafer anında, yeniden doğmuş Büyük Britanya'ya saygı gösterme ve sonunda Egemen Halkının Barış, Güvenlik ve Refahı içinde huzur bulma hakkını gerçekten kazanmış olacaklar.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Jorian Jenks'in

Değerli Dönümler adlı eseri

İngiltere'nin bir toprak politikası olmadığı için toprak sorunu da olmadığını varsayanların, bu rahatsız edici gerçekleri dikkatlice değerlendirmeleri iyi olacaktır.

Belçika ve Hollanda hariç, Britanya dünyanın en yoğun nüfuslu ülkesidir; ve doğal olarak verimsiz toprakların (örneğin dağlık alanların) oranı bu adalarda, Alçak Ülkeler'e göre çok daha yüksek olduğundan, kişi başına düşen gıda üreten arazinin diğer ülkelere göre daha az olduğu tartışmasız görünmektedir.

Britanya, yerleşik bir toprak koruma, ıslah ve iyileştirme politikası olmayan dünyadaki tek medeni ülkedir. Birinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden bu yana, şu anda 2 milyon dönümden fazla, yani toplamın %7'sini aşan yıllık tarım arazisi kaybını kontrol altına almak için tek bir hükümet bile adım atmadı.

Britanya, halkının anayurduyla her türlü bağının kopmuş olması ve ulusal beslenmede bayat, konserve gıdaların oranının yüksek olması bakımından benzersizdir.
Bilim insanları bu yapaylığın yetersiz beslenme, sinirsel bozukluklar ve toplumsal huzursuzluk gibi sonuçlarını keşfetmeye başlıyor.

Yabancı bir gözlemci, sapkın İngiliz tarzımızla kendimizi son derece tehlikeli bir deneyin konusu yapmaya çalıştığımız sonucuna varabilir: Tamamen kentleşmiş ve neredeyse asalak bir toplumda, yaşamın temel ihtiyaçları için diğer ulusların çabalarına ve iyi niyetine bağımlı bir toplumda ulusal yaşamın sağlıklı bir şekilde sürdürülüp sürdürülemeyeceğini keşfetmeye çalışıyoruz. Dahası, iklimimizin olumsuzluğu veya toprağımızın yoksulluğu nedeniyle böylesine tehlikeli bir duruma düştüğümüzü varsayabilir. Ve bize karşı tutumu hayranlıktan ziyade acıma olurdu.

Öyleyse, bu endişe verici durumun tek bir nedenden, yalnızca tek bir nedenden, yani ilkelere karşı duyarsız ve ısrarlı bir ihmalden kaynaklandığını itiraf etmek ne kadar acı verici. Bu konuda hiçbir yanılgıya düşmeyin. Bizimkisi sert bir iklim değil; tam tersine, dünyanın en ılımlı iklimlerinden biri. Bizimkisi verimsiz bir toprak değil; tam tersine, ortalama olarak dünyanın en üretkenlerinden biri. Fakat günahlarımızın karşılığı, bir sonraki seçimden öteye bakmayı reddeden, çıkarcı çıkar grupları ve akademik itibarını korumak isteyen her yanlış yönlendirilmiş ekonomist tarafından kuşatılmış bir siyasi sistemimiz var.

Dünyanın geri kalanına üretici, taşıyıcı ve bankacı olmanın doğal kaderimiz olduğunu ve böyle bir durumun sürekli hammadde ve gıda yardımı gerektirdiğini varsaymak en büyük hatadır. Elbette, kısa bir süreliğine, bu hipotez, bir dizi talihli tesadüfün, dünyanın o dönemde neredeyse her bedeli ödemeye hazır olduğu hizmetlerin geliştirilmesinde diğer uluslara göre hatırı sayılır bir avantaj sağlaması gerçeğiyle renklendirildi. Ancak endüstriyel ve finansal milliyetçiliğin hızlı ve neredeyse evrensel bir şekilde ortaya çıkışı, geçici tekelimizi ortadan kaldırdı ve hipotezi yalnızca savunulamaz hale getirmekle kalmadı, aynı zamanda kesinlikle tehlikeli hale getirdi. Bu hipoteze ne kadar uzun süre tutunursak, modern yaşamın gerçekleriyle yüzleşme yeteneğimiz o kadar azalır. Geri dönülmez "uluslararası ticaretin toparlanması" yönündeki her adım, kendi ayaklarımız üzerinde durmamız ve kendi durumumuzu değerlendirmemiz gereken kaçınılmaz hesaplaşma gününü erteler.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

kaynaklar.

Yaşamsal ihtiyaçların başlıca kaynağı olması nedeniyle, dikkatli ve bilinçli bir şekilde geliştirilmesi ulusal refahın ön koşuludur. Hem maddi hem de kültürel bir miras olması nedeniyle, korunması ciddi bir ulusal görevdir.

Nispeten yakın zamanlara kadar bu gerçeklerin genel olarak kabul edildiğini, hatta her zaman doğru yorumlanmadığını hatırlamakta fayda var. Toprak sahipliğinin yalnızca büyük ayrıcalıklar değil, aynı zamanda sosyal ve maddi açıdan büyük sorumluluklar da getirdiği düşünülüyordu. Egemen sınıflar neredeyse tamamen toprak sahibi ailelerden oluşuyordu. Tarım, temel bir endüstri olarak kabul ediliyor ve refahı ulusal önem taşıyordu.

Yoksul toprak sahibi aristokrasi, Napolyon döneminin kaotik maliyesinden doğan yeni yetme ve büyük ölçüde yabancı plütokrasiye teslim olana kadar, ulusal topraklara karşı tutum ciddi bir bozulmaya uğramadı. Viktorya dönemi ihracat kapitalizmi devasa ithalat gelirlerini elde etmeye başlayana kadar da İngiliz tarımı, İngiliz imalat sanayinin gelişimine ayak uyduramadı. Ancak örgütlü sermayenin kârının ulusal refahın ölçüsü olduğu doktrini yerleştikten sonra, örgütlenmemiş tarım Westminster'dan yardım veya liderlik bekleyemez hale geldi.

Dolayısıyla bugün İngiliz kırsalının incelenmesi neredeyse yok olmuş bir medeniyetin incelenmesi anlamına geliyor. Bir nesildir tekerlek takılmamış derin kesilmiş patikalar, on yıldır demir görmemiş geniş çalılar, kalın çimenli meralarda hâlâ görülebilen eski saban izleri, her aşamada çürüyen ahırlar ve kulübeler, şimdiki cemaatlerin beş katı büyüklüğünde cemaatler için inşa edilmiş kiliseler, sessiz su değirmenleri ve yıkılmaya yüz tutmuş malikaneler: hepsi bir zamanlar en erkeksi görevlerle aktif olarak uğraşan kayıp bir kırsal nüfusun varlığını gösteriyor.

Elbette, daha iyi toprakların hâlâ ekildiği ve çoğu zaman iyi ekildiği doğrudur, ancak bu topraklara doğrudan ilgi duyanların sayısı yıldan yıla azalır. Ve orada burada, tüm servetini domuzlara veya kümes hayvanlarına, meyveye veya süte yatıran cesur maceracılara rastlamak mümkündür. Ancak kırsal alanın büyük bir bölümünde, güven eksikliğinden doğan ve ne idüğü belirsiz sığırlarla dolu, bakımsız otlaklarda ifadesini bulan elden ağza yöntemlerin yarattığı olumsuzluk hakimdir. Atmosfer o kadar kayıtsızdır ki, spekülatif inşaatçının savurgan ve çirkin saldırıları bile, birkaç nesil önce böyle bir saygısızlığın uyandıracağı öfkenin zerresi olmadan kabul edilmektedir.

Yerine konulamaz bir ulusal varlığa verilen zararın boyutunun farkına varmak önemlidir. Teorik olarak toprak, deniz tarafından sürüklenmediği sürece yok edilemez; bu süreç, kıyı şeridimizin birçok noktasında gözlemlenebilir. Ancak, gıda üretimi açısından neredeyse işe yaramaz hale gelmesine neden olabilecek birçok şey olabilir ve bu, ulus için en hayati öneme sahip bakış açısıdır.

Öncelikle, ister ekilebilir ister mera olsun, ekili araziler hızla bakımsız bir duruma düşebilir ve yalnızca sığır ve koyunlar için yetersiz bir ürün verebilir; tavşanlar önce gelirse onlar bile verimsizleşebilir. Ekili alanların giderek azaldığı bir dönemde "kaba otlatma" olarak geri dönen dönümlerdeki uğursuz artış, neler olup bittiğini yeterince açık bir şekilde göstermektedir. Kaba otlatmalarımızın büyük kısmı elbette dağ tepeleri ve bataklıklardır. Ancak son dönemdeki artışın tamamı ve bunun yanı sıra çok daha fazlası, başka herhangi bir Avrupa ülkesinde veya hatta kendi Dominyonlarımızda bile ekilebilecek, ancak sürekli resmi ihmal nedeniyle burada ekilemeyen, iyileştirilebilir arazilerden oluşmaktadır.

Bizim gibi Inskip tipi politikacılar, bu terk edilmiş toprakların ******ebook dönüştürücü DEMO Filigranlar******* haline getirilebileceğine inanıyorlar

Machine Translated by Google

Acil bir durumda üretim. Görünüşe göre son savaşın hayal kırıklığı yaratan deneyimleri, onlara toprağın birkaç traktör ve vasıfsız işçiyle aniden verimli hale getirilemeyeceğini öğretmemiş. Arazi ıslahı, sonuç elde edilmeden önce yıllarca sabır gerektiren, yüksek vasıf gerektiren bir iştir. Uzun vadeli bir tarım politikasına çok faydalı bir şekilde dahil edilebilir; ancak acil bir durumda gıda üretmenin bir yolu olarak neredeyse değersizdir.

İkinci olarak, ister konut ister endüstriyel olsun, inşaat faaliyetleri her yıl büyük miktarda arazi tüketir ve gerçekte kullandıkları kadarını tamamen kısırlaştırır. 1929'dan bu yana yalnızca İngiltere ve Galler 421.000 dönümlük tarım arazisini kaybetti ve bunların yalnızca 159.000 dönümü kaba otlak olarak yeniden ortaya çıktı; kalan 262.000 dönümün neredeyse tamamı inşaatçıların eline geçti; bunların çoğu, yüksek düzeyde ekilebilir, düz ve verimli ekilebilir araziler.

Tarım arazisi kaybının fabrikaların, evlerin ve bahçelerin fiilen işgal ettiği alanla sınırlı olmadığı unutulmamalıdır. Yollar ve rekreasyon alanları yapılmalı ve özellikle yeni gelişen bölgelerde her zaman geniş boş arazi blokları bulunur. Dahası, yerleşim alanlarının kenarındaki veya modern tarzda izole konutlarla serpiştirilmiş tarım arazileri önemli ölçüde zarar görmektedir. Binlerce serçe ve fare gelir; kapılar ve çitler yıkılır; başıboş köpekler hayvanları rahatsız eder ve küçük çaplı hasarlar muazzam bir şekilde artar. Ucuz karayolu taşımacılığının gelişi ve bunun sonucunda banliyö gelişiminin dışa doğru ivme kazanmasıyla, yine de tarım arazisi olarak geri dönse de, bu şekilde etkilenen alan yüz binlerce dönüme ulaşmalıdır.

Dünya olaylarının gidişatının her dönümünü korumayı hayati öneme sahip kıldığı bir dönemde, Britanya'nın ulusal mirasını heba ettiği sonucuna varmamak imkânsız. Bunu korkutucu bir açıklama olarak değerlendirebileceklerin, Profesör RG Stapledon'ın son çalışması The Land; Now and To-morrow'u dikkatlice incelemeleri tavsiye edilir. Yetkililer, "tarım alanlarımız hızla azalıyor ve azalmaya da kaçınılmaz olarak devam edecek. Gıda üretimi için ne pahasına olursa olsun ayrılması gereken asgari dönüm miktarına karar verilip gerekli önlemler alınmadığı sürece, İngiltere'deki tarım arazilerinin iki yüz yıldan fazla bir süre sonra yarı yarıya azalacağını" belirtiyor.

İki yüz yıl uzun bir süre gibi gelebilir, ama çocuklarımızın, hele ki torunlarımızın Amerika ve Antipodlar'dan sınırsız gıda tedarik edebileceğini iddia edecek kadar cesur biri var mı? Tarihe, ulusal mirası yok eden ve torunlarımızı açlık gibi temel bir sorunla karşı karşıya bırakan nesil olarak mı geçmek istiyoruz? Viktorya dönemi ihracat kapitalizmi bize Zor Durumdaki Bölgeleri miras bıraktı; yeni bir Boş Alanlar kümesinden biz mi sorumlu olacağız?

Toprak sorunumuzun beslenme ve ekonomik yönlerinin daha fazla ele alınması, tarımın ulusal yaşamın ayrılmaz bir parçası olarak çok sayıda işlevi hakkında derinlemesine bir tartışmaya yol açacaktır.
Bu nedenle, eşit derecede önemli olan kültürel boyutu tartışmak için konuyu kesmek gerekiyor.

Bu hususun, şehir planlama hareketi altında düzensiz ve tek taraflı bir şekilde de olsa bir miktar ilgi gördüğü doğrudur. Ancak bu hareketin adı bile sınırlarını ortaya koymaktadır. Tarımının önemini unutmaya ve ithal gıda kaynaklarını doğal bir olgu olarak görmeye teşvik edilen bir topluluk, kırsal alanları kasabaların salt bir eklentisi, bir tür yüceltilmiş kamu parkı olarak görmeye başlamıştır. Nitekim, kırsal İngiltere'nin, tıpkı İç Bölgeler'in büyük bir bölümünün özelliksiz bir bahçe-banliyöye dönüşmesi gibi, karaktersiz bir "açık alan" haline gelme tehlikesi de büyüktür.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Kentli bir insanın, şehirlerinin gürültülü ve kirli atmosferinden kaçma arzusu, ancak sempati uyandırabilir. Bu insanların, pazar günlerinin yarısını, temiz havada vakit geçirebilmek için, tıkalı bir anayolda benzin dumanı yutarak geçirmeleri acınası bir durumdur. İşin üzücü yanı, birçoğunun girişimlerinin meyvesini mahvetmeden elde edememesidir.

Zira kırsal kesim, kendi karakterini korumasına izin verilmedikçe kültürel işlevini yerine getiremez ve bu karakter, maddi veya tarımsal işlevinden ayrılamaz. Şehir, şehri de beraberinde götürürse şehirden kaçamaz; tıpkı entelektüelin kır yürüyüşlerinde argümanlarını da yanına alarak zihnine tatil veremeyeceği gibi. "Kırsalda yaşamaya" gelenler tarafından banliyöleştirilen bir köy, etraflarında kendilerinden on binlerce daha ilginç ve önemli faaliyet varken, gevezelik ederek ilerleyen bir grup entelektüelin görüntüsü kadar acıklıdır. Kısa bir süre önce bir çiftçinin dediği gibi, "Tarlalarımda yürümelerine o kadar aldırış etmiyorum. Aptal köpeklerini benim sırtıma çalıştırmalarına o kadar da aldırış etmiyorum. Bir çocuğun açabileceği kapılardan atlayıp geçmelerine bile aldırış etmiyorum. Ama iki milden fazla verimli tarım arazisini yürüdüklerini ve neler olup bittiğine bir kez bile bakmayı düşünmediklerini düşündüğümde, nezaketimin boşa gittiğini hissediyorum."

"Kamu parkı" olarak adlandırabileceğimiz tutum, kırsal faaliyetlere karşı kayıtsızlıktan daha ciddi şekillerde ifadesini bulur. Tıpkı sokak serserisinin, bakıcının bakmadığı zamanlarda ördeklere taş atmanın bir sakıncası olmadığını düşünmesi gibi, binlerce eğitimli yetişkin de, tespit edilme şansı çok az veya hiç olmadığında küçük çaplı izinsiz girişlerde bir sakınca görmez. Ve küçük çaplı izinsiz girişlerin kümülatif etkisi, şehirden kaçanların tercih ettiği bölgelerde tatsız bir durum yaratmaktadır.

Almanya'da meyve ağaçları yol kenarı çitlerine dikilir ve toprak, çitin kenarına kadar işlenir. İngiltere'de ise böyle bir prosedür tamamen imkansızdır, çünkü ağaçlar organize baskın grupları tarafından soyulur ve ürünler bir zincir genişliği için dümdüz edilir. Britanyalı, Alman'dan illa ki daha az dürüst veya daha yıkıcı değildir; sadece o kadar kırsaldan uzaklaştırılmıştır ki, değer yargıları ve ahlaki davranış kuralları son sokak lambası direğiyle birlikte sona erer. Bir dükkan tezgahından bir penilik kalem çalma fikrine şaşıracak kişiler, mantar çalmak için yarım düzine çiti delmenin ahlaka aykırı bir yanını görmeyecektir.

Kırsal kesim, ziyaretçilerine sunabileceği o kadar büyük bir zenginlikle dolu ki, mevcut içler acısı eğilimlerin üstesinden gelmenin en bariz yolu, insanlara bu zenginliğin nerede yattığını göstermektir. Şu anda bile, yalnızlığın şifalı etkisini, huzur ve güvenliğin manevi huzurunu, sürekli değişen tarlaların ve ormanların büyüleyici ilgisini takdir edebilen ve eden birçok kişi var; ancak bunların sayısı çok az.
Hiç kimse kişisel olarak derin bir ilgi duyduğu bir şeye isteyerek zarar vermez veya onu bozmaz ve kırsalın korunmasına doğru atılacak ilk adım, Profesör Stapledon'ın "kırsal zihniyet" adını verdiği şeyin geliştirilmesine yönelik ulusal bir hamledir.

Faşist bir Hükümet, doğal olarak toprak sorunuyla bütünüyle yüzleşmek zorunda kalacaktır, çünkü toprak, yaşayan ulus anlayışının inşa edildiği temellerden biridir. Nitekim, ilan ettiği tarımsal kalkınma politikası, emlak piyasasında spekülatif faaliyetleri teşvik ederek acil bir sorun yaratacaktır ve tarım politikasının tam olarak geliştirilebilmesi için bu faaliyetlerle ciddi bir şekilde mücadele edilmesi gerekecektir.

Faşistlerin toprağa karşı tutumu birkaç cümleyle anlatılabilir.

Arazi artık spekülatif bir meta olarak görülmemelidir. Değeri adil bir şekilde belirlenmeli ve tüm kazanımlar, onu yaratmaya yardımcı olanlar, özellikle de...

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Arazi kullanımı, dikkatli ve uzun vadeli ulusal planlamanın konusu olmalıdır. İnşaat faaliyetleri mümkün olduğunca düşük tarımsal değere sahip alanlarla sınırlı tutulmalıdır.

Toprak mülkiyeti mümkün olduğunca yaygınlaştırılmalı ve amaç çok sayıda küçük, güvenli aile mülkü oluşturmaktır. Ancak bu aynı zamanda sorumluluklar da getirecektir ve topraklarını kötüye kullananlar toplumsal düşman olarak görülecektir.

Tarla yolları, kamp alanları ve yol kenarı duraklarının genişletilmesi ve daha iyi tanımlanmasıyla kamunun araziye erişimi iyileştirilmelidir. Aynı zamanda, izinsiz giriş yasası revize edilmeli ve kırsal kesimdeki topluluğa müdahale ve hasara karşı daha iyi koruma sağlanmalıdır. Muhtemelen bir bekçi birliği kurulması gerekebilir.

Tavşan, karga ve güvercin gibi zararlılara karşı savaş açılmalıdır; açık hava sporlarına karşı hiçbir ayrımcılık yapılmayacak olsa da, bu sporların tarımsal veya eğlence faaliyetlerine müdahale etmesine izin verilmemelidir.

Toplumun kırsala saygı duyması, onu takdir etmesi ve kırsalın faaliyetlerine karşı bilinçli bir ilgi duyması konusunda eğitilmesi gerekir.

Biz ırk olarak toprak konusunda duygusallığa pek yatkın değiliz. Anavatan kelimesini nadiren kullanıyoruz, Anavatan kelimesini ise asla. Bir asırlık serbest piyasa liberalizmi ve finansal muhafazakârlık, toprağımıza karşı dar görüşlü, ticarileşmiş bir tutum geliştirdi.

Oysa hayallerimizdeki Britanya, ulusal ruhumuzun fiziksel tecessümü, sokaklar, fabrikalar, hatta parklar ve kamu binaları Britanyası değil; gülümseyen vadiler, engebeli yaylalar, ekili tarlalar ve rahat çiftlikler Britanyası'dır. Bir şehir, tüm dünyada şehirdir; ve dünya şehirleri her geçen yıl standartlaşmaya doğru yönelmektedir. Ancak kırsal Britanya, ulusal karakterimizden ayrılamaz bir şekilde, bize özgüdür. Onu, Avon kıyısındaki Stratford'un müzevari atmosferinde değil, üretkenliğin doğal canlılığıyla kıskançlıkla korumalıyız.

Çok azımız topraktan birkaç nesilden fazla uzaklaşmış durumda. Basın ve radyo aracılığıyla küçük bir yeniden eğitim, en azından boş zamanlarımızda bizi yeniden köylü yapardı: "Tarım"ı faydalı ama biraz sıkıcı temel bilimlerden oluşan profesyonel bir okul müdürünün eğitimi değil, bizi açık gözlerle ve meraklı zihinlerle patikalara ve tarla yollarına gönderecek bir eğitim. Kırsalın tarihine ve günlük yaşamına bir giriş, kasabalıyı yalnızca tarımın sorunlarını takdir etmeye teşvik etmekle kalmaz, aynı zamanda kırsal gezilerini ilgi çekici bir şekilde değerlendirmeye de teşvik ederdi. Zekice kırsal zihniyet, şehir hayatının stresine karşı mümkün olan en iyi panzehir haline getirilebilirdi, çünkü Toprak Ana bedene olduğu kadar ruha da rahatlık sağlayabilirdi.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Hitler'in Berchtesgaden'i Yeni Almanya'nın Cenneti, Joan Morgan

Bavyera'yı iyi tanıyor olsanız bile, hatta tüm Bavyera'sıyla Wittelbach'ların ve tüm Almanya'sıyla Führer'in yazlık evleri için Berchtesgaden'i seçtiğini aklınızda tutsanız bile, hem eski Bavyera'nın kalbi hem de yeni Almanya'nın ruhu olmayı başaran bu yere sizi hiçbir şey hazırlayamaz. En masalsı Bavyera ve en güzel Nasyonal Sosyalizm'i hayal ettiğiniz her şey, Londra'nın en yeni apartman bloğuyla hemen hemen aynı nüfusa sahip bu dağlarla çevrili pazar kasabasında bir araya toplanmış durumda.

Tren Bad Reichenhall'dan ayrıldıktan sonra, dağların derinliklerine doğru ilerler ve sonunda Almanya'nın Avusturya'ya doğru uzanan derin vadisine doğru ilerlerken dağların sizi tamamen sardığını hissedersiniz. (Avusturya'ya üç yönden yürüyerek gitmek mümkündür ve oldukça heyecan vericidir.)

İlk izlenim, hareket halinde olmak. İki yaşından itibaren herkes bir tür beklentiyle tetikte. Bunun yükseklikten mi, Bavyera halkının coşkusundan mı, yoksa Führer'in her an gelebileceği gerçeğinden mi kaynaklandığını henüz anlayamadım; gerçek şu ki, hava canlılıkla dolu.

Bu sevimli müzikal-komedi ortamında Nasyonal Sosyalizm çok eğlenceli görünüyor.
Basit ve tuhaf bir şekilde ilham verici olan ara sıra gerçekleşen buluşmalar dışında, her şeyin derin mistik ciddiyetinin; tamamlanan görevin ve ilerideki görevin muazzamlığının pek farkında olmuyorsunuz.

Çekici üniforması, Führer'le teması ve güzel bir çevrede sağlıklı bir yaşamıyla SS'in çok hoş bir uğraş olduğunu hissediyorsunuz ve SS gerçekten de vatanseverlik ortak paydasında her yaştan ve sınıftan insana açık muhteşem bir örgüttür.

Burada, Almanya'nın başka hiçbir yerinde olmadığı kadar, en yaşlı SS üyesinden Kış Yardım rozeti satan en küçük çocuğa kadar herkesin ülkede bir çıkarı olduğunu görüyorsunuz; kimse istenmeyen hissetmenin verdiği o ruh yıpratıcı acıyı çekmiyor. Her başarı onların başarısı; her aksilik onların. Nasyonal Sosyalizmin, umudu yeniden canlandırarak, ülkelerinin geleceğine olan inancı canlandırarak insanlara nasıl yaşamaları için bir neden verdiğini fark ediyorsunuz.

Buranın asırlardır süregelen yaşamı, Nasyonal Sosyalizm de dahil olmak üzere, her zamanki gibi devam ediyor; dolayısıyla Berchtesgaden'da yaşam durmaksızın devam ediyor. Perde bir perdenin sonuna geldiğinde, bir diğeri başlıyor. Pencerenizin önünden, Berchtesgadners dedikleri küçük siyah-yeşil-kırmızı örme paltolar giymiş, ulusal kıyafetler giymiş yüzlerce köylü kadının tekdüze bir uğultu sesi yükseliyor. Yanlarında bir rahip var ve gözleri yere eğik, yavaşça, ilahiler söyleyerek ilerliyorlar. Daha sonra, kısa kahverengi paltolarıyla yürüyen genç BDM'lerin (Hitler kızları) tiz seslerini veya pankartlar taşıyan iri yarı, erkeksi oğlanlardan oluşan bir Hitler Gençliği birliğini duyuyorsunuz. Havada her zaman bir marş duyuluyor.

Her şey başarısız olduğunda, yangın tatbikatı yaparlar. Yüz itfaiyeci (veya her otuz kişiden biri), tunikler, miğferler ve artı dörtlüler giymiş olarak pencerenizin önünde cüretkarca gösteri yapar. Ancak gün Pazar'dır. Şehrin zirvesi olan Markt Platz'da köylüler toplanır; çeşmenin bir tarafında, yeşil şapkalarındaki fırçaların enginliği içinde birbirleriyle yarışan adamlar ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Bavyera aslanı ile diğer tarafta, örgülü taçlarının üzerinde duran düz siyah şapkalı kadınlar. Saat onda, kestane ağaçlarının altında bira bahçesi olan Neuhaus'a (Hofbrauhaus'un küçük kardeşi) bira ve sosis çorbası için ayrılırlar; yataklarınızı Wittelsbach Şatosu'nun çitinde havalandırırlar, eşsiz gemütlichkeit'li birahanesi , Parti Liderlerinin rehberlerle omuz omuza olduğu; canlı bir şehrin canlı merkezi.

Herkes için yeterince görkemli Grand Hotel. Mükemmel orkestrası ve Münih'ten gelen konuk sanatçılarıyla Kurhaus. Kaba esprileri ve çekici müzikleriyle Köylü Tiyatrosu. Dans mekanları var; samimi atmosferi, Londra'daki bir maitre de hotelin hayallerinin ötesinde dolu cep mendili zeminiyle Hofschaffer ve bir zamanlar Bavyera Hanedanlığı'nın kraliyet villası olan yerde SS Bodyguard'ın iri yarı, zarif çocuklarının dans ettiği Kur Cafe. Sanatçılar var; tuhaf, ilham verici tahta baskılarıyla Fritz Richter ve modern Alp okulunun birinci sınıf manzara ressamlarından biri.

Ortaya çıkmak gerekirse: İlk olarak, dünyanın tepesinde, cam bir duvarla çevrili, dağların oluşturduğu bir alayı gören, öyle sarp bir arazide konumlanmış Führer'in evi var ki, sanki geriye yaslanıyormuş gibi görünüyor. Ev, Führer'in şehre hakim olduğu gibi vadiye de hakim.

İşte tüm Alp göllerinin en güzeli, her tarafı sarp dağlarla çevrili, yemyeşil Königsee. Hintersee'den gelen derenin yemyeşil, pelüş kayaların arasından aktığı büyülü bir orman olan Zauberwald.

(Bu üniforma diyarında) siyah tunik ve beyaz artı dörtlü (ki kulağa geldiği kadar şık ve yakışmıyor) giyip, ucunda ışık kolyesi ve gamalı haç olan yer altı gölüne kızakla indiğiniz bir tuz madeni var. Ayrıca, savaş anıtıyla Schloss Platz da var.

Londra, Paris ve New York'taki çiçekçileri kıskandıracak derecede ilgi çekici, doğanın renk şemalarının birbirini izlediği, bir hafta pembe, bir hafta mavi ve sarı renklere bürünen Alp çayırları vardır.

Kar sınırına kadar dümdüz ve güçlü bir şekilde ilerleyen ormanlar var. Dağlar; Almanya'nın en yüksek ikinci zirvesi olan güzel Watzmann; kasvetli Göl ve engebeli, efsanelerle dolu Untersberg. Yüreği kuvvetli olanlar için Untersberg'in içinde, 1.800 metre yükseklikte, projektörlerle aydınlatılmış buz çukuru ve ayrıca, kükreyen, nefes kesici bir geçit olan Almbach Klamm var; burada, yukarı çıktığınızdan çok aşağı iniyormuş gibi görünüyorsunuz ve bu geçit, ancak umudunuzu yitirdiğinizde ve "Manzara" değil, "Duygusal Deneyim" başlığı altında sona eriyor.

Berchtesgadener Toprakları'nda sizi "Grass Gott" ve "Heil Hitler!" ile eşit şekilde selamlarlar. Hiç şüphe yok, böylesine güzel bir şeyi yarattığı için Tanrı'ya selamlar ve onu hayattan çok seven insanlar için kurtardığı için Hitler'e selamlar.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Vidkun Quisling'in İskandinav Dünya Federasyonu

NORVEÇ NASJONAL SAMLING'İN LİDERİ

Eski dünya yıkılıyor, yenisi doğuyor. Geçtiğimiz yıl Stavanger'de düzenlediğimiz üçüncü yıllık mitingle eş zamanlı olarak, Komünist Enternasyonal'in yedinci Dünya Kongresi, 1928'deki son dünya kongresinden bu yana geçen yedi yıllık aranın ardından, Moskova'daki eski "soylular kulübü"nde açıldı.

Kongre 25 Temmuz'dan 21 Ağustos'a kadar sürdü. Başlıca amacı, Yahudi enternasyonal Marksist komplonun, önceki dünya kongresinde tartışılan Stalin'in dünyayı Bolşevikleştirme programının uygulanması konusunda Sovyet Rusya içinde ve dışında yedi yıl boyunca neler başardığını gözden geçirmekti.

İkinci olarak, ulusal direniş güçlerini yok etme ve Komünist dünya devriminin ateşini yakma programının taktiklerini teyit etti. Özellikle, Fransa, İspanya, Belçika ve diğer yerlerde gelişimini gördüğümüz sözde birleşik halk cephesi taktiklerine vurgu yapıldı. Bunu, Norveç'te, çiftçi partisiyle yapılan sözde "kriz anlaşması"nda ve İşçi Partisi'nin burjuva ve ulusal bir kisveye bürünerek benimsediği yeni kamuflaj taktiklerinde de yakından tanıyoruz. Ülkemizi doğrudan ilgilendiren bir diğer konu, yani Sovyet Rusya'nın Milletler Cemiyeti'ne katılımı da, Komintem programına uzun süredir dahil edilmiş olan aynı halk cephesi taktiklerinin bir belirtisidir.

Bu yıl, Nasjonal Samling olarak yıllık mitingimiz için bir araya geldiğimizde,
başka bir dünya kongresinin toplanması.

Bu kez iflas eden Milletler Cemiyeti'nin hissedarları, sonbaharda olağan yıllık toplantısını gerçekleştirecekleri sırada, işletmenin tasfiyesini veya yeniden inşasını görüşmek üzere Olağanüstü Genel Kurul'u düzenliyorlar.

Son iki ulusal mitingimizle aynı anda gerçekleşen bu olayları, yalnızca büyük önemlerinden dolayı değil, aynı zamanda bugün karşı karşıya olduğumuz dış politik durumu çok belirgin bir şekilde ortaya koydukları için anıyorum.

Bir tarafta, tarihsel açıdan bakıldığında, eski dünyanın sona ermesinin endişe verici bir belirtisi olan, yorulmak bilmez bir şekilde etkin bir dünya Bolşevizmi ve dünya evrimini kendi yıkım yollarına, yani Yahudi diktatörlüğü altında evrensel bir materyalist cumhuriyete doğru zorlamak için uğursuz güçlerin ısrarlı bir çabası var.

Öte yandan, eski dünyanın günümüzün kaçınılmaz taleplerini, uluslar arasında barış ve iş birliği taleplerini çözmeye yönelik amaçsız girişimlerini görüyoruz. Tüm mesele, bireysel çıkarların çatışmasıyla sekteye uğrarken, durumun gerektirdiği iç ulusal iş birliği de sınıf savaşı ve bencil parti çatışmalarıyla sekteye uğruyor. Bu parçalanma sürecine huzursuzluk ve krizler, savaş ve iç çatışmalar eşlik ediyor.

Enternasyonalist güçler müdahale eder ve tüm bu kaygı, burjuva-liberal devletin yavaş yavaş tüketilmesi gibi, yavaş yavaş Marksizme ve yıkıma sürüklenir, ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Marksizm, ülkemizde de açıkça gördüğümüz gibi. Tüm bunların ortasında, insanlığın sürekli gençleşen kökleri yeni filizler veriyor; ulusal rönesans ve birleşme hareketleri yeni bir çağın habercisi, yeni bir devlet ve yeni bir dünya düzeni getiriyor. Yeni düzen bu ülkede de devam ediyor.

YAPTIRIMLAR VE LİGİN ÇÖKÜŞÜ

Bir başka önemli olgu da, burjuva parlamenter kapitalist kurumu olan Milletler Cemiyeti'nin çöküşünün, yalnızca kendi çürüklüğünden ve Marksizmin yeraltı faaliyetlerinden veya Cemiyet'in örgütlenmesindeki temel ve biçimsel hatalardan kaynaklanmadığıdır.

Yeni çağın örgütlü toplumlarının temsilcilerinden biri olan Faşist İtalya tarafından yerle bir edildi. Elli yaptırımcı devlete, tüm demokratik ve Marksist dünyanın muhalefetine ve Faşizme ve İtalya'ya karşı harekete geçen dünya kamuoyuna rağmen, ulusal birliğin en güçlü güç olduğu kanıtlandı.

Nasjonal Samling liderleri, kendilerini hiçbir şekilde İtalyan faşizmi veya İtalyan çıkarlarıyla özdeşleştirmeden, en başından beri Etiyopya çatışmasına karşı net ve kesin bir tavır benimsediler. Norveç'in tarafsızlığını savundular ve sözde yaptırımlara katılmasına karşı çıktılar.

Bunu yaparken, yalnızca ülkemizin çıkarlarını gözetmemiz etkili oldu. Ancak, kamuoyunun, diğer birçok yerde olduğu gibi, burada da, aşılamaya çalıştığı iddia edilen yüce ideallerden çok farklı çıkarlara hizmet eden bir propagandanın kurbanı olduğuna inanıyorum.

Ancak hareketimiz hiçbir taraf tutmadı. Norveç'in tarafsızlığını talep ettik ve yaptırımcı oyunun ikiyüzlülüğünü ve amaçsızlığını ortaya koyduk. Bugün durumu doğru değerlendirdiğimizi söyleyebiliriz.

Askeri açıdan haklıydık. Genel kanaatin aksine, modern savaş malzemelerinin önemini ve Etiyopya ile İngiltere'nin direniş gücünü, özellikle de tarihi ve ulusal bir temelde birleşmiş bir halkta yaratılan muazzam manevi ve maddi gücü doğru değerlendirdik.

Siyasi olarak da doğru karar verdik. Yaptırımcı politikanın işe yaramazlığı ve ciddi yanlış hesaplamaları artık apaçık ortada. Güçlü İngiltere'nin dar görüşlü Birlik politikası yüzünden yaşadığı trajik yenilgiye bakın; bu, Britanya İmparatorluğu'nun Amerika'yı kaybettiğinden beri yaşadığı en büyük ahlaki ve fiili yenilgidir.

Milletler Cemiyeti'nin yeni ve dikkat çekici üyesi Sovyet Rusya, yaptırım politikasında önce Mussolini'yle, sonra da Hitler'le kavga çıkarma olasılığını gördü; ancak hesapları tutmamaya başlayınca kurnaz Bolşevik Yahudiler sessizce geri çekildiler ve kendileri de cezasız kalarak, suçu ve utancı İngiliz Hükümeti'nin omuzlarına yüklediler.

MİLLİYETÇİ POLİTİKA VE ULUSLARARASI İŞBİRLİĞİ

Norveç, dünya savaşından bu yana ilk kez dış politikada, olağan dar görüşlü siyaseti sürdürmeyi çok zorlaştıran gerçeklerle karşı karşıya kaldı.

Bu bağlamda, ülkemizde ne yazık ki yeterince önemsenmeyen bir gerçeği vurgulamak istiyorum:

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

yani insanların hayatlarının iç siyaset tarafından değil, dış politika tarafından belirlendiği.
Bir ulusun kendi "yaşama iradesi"nin yanı sıra, iç koşulları ve yapısı, uluslararası ekonomi ve güç koşullarının etkisi altındadır. Bu koşullar, halkların ve devletlerin ilkel ve buyurgan ihtiyaçları, varoluş ve yaşam alanı mücadeleleri tarafından yaratılır. Ancak bir devletin dış politikadaki etkisi, her zaman iç gücünün gelişmişlik düzeyine denk gelir.

Dolayısıyla, savaş durumunda öz-destek zorunluluğu ve her şeyden önce dünya ekonomisinin yapısının yeniden yapılandırılması, toplulukları ekonomik temeller üzerinde ulusal İşçi Devletleri olarak örgütlenmeye zorlamaktadır. Dünya genelindeki değişen koşullar, her ulusu komşularıyla, tüm kaynakları üzerinde tam ve yetkin bir kontrole ve bunları mümkün olan en iyi şekilde kullanma gücüne sahip, örgütlü bir ekonomik birim olarak ilişki kurmaya zorlamaktadır. Bu bağlamda, mevcut kriz esas olarak dünya üretim ve ticaretinde bir yeniden uyum krizidir.

Ancak, çağın bu birleşik ve güçlü bir şekilde karakterize edilmiş ekonomik ulusal birimlere yönelik talebi ile ekonomik nedenlerin yanı sıra barışın korunması düşüncesinin de karşı konulmaz bir güçle ileri sürdüğü planlı uluslararası işbirliğine yönelik talep arasında doğal bir karşıtlık yoktur.

Dürüst bir toplum ortaya çıkaracak olan da ancak böyle örgütlü ulusal kişiliklerin oluşmasıdır.
ve tarafsızlıktan ve baskıdan uzak, etkili bir uluslararası işbirliği.

AVRUPA'DA VE DÜNYADA İKİ DÜŞMAN KAMP

Durum şu ki, dünyada ve özellikle Avrupa'da, tıpkı Dünya Savaşı öncesinde olduğu gibi iki düşman kamp oluşuyor. Sovyet Rusya, Fransa ve Çekoslovakya, uluslararası Yahudi toplumunun desteğiyle, onları Nasyonal Sosyalist Almanya'ya karşı savaşa kışkırtarak, bu ülkeye karşı birleşik bir cephe oluşturuyor ve Almanya'yı hem siyasi hem de askeri olarak daha da kuşatmaya çalışıyor.

Bu koşullar altında Norveç'in durumu son derece savunmasızdır; zira Norveç, Rusya, Almanya ve İngiltere'nin kavşağında yer almaktadır ve iç politikası zaten Marksistlerin elindedir.

Rusya, Asya'da çıkarları olan büyük bir Avrupa gücü olmaktan çıkıp, özellikle Atlantik'e yönelik Avrupa çıkarları olan büyük bir Asya gücüne dönüştü. Ama her şeyden önce, dünya devriminin üssüdür.

Dünya Bolşevizmi, Norveç'i ve onunla birlikte tüm İskandinavya'yı, Almanya ve İngiltere'ye karşı Avrupa cephesinin sağ kanadına dönüştürmeye çalışıyor. Bu plan, ülkemiz için uğursuz olasılıklar barındırıyor. Almanya ile Sovyet Rusya arasında bir çatışma çıkması durumunda, İşçi Partisi'nin tüm bakış açısı, Norveç'i Almanya'ya karşı Bolşeviklerin yanında yer almaya itecek ve bu da tarafsızlık sözümüze aykırı olacaktır.

İşçi Partisi'nin sorumsuz diktatörü Tranmal, son zamanlarda bu yönde yeterince açık konuştu. Norveç ve Sovyet Rusya mevcut Milletler Cemiyeti'ne üye olduğu ve Almanya üye olmadığı sürece, bu yönde ciddi bir savaş tehdidiyle karşı karşıya olduğumuz anlaşılıyor; çünkü olası bir Alman-Rus çatışması durumunda Kızıl Ordu ve Hava Kuvvetleri'nin ülkeden serbestçe geçişine izin vermek zorundayız.

Avrupa'daki mevcut koşullar altında, Almanya ve İngiltere'nin savaşa girme olasılığı da mevcuttur. Bu, örneğin Almanya ile İngiltere arasındaki bir çatışmayla bağlantılı olarak gerçekleşebilir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Fransa, Çekoslovakya ve Sovyet Rusya'nın üçlü ittifakı (Çekoslovakya, Avusturya'dan neredeyse daha hassas bir nokta). Fransa'nın Almanya'ya karşı savaş açması, İngiltere'ye savaş açma gerekçesi sağlayacaktır; bu da havacılığın muazzam gelişiminden önceki zamandan çok daha kesindir.

İngiltere ile Almanya arasında böyle bir savaş Norveç için felaket bir olasılıktır, çünkü
Dünya savaşıyla birlikte tüm durum tamamen değişti.

Milletler Cemiyeti'nin İngiliz dünya politikasının bir aracı olarak kullanılması nedeniyle, doğrudan doğruya savaşa zorlanacağız ve Milletler Cemiyeti dağılsa bile, Lord Lloyd gibi bir otoriteye göre, dünya savaşında olduğu gibi, ticaret filomuzun İngiltere için mal taşımasına izin verirsek, kesinlikle cezalandırıcı bir bombardımana maruz kalacağız; ki o da şüphesiz o zaman olduğu gibi şimdi de bunda ısrar edecektir.

Norveç İşçi Partisi -Hükümet Partisi- Almanya'ya yönelik bu politikayı aktif olarak destekliyor. Norveç bunu kabul ederse, Norveç halkının en az yüzde 99'unun isteği dışında, geri dönüşü olmayacak şekilde bu savaş politikasına sürüklenmiş oluruz. Norveç, kendi özgürlüğü ve sınırlarımız tehlikede olmadığı sürece yürüyüşe geçemez ve geçmeyecektir.

İNGİLTERE VE ALMANYA İLE BARIŞ

Almanya ve İngiltere arasında barışın ülkemiz için hayati bir gereklilik olduğunu daha önce vurgulamıştım. Her şeyden önce, Almanya ve İngiltere'nin yeni bir savaşta karşı saflarda yer almasını önlememiz gerekiyor. Bu bizim için ölümcül olur; hatta yıkım anlamına gelir.
Bu nedenle, tıpkı bizim gibi İskandinav kökenli ve bakış açısına sahip olan bu iki ülke arasında barış ve anlayış yaratmak için elimizden gelen her şeyi yapmak bize düşüyor. Bu konuda pek bir şey yapamasak ve diğer ülkelerin işlerine karışmamaya dikkat etsek bile, bu soydaşlarımız arasında, genellikle asılsız ve sahtekâr gerekçelerle anlaşmazlık çıkarmaya çalışanlara tüm adil yollarla karşı koymak bizim acil görevimiz olmalıdır.

Bu çabaların gerçekte hangi güçlerin çıkarları için yapıldığını biliyoruz. Bunlardan biri dünya Bolşevizmidir. Almanya ve İngiltere arasında barış ve uzlaşma sağlamak, parti çıkarları gözetilmeksizin Norveç dış politikasının hedefi olmalıdır. Norveç'in çıkarlarının bunu gerektirdiği son derece açıktır. Savaş ve kaostan kurtulmamızın tek yolu, güney ve batıdaki bu büyük komşularımız arasında barış ve anlayışın sürdürülmesine bağlıdır; bu ülkelerle aynı zamanda en büyük ticaret bağlarına sahibiz.

Yaklaşık 40 yıl önce, tıpkı şimdi olduğu gibi, büyük İskandinav halkları arasında kalıcı bir anlayış yaratmak için dürüst bir girişim fırsatı vardı. Bu fırsat göz ardı edildi veya reddedildi ve bu ihmalin ardından gelen felaket tüm dünyayı etkiledi. Şimdi aynı felaket politikasını savunmaya cesaret eden herkes, bunu gözlerini dört açarak yapmalıdır.

Ancak içinde bulunduğumuz zamanları anlayan herkesin güçlü ve olumlu bir karşı hamle yapmak için harekete geçmesi gerekiyor.

Dış politikamızın ana hatları konusunda bizi aynı sonuca götüren bir diğer belirleyici husus da şudur: Çökmekte olan liberalizm ve onun çocuğu ve mirasçısı Marksizm, ulusal topluluklara, özellikle de İskandinav ülkelerine yönelik hedeflere sahiptir.

Bu politikanın amacı, bilinçli veya bilinçsiz olarak, doğal ulusal düzeni yıkmaktır.
Uluslararası dünya cumhuriyetini gerçekleştirmek için halkların örgütlenmesi. ******e-kitap
dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

O zaman ulusların iç birliği bozulacaktır. Diğer tüm ulusların aksine, tüm dünyaya dağılmış ve diğer ulusların üzerinde parazit gibi yaşayan bir ulusun avı olacaklardır; tam da bu nedenle, tutkuyla arzuladığı dünya hakimiyetini gerçekleştirmek için böyle bir düzenlemeye ihtiyaç duymaktadır. Zira Yahudi milliyetçiliğinin ve emperyalizminin sırrı bu hakimiyette yatmaktadır.

Yahudilik ve İskandinav ruhu arasında bir düello kaçınılmazdır, çünkü Marksizm ve enternasyonalizm gerçekte Yahudi milliyetçiliği ve emperyalizmidir; Yahudilikten esinlenen ve Yahudiliğin önderlik ettiği, kesinlikle İskandinav Avrupa medeniyetine karşı bir komplodur. Günümüzün çürüme süreçlerinin yaşam idealleri için en ciddi tehdit olduğu ve zamanımızın en güçlü karşıtlıklarının Yahudilik ile İskandinav-Avrupa ilkesi arasındaki bir mücadeleye indirgendiği açıktır. Durum böyleyken, mevcut çöküşe ve Marksist materyalizmin yeraltı faaliyetlerine karşı en etkili çözümün, halkımız için İskandinav ırkının ve karakteristik mizacının canlandırıcı veya yaşamsal temeli üzerine kurulu ulusal bir rönesansta bulunacağının farkında olmalıyız.

Ve diğer yandan, dünyanın her yerindeki İskandinav halkları ile İskandinavya'da belirlenen halklar arasında en geniş anlamda daha yakın kültürel, ekonomik ve siyasal işbirliği olmalıdır: İskandinav ülkelerinde, Hollanda'da, Flaman Bölgesi'nde, Britanya İmparatorluğu'nda, Almanya'da ve İskandinav ailesinin üyelerinin sayıca daha az olduğu diğer ülkelerde.

Dolayısıyla "Nordic" kelimesinin anlamı sadece İskandinav halklarıyla sınırlı değil, tüm büyük Nordik ırklarını kapsamaktadır ve şu anda güvenli olmayan bir kuzey işbirliğini düşünmüyoruz.

Aksine, bir yandan da ulusal karakter ve örgütlenmeyi korumanın tüm yaratıcı halklar için en önemli yaşam meselesi olduğu gerçeğinin farkına varılmasının zorunlu bir sonucudur. Ancak bu şekilde, hem ulusal hem de evrensel alanda İskandinav kültürü ve özelliklerinin özgür ve barışçıl bir şekilde gelişmesi sağlanabilir. Aynı zamanda, diğer ırkların değerlerinin ve kültürel katkılarının köklü bir şekilde tanınmasının koşullarından biridir ve böylece tüm ulusları dağılmaya ve kaosa karşı güçlendirecektir.

Öte yandan, bu dönemde kurulması gereken uluslararası iş birliğinin, ırk, dil, kültür ve çıkarlar bakımından birbirine bu kadar yakın olan İskandinav halkları temel alınarak yapılması kaçınılmazdır. Aynı yaşam standardına ve benzer bir yaşam görüşüne sahip olan bu halklar, aynı zamanda coğrafi olarak da bir arada bulunmaktadır.

Ekonomik olarak da birbirlerinin en iyi müşterileridirler.

İSKANDİNAV HALKLARININ BİRLİĞİ

Bu halkların blok halinde birleşmesi, yani İskandinav halklarının birliği, fethedilemez olacaktır. Böyle bir birlik, iflas etmiş liberalist-Marksist Cenevre Birliği'nden çok daha güçlü bir şekilde, dünya Bolşevizmine karşı bir siper görevi görecek ve dünyanın barışçıl kalkınması için güvenceler yaratacaktır. Örgütlü insanlığa giden yol, büyük İskandinav halkları ailesinin böyle bir blok halinde birleşmesinde bulunacaktır; ortak bir para birimi, iç serbest ticaret ve ortak bir gümrük politikasıyla; diğer ülkeleri ve güç gruplarını bu sisteme dahil etmeyi amaçlayacaklardır.

Böyle bir dış politika, Norveç'in dünyadaki konumunun ve Bolşevizme karşı en iyi garantisi olacaktır. Ve hem kendimiz hem de başkalarının yararına yurtdışında bir faaliyet alanı yaratacaktır.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Kendi kaynaklarımız yetersiz kaldığında bu ülkede beklenen enerji fazlası için.

ULUSAL HAREKETLERE DAYANAN İŞBİRLİĞİ

Kuzeylilerin ortak kaderini vurgularken, başkalarının veya ortak insanlığımızın önemini ve başarılarını küçümsememeliyiz; ve her şeyden önce, sıradan Avrupa ve evrensel iş birliğinin önemini küçümsememeliyiz. Ancak bu uluslararası kardeşlik, bir ulusal devletler sistemi üzerine kurulmalıdır. Milletler Cemiyeti, Pan-Avrupa ve dünya Sovyet Cumhuriyeti'nin merkezi olan Sovyet Rusya gibi liberal ve Marksist deneylerin sonucu olarak değil, Avrupa ve dünya genelindeki halkların ulusal yükselişiyle yaratılmalıdır.

Yaşam tarihi, tüm ilerlemenin özgürlük ve ayrımcılığın kardeşlik ve örgütlenmeyle birleşmesine bağlı olduğunu göstermektedir. Evrensel monarşiler ve dünya cumhuriyetleri anarşi ve çözülmeyle sonuçlanır. Tek bir ulusun hegemonyası, hem başkaları hem de kendisi için felakettir.
Liberalizm ve Marksizm'in amacı olan, tüm milletlerin ve ırkların Babil benzeri bir bileşimi, her birinin bireysel özelliklerinin ve değerlerinin yıkımı anlamına gelir. Tarih bize gerçek uyumun ayrımcılık ve kalkınmanın sonucu olduğunu öğretir.

İnsanlığın örgütlü oluşum içgüdüsü, ulusal yaşama ve ulusal birliklerin iş birliğine yöneliktir. Bu nedenle, liberalizm ve Marksizm'den yola çıkan tüm uluslararası kurumlar, uluslar arasında iyi bir anlayış sağlamak ve ilerlemelerini desteklemek gibi iddia edilen amaçlarında başarısızlığa uğramıştır.

Liberal Birlik fikirlerinin ve uluslararası Marksizmin başarısızlığı karşısında, 16-17 Aralık 1934'te Montreux'de yeni düzen kongresinde ortaya konulan toplulukların örgütlenmesine ilişkin yeni fikirler üzerine kurulu, Avrupa ve dünya çapında karaktere sahip yeni bir uluslar kardeşliği yaratmak acilen gereklidir. Kongrenin ilk dikkate aldığı husus manevi ve ulusal değerlere saygıdır.

Eski diplomasinin ikiyüzlü ve teknik yöntemlerinin yerine, tüm genç ve sağlıklı ulusal hareketler ile bu hareketler tarafından yeniden yaratılan ulusal devletler arasında, dünya çapında genel bir manevi yenilenme ve siyasi ve ekonomik bir toparlanma sağlamak için kendiliğinden ve onurlu bir iş birliği geliştirilmelidir. Ancak bu evrensel plan çerçevesinde, aynı soydan gelen ve aynı kültür ve medeniyeti paylaşan uluslar, en yakın çıkarları doğrultusunda bir araya gelmelidir.

İSKANDİNAV DÜNYA HAREKETİ

Nasjonal Samling'in temel ilkesi, siyasetimizin, modern değişimlerin zorunlu kıldığı talepleri karşılamanın yanı sıra, ulus ailemizin ihtiyaç duyduğu ve arzuladığı her şeyle uyumlu olması gerektiğidir. İskandinav ruhunun ateşini yeniden alevlendirmediğimiz ve manevi ve sorumlu bir yaşam görüşü geliştirmediğimiz sürece ulusal bir toparlanma beklemenin bir faydası yoktur.

İskandinav türünü karıştırmadan tutmazsak hiçbir ilerleme beklenemez;
Ayırt edici özelliğimizi koruyamazsak, onu kaybederiz ve ulusal yok oluşa doğru gideriz.

İskandinav halkının ancak yeni bir devlet inşa ederek yeniden canlandırılabileceği fikri, sözde İskandinav fikridir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Çağdaş taleplere uygun olarak, ulusal birikim ve manevi bakış açısı temelinde, ilgili İskandinav ülkelerinde giderek artan bir nüfuz ve geçerliliğe sahip olup, pratik politikalarda önemli bir rol oynamaktadır.

Pan-Nordik bir iş birliğinin tohumu ve toprağı zaten mevcut. Ancak, fikrin yeterince hızlı yayılabilmesi için kesin ve yeterli bir şekilde örgütlenmiş bir ifade bulması gerekiyor.

Bu koşullar altında, İskandinav halkları ile dünya çapında İskandinav bakış açısına sahip diğer ülkeler arasında kültürel, ekonomik ve politik işbirliğini aşağıdaki amaçlar doğrultusunda ilerletme zamanının geldiğini düşünüyorum:

- Uluslararası bir İskandinav hareketinin yaratılması.
- İskandinav Halklar Birliği'nin kurulması.

Dünyanın örgütlenmesi ve barışçıl kalkınması için yapılan çalışmalara aktif katılım; ve ülkemizin şu anda devam eden devrimler ve yeni anayasalar altındaki yerini ve katkısını güvence altına almak. Bu iş birliği, sağlam bir ekonomik temel üzerinde siyasi olarak gerçekleştirilebilmesi için, her zamanki gibi, fikir alanında başlamalıdır.

Dolayısıyla, mevcut para birimi temeli, İskandinav halkları arasında yerleşik bir para birliğine genişletilebilir ve bu halklar arasında siyasi mali işbirliği yoluyla bir Gümrük Birliği gerçekleştirilebilirse, ilan ettiğimiz hedeflerimizin siyasi olarak gerçekleştirilmesi için temeller sağlam bir şekilde atılmış olacaktır: İskandinav halklarının dünya kardeşliğinde büyük birliği.

Bu ideal, uzun süredir Nasjonal Samling'in programının bir parçası olmuştur. Dolayısıyla, Pan-Nordik iş birliği, aslında Kuzey devletlerinin -Norveç, İsveç, Danimarka, Finlandiya ve Kuzey Denizi'ndeki İskandinav adaları- iş birliğinin daha da yoğunlaşmasını gerektirir. Danimarka ve Finlandiya'nın konumu, Norveç ve İsveç'inkinden o kadar daha savunmasızdır ki, Norveç, en azından, İngiltere ve Almanya ile barışçıl ve güvenli bir ilişkiden elde edilecek destek olmadan kaderini bu ülkelere gönüllü olarak bağlamaktan alıkonulmaktadır. Ancak bu güvence altına alındıktan sonra, Kuzey ülkelerinin İskandinav dünyasında doğal bir grup olarak yerlerini almaları -İngilizler, Almanlar, Hollandalılar ve diğerleriyle iş birliği içinde olmaları- da arzu edilir.

Bu bağlamda, bu ülkedeki birçok insanın İngiliz ve Alman politikalarının çeşitli ayrıntıları konusunda aynı fikirde olmamasının durumu değiştirmediğini vurgulamak isterim.
Bugün bu akrabalarımızla işbirliğini gerektiren koşullar, bizi birbirimizden ayırmaya yönelik olanlardan daha önemlidir.

Herhangi bir dış politikamız olmasına itiraz eden ve kendi işlerimizin ancak idare edebileceğimiz kadar olduğunu düşünenler de olabilir. Onlara, çağımızın karakteristik özelliğinin, dünyanın tek bir büyük ekonomik birim haline gelmesi ve artık hiçbir ülkenin kendi kendine yetemeyeceği gerçeği olduğunu; başkalarına bağımlı olduğunu; ve mevcut siyasette böyle bir iş birliğinin ülkemiz için hayati önem taşıdığı gibi, hareketimiz için de aynı derecede önemli olduğunu hatırlatmak isterim. Ulusal yıkımımız için çalışan güçler uluslararası düzeyde örgütlendiği için, onlara ulusal çıkarların ötesinde hedefler güden bir örgütle karşılık vermek zorundayız. Bu tür tam anlamıyla etkili bir örgüt, ancak halklarımızın ortak yaşamsal temeli olan İskandinav ilkesi üzerine inşa edilebilir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

İSKANDİNAV İLKESİ

İskandinav İlkesi, yıkıcı amaçlarını kendi çıkarları uğruna nefret, kıskançlık ve sınıf savaşı yoluyla destekleyen Yahudi liberalizmi ve Marksizmin aksine, İskandinav geleneklerine, İskandinav düşüncesine ve yapıcı iş birliğine dayanır. Biri İlahi olanla, diğeri şeytani olanla ittifak halindedir.

Dolayısıyla, İskandinav ilkesinin manevi gücü, ırkımızı ve medeniyetimizi yıkımla tehdit eden Marksist-materyalist varoluş görüşünden daha güçlü ve derindir. Aslında bu, bağlı kalmamız ve amansız bir tutarlılıkla gerçekleştirmemiz gereken içsel ulusal İlkemizdir.

Ayrıca, tarihi geçmişin ve tarihi bugünün derin gerçeklerini fark ettiğimizde ve İskandinav ırkının halklarının tarihin başlangıcından günümüze, her zamankinden daha güçlü oldukları zamana kadar başardıkları büyük işleri gördüğümüzde; ve aynı zamanda, İlahi İrade'nin dünya gelişiminin tarihsel seyrinde ortaya çıktığına ikna olduğumuzda, başkalarının önemini ve katkısını küçümsemeden, İskandinav halklarının dünyadaki süregelen tarihi ve ilahi misyonuna inanmamıza izin verilmelidir. Geçmişte olduğu gibi, büyük halklar ailemizin misyonu, modası geçmiş bir dünyayı ortadan kaldırmak ve tüm insanlık ailesini yükselişe geçirebilecek yeni bir dünya yaratmak olmalıdır.

Nasjonal Samling, her ülkedeki tüm Nordik ırk ve görüşe sahip insanları -Norveçliler, İsveçliler, Danimarkalılar, İzlandalılar, İngilizler, Almanlar, Hollandalılar ve Nordik kan ve ruhuna sahip diğer tüm insanları- Nordik Dünya Hareketi'nde birleşerek dünya çapındaki tüm Nordik halklar arasında barış ve işbirliği yaratmaya ve medeniyetimizin kurtuluşu ve ilerlemesi için mücadeleyi sürdürmeye davet ediyor.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Claud Sutton'ın Faşizmin Yorumu

Bu makalede kullanılacağı anlamdaki ASCISM, günümüzde Marksizm ve Liberal Demokrasi ile erkeklerin bağlılığı için rekabet etmek üzere ortaya çıkan dünya hareketini tanımlamak için kullanışsız ve kullanışsız bir terimdir. Şüphesiz, bu hareketin İtalya'da aldığı özel biçimi adlandırmakla sınırlı kalmalıdır. Yine de, İtalyan Faşizminde yeni ve dünya çapında önem taşıyan bir şeyin ortaya çıktığını hisseden halk, terimi daha geniş bir anlamda kullanmakta ısrar etmektedir.

Faşizm, tarihi ve koşulları ne olursa olsun her milletin boğazına kadar sokulması gereken bir dogma olması anlamında Komünizm gibi uluslararası değildir. Aksine, çeşitli modern ulusal hareketlerde görülebilen ve Avrupa kültürümüzün içinde bulunduğu durumdan bir tür zorunlulukla ortaya çıktığı görülebilen temel bir bakış açısı benzerliğidir. Biz İngiltere'de, Avrupa'nın ortak kültürel mirasını paylaşıyoruz; tıpkı Fransız Devrimi'nin fikirlerinden en derinden etkilendiğimiz gibi, Faşist hareketin fikirlerinden de derinden etkilenmek ve bu fikirlere kendi ulusal tarzımızda tepki vermek zorundayız.

Bu hareketin her yerde doğmasına neden olan iki etken Liberal Demokrasi'nin çöküşü ve Marksizm'in yükselişidir.

Liberal Demokrasi'nin kaçınılmaz veya ebedi olmadığını anlamak için tarihe biraz aşina olmak yeterlidir. Diğer yönetim biçimleriyle karşılaştırıldığında, demokratik yönetimler ne yaygın ne de istikrarlı olmuş, insan kültürüne aristokrat ve monarşik yönetimler kadar kalıcı bir değer katmamışlardır. Elbette Demokrasi'yi, tüm kabul edilebilir yönetim biçimlerini içerecek şekilde tanımlamak mümkündür ve sıklıkla yapılır; örneğin, Kraliçe Elizabeth veya Pitt dönemindeki İngiltere'yi bir demokrasi olarak tanımlamak. Ancak bu, dilin büyük bir kötüye kullanımı ve entelektüel değerin değersizleştirilmesidir. "Demokrasi", neredeyse tüm yönetilenlerin rızasıyla yöneten her yönetimi; tüm halkın refahını bilinçli olarak gözeten bir yönetimi; çeşitli görüşlere hoşgörülü davranan ve özgür tartışmayı teşvik eden bir yönetimi; tarafsızca uygulanan yerleşik ve bilinen yasalara göre yöneten bir yönetimi ifade etmek için kullanılmamalıdır. Birçok demokratik yönetim bu açılardan bariz bir şekilde başarısız olmuştur; Birçok demokratik olmayan hükümet bu erdemleri yüksek derecede sergilemiştir. Tiranlık yapmayan herhangi bir hükümete "demokrasi" demek saçmadır; demokrasi, bazen genel memnuniyeti sağlayan, bazen sağlamayan belirli bir tarihsel yönetim biçimidir. Başlıca özelliği, tüm önemli sorunların, ister tüm halkın ister büyük temsili meclislerin oy çoğunluğuyla karara bağlanması gibi görünmektedir.

Batı Avrupa ve Amerika'da bildiğimiz şekliyle demokrasi -ki bundan sonra "liberal demokrasi" olarak adlandıracağım- Fransız Devrimi'nin özel bir ürünüdür ve o dönemin bazı etkili düşünürlerinin kendine özgü teorilerine dayanmaktadır. Dayandığı insan doğası felsefesi, düşünen insanlar tarafından her zaman kabul görmemiştir ve insanların zihinleri üzerindeki etkisinin sonsuza dek süreceğini varsaymak için hiçbir neden yoktur. Aksine, bu "İnsan ve Yurttaş Hakları" felsefesinin artık ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranları******* taşımadığına dair önemli kanıtlar mevcuttur.

Machine Translated by Google

inanç ve bu inanç üzerine kurulu yönetim sisteminin yok olmaya mahkûm olduğu anlaşılmıştır.

Diğer siyasi felsefeler gibi, mücadele etmeden genel kabul görmedi. Fakat bugün, Muhafazakârlar, Liberaller ve sağcı (Marksist olmayan) İşçi Partisi arasında idealleri veya bunları hayata geçirmek için önerdikleri yöntemlerin genel karakteri açısından herhangi bir fark görebilen var mı?

Bu Liberal-Demokrasi sisteminin felsefi varsayımları veya aksiyomları nelerdir?
Birincisi, tüm insanların, en azından yönetimde eşit paya sahip olmaları gerektiği ölçüde, eşit olduğudur. İkincisi, hükümetin yalnızca herhangi bir insanın başkalarının eşit özgürlüğüne müdahale etmesini önlemek için var olduğudur (JS Mill); veya bir öğrencinin bana daha güçlü bir şekilde ifade ettiği gibi: "Hükümet yalnızca her insanın kendi yolunda cehenneme gitmesini sağlamak için vardır". Üçüncüsü, böylesi bireysel özgürlüğün herkesin mümkün olan en büyük tatminini sağlamasıdır.
[1]

Faşizm, tüm bu ilkelerin inkârına dayanır. İlkine, tüm insanların işbirlikçi girişim kapasitesi bakımından eşit olmadığı ve hükümetin bir işbirlikçi girişim olduğu cevabını verir.
İnsanlar, herhangi bir kurumsal girişim için gerekli olan cesaret, adalet, sadakat, dürüstlük ve diğer karakter nitelikleri bakımından belirgin şekilde farklılık gösterir. Bu nitelikler hiçbir sınıfın tekelinde değildir ve kelimenin tam anlamıyla eğitime de bağlı değildir. Bazı insanlar bu niteliklerde belirgin şekilde eksiktir - örneğin, itiraflarına inanacak olursak tüm Eski Bolşevik liderler; herhangi birimiz, sorumlu olduğumuz herhangi bir örgütte onları iktidardan dışlamaya çalışırız.

Siyasi temsil, üyeleri birbirlerini şahsen tanıyan gerçek gruplardan oluşan seçici bir sisteme dayanmalıdır. İyi bir siyasi sistem, tüm görüşlerin eşit ağırlıkta olmasını sağlamaya bile çalışmamalıdır.

İkinci ilkeye göre, eşit özgürlüğün imkânsız olduğu, çünkü insanların hepsinin aynı şeyleri yapmak istemediği; her hukuk sisteminin herkes için nesnel olarak neyin iyi ya da kötü olduğuna dair bazı olumlu fikirleri varsaydığı; bu ilkenin ya anlamsız ya da felaketli olduğu gözlemlenmektedir.

Üçüncüsü, insan ve toplumun doğası gereği, mümkün olan en büyük tatmin, azami bireysel özgürlük sistemiyle elde edilemez; bu, "en çok sayıda insanın en büyük mutluluğu", herkesin bir sayılması ve hiç kimsenin yaşam amacından daha önemli olmaması anlamına da gelmez. İnsanlar kendi ailelerinin, mesleklerinin, kendi mahallelerinin, kendi uluslarının refahıyla daha
[2] bir" – fazla ilgilenirler ve ilgilenmelidirler; iyi bir yönetim de bu gerçeği hesaba katmalıdır. Bu noktalara daha sonra döneceğiz.

Liberal demokrasi tembel bir felsefedir. Ne yapılması gerektiğine karar verip onu gerçekleştirmek için inatla mücadele etmek yerine, iyi demokrat, kitlelerin sesinin Tanrı'nın sesi olduğuna olan inancıyla çoğunluğun hangi yöne kayacağını bekler ve görür. Bugün insanları Liberal Demokrasi'nin itici gücünün her yerde tükendiğine ikna etmeye bile çalışmamalıyız. Çok az insan onun sloganlarına yürekten inanıyor. Günümüzdeki savunucularının yarısı gerçekten de çekingen Marksistler. Açıkça belirttikleri amaç herkes için eşit refah ve demokrasinin buna ulaşmak için bir araç olduğudur. Bu amaca, en azından uzak gelecekte, zorlama olmadan, sadece oy vererek ulaşılabileceğini hayal ederler. Bireysel özgürlüğe duydukları küçümsemeyi sık sık açığa vururlar. Kıskançtırlar ama kendi canlarına da bakarlar. Liberal-Lab Sosyal Demokratları da böyledir.

Komünistler ve Demokratlar arasındaki uğursuz ittifakın felsefi temeli nedir?
Faşizm sahneye nerede çıkarsa çıksın, şimdi dikkatimizi bu soruna çevirmeliyiz.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Komünizm -veya daha iyi bir ifadeyle Marksizm, çünkü Komünist Parti dışında birçok Marksist var- tamamen Liberal demokrasinin bireyci, eşitlikçi felsefesinin bir ürünüdür. Tarihte daha az şanslı sınıfların devrimci hareketleri sıkça görülmüştür; bu hareket, doğduğu erken Viktorya döneminin kendine özgü ideolojisini benimsemiştir. O da toplumu bir topluluk, toplumsal mutluluğu ise bir toplam olarak görür. Liberal demokrasinin ilk iki ilkesini kabul eder; tüm insanlar eşittir -Tanrı olmasa da- ve bu nedenle yalnızca eşit siyasi haklara değil, eşit servete de sahip olmalıdırlar.3 Yine , mutluluk herkese eşit servet verip sonra da onunla istediklerini yapmalarına izin vererek elde edilir; ekonomik eşitlik sağlandığında devlet "ortadan kalkacaktır". Ancak Liberal demokrasinin üçüncü ilkesini, yani bu mutlu durumun insanları kendi hallerine bırakarak ortaya çıkacağı ilkesini şiddetle reddeder. Ekonomik eşitlik sağlandığında nihai amaç laisser-faire'dir ; Ancak bu, proletaryanın, yani vasıfsız fabrika işçisinin zora dayalı diktatörlüğüyle başarılmalıdır.

Temel doktrini proleterler ve kapitalistler arasındaki sınıf savaşıdır. Hiçbir iktisatçı artık ayrımın dayandığı "artı değer" teorisini ciddiye almasa da, tüm insanlığı bu iki kaleme sıkıştırmaya devam eder. İki kalem ne kadar da gerçek dışı! Gruplar arasında gerçekten de çatışma vardır ve bu çatışma canlı bir topluluğun özünde vardır. Ancak modern devletin, emeklerinin ve bu emeği verimli kılmak için gereken mülkün ortak geliriyle yaşayan büyük bir kısmı, ancak bir güç gösterisiyle bu kalemlerden birine sıkıştırılabilir. Peki, şehirliler ile köylüler, imalatçılar ile finansörler, zanaatkârlar ile vasıfsız işçiler, ırksal gruplar ile dinsel gruplar arasındaki çıkar çatışmaları, kapitalistler ile proletarya arasındaki bu sözde çatışma kadar gerçek ve hayati değil midir?

Marksizmin temel ilkesi, tüm yöntemlerin mubah olduğu sınıf savaşıdır. Bu nedenle, siyaset nereye yönelirse yönelsin, o kadar acımasız ve kirli bir hal alır ki, daha önce gruplar arasındaki çatışmaları yatıştıran ulusun ahlaki birlik duygusunu yok eder. Bu nedenle ölümüne mücadele edilmelidir.

Peki, Rusya'daki Komünist deneyle hiçbir değer elde edilemedi mi? Komünizm ve Faşizm "diktatörlükleri" arasında hiçbir benzerlik yok mu?

Komünizmin Rusya'daki gelişimini, "Geri Çekilmede Bolşevizm" olarak adlandırılan mevcut aşamayı, doktriner Komünizmin tam anlamıyla egemen olduğu önceki aşamadan ayırmadığımız sürece anlamak imkânsızdır . Bu önceki aşama, sınıf savaşı teorisi uğruna ulusun insan ve maddi kaynaklarının -çiftçilerin, teknisyenlerin ve öğretmenlerin, sığırların, makinelerin, binaların ve sanat eserlerinin- eşi benzeri görülmemiş bir şekilde yok edilmesiyle damgasını vurmuştur. Aynı olgu, Bolşevizmin iktidarı ele geçirdiği İspanya'da ve başka yerlerde de kendini göstermiştir. Yaklaşık on yıl sonra üretim, insan dayanıklılığının sınırına ulaşılmış gibi görünen bir düşük seviyeye ulaştığında, doktrinler büyük ölçüde terk edilmiş; kapitalist kredilerin, yabancı teknisyen ve makinelerin ve işçilerin Stahanovistçe yönlendirilmesinin yardımıyla yeniden inşa için bir başlangıç yapılmıştır. Elbette, fikir değişikliği henüz tamamlanmamıştır. Bunun bir belirtisi, Kafkasyalı güçlü ve doktriner olmayan haydut Stalin ile bugüne kadar Rusya'yı kontrol eden ve şimdi büyük ölçüde ortadan kaldırılmış olan Yahudi çetesi arasındaki mevcut çatışma gibi görünüyor. Rusya, Komintern'i ve Marksist dünya devrimi idealini terk etmedi. Ancak kendisi, servet eşitlemeyi ve proletarya diktatörlüğünü örtük bir şekilde terk etmiş ve güçlü bir

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Milliyetçi devlet. Stalin döneminde, suçluluk duygusuyla kıvranan bir tür utangaç Faşizm'in izleri görülüyor. Eğer bu bir son olacaksa, ne pahasına başarıldı! [4]

"Faşizm", Liberal demokrasinin çöküşünden ve Bolşevizmin tehdidine yanıt olarak ortaya çıkmıştır. Bolşevizmin aksine, akademik bir teorinin pratiğe geçirilmesi değildi; gerçek bir duruma yanıt olarak ortaya çıkmıştır ve bu nedenle ancak yerini almaya mahkûm olduğu iki dünya hareketinin ışığında anlaşılabilir. Başlangıçta Avrupa insanının düzensizlik, materyalizm, plütokrasi ve kozmopolitanizm güçlerine karşı içgüdüsel bir tepkisiydi. Herkesin en büyük özgürlüğünden en büyük mutluluğun doğduğunu kesin olarak reddederek Komünizmle aynı fikirdedir. Ancak Komünizmle ortak noktası budur. Devletin güvence altına alacağı "mutluluk" konusunda hem Komünizmden hem de Liberal demokrasiden kökten farklı bir bakış açısına sahiptir. Çünkü ulusu, birçok farklı işlevsel grubun organik bir birliği olarak görür; Bunların her biri, desteklenmesi gereken kendine özgü bir yaşam tarzıyla, ulusa belirli ve benzersiz bir katkıyı temsil eder. Bu gruplar arasındaki doğru ilişkiler bozulursa, devlette kalıcı bir mutluluk veya sağlamlık olamaz. Platon, "Çömlekçilerimizi, ateşin önündeki sedirlerde uzanıp, yiyip içerek ve canları istediğinde çarklarını çevirerek çok daha mutlu edebiliriz," demişti. "Ama bize bunu yapmamızı tavsiye etmeyin, çünkü çömlekçilerimiz artık çömlekçi, çiftçilerimiz de çiftçi olmaz." [5]

. . .

Dahası, Burke'ün ifadesiyle, ulusu "sadece yaşayanların değil, yaşayanların ölülerle ve henüz doğmamış olanlarla ortaklığı" olarak tasavvur eder. Eğer kalıcı bir şeyse, israf edilebilecek veya daha verimli hale getirilebilecek insan ve doğal kaynaklarla birlikte.

Her "Faşist" ülkede, eski soylu toprak sahibinin kendi ailesinden ve mülkünden yaptığı gibi, milli servetten en iyi şekilde yararlanmayı amaçlayan bir hareket iktidara gelmiştir.
İşte buna Kan ve Toprak dini denir.

Bu hareketlerin, çoğunlukların sınırsız haklarına izin veremeyeceği açıktır. Örneğin, mevcut bir kasabalı çoğunluğun, köylüleri yok etmesine veya gelecekteki güç pahasına mevcut en büyük zenginlikten yararlanmasına izin veremezler. Dar görüşlü çoğunlukların yönetiminin getirdiği kötülükler -kamu dürüstlüğünün ve öz yardım ruhunun çöküşü, ailenin, zihinsel ve fiziksel sağlığın çöküşü, toprakların, ormanların ve gemilerin çöküşü- ancak liderlere geniş bir hareket alanı ve bağımsızlık verilerek tedavi edilebilir.

Faşizm, açıkça, ulusal zincirin en zayıf halkalarını güçlendirmeye, yani en çok baskı altında olan grupların koşullarını iyileştirmeye çabalamak zorundadır ve harcamaktadır da. Ancak, tembel ile aktif, yaratıcı ile rutin işler arasındaki eşitliği, uzak bir ideal olarak bile kabul edemez. "Faşizm, insanların değişmez, yararlı ve verimli eşitsizliğini savunur." (Mussolini.)

Liberal demokrasi, varlığını görmezden gelmeye çalıştığı işlevsel grupların rekabetiyle felç olmuştur. Faşizm, bunların farkındadır ve temsil sistemini bunlara dayandırır; güçlendirilmiş ulusal birlik duygusu ve "liderlik ilkesi", yani bireysel sorumluluk ilkesi aracılığıyla olası çatışmaların üstesinden gelebileceğine inanır. "Demokrasi" -yani anonim çoğunlukların kontrolü ilkesi- "endüstriyel alanda olduğu kadar siyasi alanda da yargılanmaktadır." [6]

Faşizmin ekonomik alanda genel bakış açısına uygun olarak amacı, tüm üreticiler için mümkün olan en üst düzeyde güvenlik ve istikrarı sağlamaktır; en üst düzeyde seçim özgürlüğünü değil.
******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Tüketiciler için. Bu amaçla, uluslararası ticaret, ulusal planlamanın çıkarları doğrultusunda ikincil ve yardımcı bir konuma indirilmelidir. Ve etik kaygılar -teşvik edilmesi veya engellenmesi gereken yaşam tarzına ilişkin kaygılar- çoğu zaman ekonomik kaygıların önüne geçmelidir.

Faşist milliyetçilikte, diğer ulusların iyi bilinen çıkarlarıyla bağdaşmayan hiçbir şey yoktur. Dış politikası, kişinin kendi işine bakması ve belirli, bilinen hayati çıkarlar ve yalnızca bunlar için savaşmaya gerçekten hazır olması ilkesine dayanır. Doğal olarak, Milletler Cemiyeti'nin demokratik, eşitlikçi ve evrenselci ilkelerine karşıdır. Gerçekte ortak çıkarları olan, koordineli ülkelerle, olası sürtüşme nedenlerinin planlı bir şekilde ortadan kaldırılması temelinde dostane bir iş birliği ister. Uluslararası ilişkilerde, tıpkı kendi ülkesinde olduğu gibi liderlik ister. Avrupa'da ise görevi, Milletler Cemiyeti'nin kurucularının yıktığı Avrupa Uyumunu yeniden inşa etmektir.

Son olarak, Faşizmin bireyi tamamen devlete, canlı bir varlığı ise gerçek dışı bir soyutlamaya tabi kıldığı yönündeki sıkça duyulan itiraza cevap vermeye çalışabiliriz. Bunun cevabı yukarıda gizlidir. Faşiste göre hükümet, yalnızca bireysel vatandaşların mutluluğunu artırmak için var olmaz. Hükümet, kalıcı ulusal kültürün ve onun gerekli temelini oluşturan maddi kaynakların emanetçisidir. Bu olmadan birey hiçbir şey olmazdı; hatta devletin topraklarını terk etse bile bundan kendini mahrum bırakamazdı; onu Taş Devri insanından ayıran şey, atalarından kalma geleneklerin bütünüdür. Farklı kültür taşıyan grupların uyumlu gelişimini sağlayan ve birbirlerini yok etmelerini engelleyen bir hükümetin sadakatimiz üzerinde bir hakkı vardır. Ancak devlet, Hitler'in dediği gibi, halk için kalıcı biyolojik ve kültürel bir varlık olarak düşünülen, salt bir makine parçası, salt bir "kap"tır. Faşizm étatiste değildir; Hegelcilerden farklı olarak devlete tapınmaz.

Tarihsel olarak ele alındığında, "Orontes Nehri Tiber'e akmaya başlamadan önceki", yani soyut bireyciliğin ve başka bir hayatta kurtuluş arzusunun yükselişinden önceki eski Avrupa devlet biçimiyle benzerlikler sunar. Yine, yönetimin insanın insana kişisel sadakatine dayanması gerektiği anlayışıyla Feodalizm ile benzerlikler sunar; ilkel Cermen comitatus fikri . Dahası, ortaçağ loncalarının üretimi tüm üretici kategorilerinin çıkarları doğrultusunda düzenleme amacını hatırlatır. Her büyük hareket gibi, kökleri geçmiştedir. Ancak bu, modası geçmiş sistemlere basit bir geri dönüş değildir. Milliyet, Irk, Gönüllü Ticaret Birlikleri, Mülkiyetin Yönetimden Ayrılması, Kusursuz Sorumluluk fikri, "tek yönlü" bir Medeniyete karşı etkileşimli Kültürler ve diğerleri gibi özünde modern kavramlardan ayrı olarak anlaşılmazdır.

[7] Baştan sona modern ve çağımızın bir eseri. Beş yıl önce çoğumuza, pek de hoş olmayan bireysel liberal demokrasi ve Marksist Sosyalizm alternatifleri arasında seçim yapmak zorundaymışız gibi geliyordu. Şimdi ise üçüncü bir alternatif var.

---

[1] M. Haldv'in de belirttiği gibi, bu üçüncü aksiyom iki şekilde karşımıza çıkar. Bir versiyonda, toplumun yasaları ve kurumları ne olursa olsun, maksimum toplumsal tatmin, maksimum bireysel özgürlükten otomatik olarak kaynaklanır. Diğer versiyonda ise, bu en yüksek tatmin düzeyine ulaşmak için belirli yasal kısıtlamalar gereklidir. Çoğu yazar, bir versiyona veya diğerine tutarlı bir şekilde bağlı kalmaz; ancak ne amaç ne de araç konusunda hiçbir şüpheleri yoktur; bireysel özgürlüğün mümkün olduğunca az kısıtlanması.
(E. Halevy : Felsefi Radikalizmin Gelişimi.)

[2] J. Bentham: Ahlak ve Mevzuat İlkeleri. Follett: Yeni Devlet, s. 27.

[3] Aristoteles ile karşılaştırın. Siyaset III, 9 ve 12: "Adalet, eşitlere eşit, eşit olmayanlara eşitsiz muamele etmektir. İnsanlar, işlerine geldiği gibi bir faktörü veya diğerini göz ardı ederler; çünkü kendi davalarında iyi birer yargıç değillerdir." Ancak bu, bizi elimizden geldiğince iyi yargılama görevinden kurtarmamalıdır.

[4] Stalin'in kendisi, Rusya'daki "Eski Bolşevik" Yahudi patronlardan çok farklı görünüyor. İkisinin de gerçekten...

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Rus Devrimi'nin yetiştirdiği büyük adamlar Yahudi değildi. Ancak Stalin'in etkisinin ne kadar büyük olduğunu bilmiyoruz.
Kayınpederi Lazarus Moiseivitch Kaganovitch, devletin ikinci adamı gibi görünüyor.

[5] Platon: Eylül 420e. Burke: Fransız Devrimi Üzerine Düşünceler.

[6] Miller ve Campbell: Finansal Demokrasi, Liverpool Üniversitesi'nden iki ekonomistin finansal demokrasinin işleyişine ilişkin yakın tarihli bir araştırmasıdır.
İngiliz sanayi şirketleri.

[7] A. Toynbee: Bir Tarih Çalışması. Cilt I, s. 149 fl.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Tümgeneral JFC
Fuller'ın İspanya'daki Savaşı

Bir asker veya gazeteci olarak Güney Afrika Savaşı, Dünya Savaşı, İtalya-Habeşistan Savaşı ve son olarak da İspanya Savaşı olmak üzere dört savaşa katıldım ve her birinin olağanüstü derecede farklı olduğunu gördüm.

Bunun sebebi açıktır, sebepleri farklıdır; ancak halkın zihninde durum böyle değildir.
Bu nedenlerin de savaşın biçimini büyük ölçüde etkilediği açıktır.

Örneğin, bu savaşların sonuncusunda, sebeplerinin siyasi olduğu, yani açıkça tanımlanmış ancak birbiriyle uyuşmayan görüşlere sahip iki yönetim sistemi arasındaki bir çatışma olduğu genel kabul görmektedir. Bu doğru mu? Sanmıyorum; çünkü siyasetin hiçbir şekilde önemsiz bir rol oynamamasına rağmen, başrolü kesinlikle kültür oynuyor ve bu da, haklıysam, bu savaşın sebeplerinin, yüzeyini kaplayan siyasi köpükten çok daha derin olduğu anlamına geliyor.
Dolayısıyla, yaşananları hem kültürler arası bir çatışma, hem de siyasal teoriler ile silahlı kuvvetler arasındaki bir çatışma olarak görmediğimiz sürece, olup biteni anlayamayacağımız kanısındayım.
Bu kültürlerden üç tanesi şunlardır:

Birincisi, tarihin gerici İspanya'sı: durgun bir kilise, sönük bir aristokrasi ve can çekişen bir burjuvazi. İkincisi, devrimci İspanya: ideallerini büyük ölçüde yabancı kaynaklardan -Marx, Bakunin, Troçki ve diğerleri- ödünç alan sosyalistler, anarşistler ve komünistler tarafından temsil edilen bu ataletin yarattığı tepki. Üçüncüsü, askeri bir diktatörden başka bir şey olmayan Primo de Rivera'nın değil, kısa bir süre önce Kızıl Hükümet tarafından öldürülen oğlu Jose Antonio'nun hayal ettiği geleceğin varsayımsal İspanya'sı.

1933 yılında bu genç adam, İspanyol Faşist Hareketi'ni gerçekten kurmamış olsa da, Falange Espanola de las JONS'u (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista - Aktif ulusal sendikalistlerden oluşan komiteler) bir araya getirip örgüte hayat ve biçim kazandırdı. Tüzüğünü yirmi yedi maddede hazırladı ve bu maddeler dört ana başlık altında özetlenebilir:

Ulusal Temeller. İspanya, tüm İspanyolların en yüce gerçekliğidir. Her türlü ayrılıkçılık suçtur.
Dolayısıyla İspanya'nın birliği hedeftir ve bu birlik ne uluslararası izolasyona ne de yabancı arabuluculuklara izin vermenin yanı sıra askeri erdemlerin aşılanmasını ve güçlü bir ordu ve donanmanın yaratılmasını gerektirir.

Siyasi Temeller. Devlet, tüm siyasi partilerin lağvedileceği totaliter bir yapıya sahip olacaktır. Korporatif sistem, parlamenter sistemin yerini alacaktır. Siyasi disiplin zorunludur, ancak Ulusal-Sendikalist Devlet'in kolektif çıkarlarıyla uyumlu olduğu sürece özel girişim esastır.

Ekonomik Temeller. "Halkın ihtiyaçlarını göz ardı eden, özel mülkiyeti insanlıktan çıkaran ve işçileri sefalet ve umutsuzluğa maruz kalmış biçimsiz kitlelere indirgeyen" kapitalist sistem reddediliyor. Marksizm de öyle. Güçlüler artık zayıflara hükmedemeyecek.
Özel mülkiyet ve çalışma hakkı tanınacaktır. Köylülerin yaşam standartları, aile işletmeleri kurularak yükseltilecek ve tarım ve hayvancılık rasyonelleştirilecektir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Ahlaki Temeller. Devletin temelleri birlik, disiplin ve askeri eğitimdir.
Eğitim, “hiçbir yeteneğin ekonomik olanaksızlıktan dolayı kaybolmaması” için düzenlenmelidir . Siyasetten arındırılmış Katolik ruhu içselleştirilmeli ve hayat “yüce bir hizmet ve fedakarlık ruhuyla yaşanması gereken” bir görev olarak görülmelidir.

İSPANYA'DAKİ SAVAŞ

İngiliz basınında yazılanların aksine, bu Hareket'in geçen yıl Temmuz ayında patlak veren isyanla pek ilgisi yoktu. O zamanlar henüz emekleme aşamasındaydı, ancak son sekiz ayda mucizevi bir büyüme gösterdi. Bugün üye ve destekçi sayısı milyonlara ulaşmış durumda ve bunların 180.000'i bir Milis Gücü'ne dönüşmüş durumda. Bu büyümenin boyutu, Hareket'in şu anda on dokuz günlük ve otuz haftalık gazete yayınlamasından da açıkça anlaşılıyor.

İsyan patlak verdiğinde General Franco'nun amacının biraz belirsiz olduğu anlaşılıyor.
Bu, tahammül edilemez koşullara karşı bir isyandı; aslında anarşiye karşı bir düzen isyanıydı; çünkü can ve mala artık saygı duyulmuyordu ve kiliseler her gün yağmalanıyor veya yakılıyordu. Görünüşe göre amacı neredeyse tamamen askeri bir amaçtı, yani düzeni yeniden sağlamaktı; ancak hangi yönetim biçimi için olduğu belirsiz. Zaferi hızlı olsaydı, büyük olasılıkla Primo de Rivera tipi bir askeri diktatörlüğün kurulmasına yol açardı.

İspanya'ya ayak bastığında, yalnızca tam bir kafa karışıklığıyla değil, aynı zamanda desteğini arayan gruplar arasında tam bir birlik ve amaç eksikliğiyle de karşı karşıya kaldı. Örneğin, Accion Popular veya Gil Robles Partisi, koyu Katolikti ve Hristiyan Sosyalizmi'ne bağlıydı; belirli bir politikası yoktu, siyasi olarak belirsizdi ve Kilise'nin bir aracıydı. Bir de sloganları "Tanrı, Ülke ve Kral" olan Requetes veya Carlistler vardı. Mutlak egemenliğe, Korporatif Devlet'e inanıyorlardı ve şiddetle parlamento karşıtıydılar. Bunların yanı sıra Monarşistler ve en önemlisi Falange olan diğer gruplar da vardı. Tüm bu çeşitli partileri ve hareketleri özümsemek zorundaydı.

Şimdilik bu zor değildi, çünkü Kızıllar güçlerini birleştirmeye zorladı. Demokratlar, cumhuriyetçiler, komünistler, anarşistler ve benzerlerinden oluşan bir karışım olan tek düşmanları İspanya, tıpkı Fransa'nın Rusya ve yarı müttefiki İngiltere'ye yönelmesi gibi, Almanya ve müttefiki İtalya'ya yöneliyor. Nitekim, bir yıl önce İtalya-Habeşistan çatışması sırasında olduğu gibi, Fransa'yı güvence altına almak için Almanya'ya karşı bir kez daha gizli bir savaş yürütülüyor.

Bu iç mücadeleden basında pek bahsedilmiyor; ancak adı "müdahalesizlik", ki bu aslında Burgos'la işbirliği yapmamak ve Fransa'nın Almanya'ya saldırmak için Valensiya ile iş birliği yapması anlamına geliyor. İspanya'ya uygulanan uluslararası "abluka" tarafsız olsaydı, Milliyetçi davayı destekleyeceğinden şüphe yoktu; ancak dürüstlük modern Fransa'nın karakteristik bir özelliği olmadığı için durum hiç de öyle değil.

Gerçeği ortaya çıkarmak, özellikle savaş zamanlarında her zaman çok zor olsa da, Fransızların Kızıllara yaptığı yardımın aşırı ve kârlı olduğuna dair neredeyse hiçbir şüphe yoktur; çünkü her yardım altınla ödenmiştir. Beyaz İspanya'nın neresine gidilirse gidilsin aynı hikâye duyulur: Fransızların Kızıllara yaptığı yardım, Rus yardımından çok daha önemlidir. Geçtiğimiz Temmuz ayından bu yana Fransa'nın Pireneler üzerinden otuz ila kırk bin kızıl uluslararası savaşçıyı geçirdiği ve bu trafiğin hâlâ devam ettiği. Fransızların, yalnızca Bordeaux'da İspanyol pasaportları bastırdığı ve Kızıl İspanya'ya girmelerini sağlamak için "uzmanlaşmış" işçiler için önceden düzenlenmiş sözleşmeler sağladığı. Dahası, çok sayıda uluslararası askerin ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranları******* üzerinden geçtiği.

Machine Translated by Google

Sınırdan geri gönderilen mülteciler olarak geçiyorlar veya seyahat ettikleri kargo gemilerinin üyeleri olarak Katalonya limanlarına gönderiliyorlar. Cephaneler Andorra üzerinden gönderiliyor; petrol taşıyan kamyonlar her gün sınırı geçiyor; Fransa'da bir Kızıl Havacılık Okulu var ve silahlar Bilbao'ya kaçırılıyor.

Bütün bunlara rağmen Ulusal İspanya'nın kazanma şansı kesinlikle yüksek; çünkü Franco'nun politikası yaratıcı, Kızıllar'ın politikası ise değil.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

General Franco'nun Konuşması

1 Ekim 1936'da Devlet Başkanı Yetkilerinin Devralınması Üzerine Yayınlandı

Hepinize, evlerinizde savaş haberlerini dinlerken, cephede otururken, evlerinizi düşünürken, Kızıl bölgelerdeyken, askerlerimizin gelişini özlemle beklerken, sınırlarımızın ötesindeyken, kaderimizi endişeyle takip ederken - Radyo Kastilya mikrofonundan selamlar!

Savaştan bahsetmeyeceğim, çünkü üstlendiğim devlet yükümlülükleri önümüzdeki çalışmalar hakkında size bir şeyler anlatmayı gerekli kılıyor.

Herhangi bir ütopyayı tartışmamıza veya umutlarımızın gerçekleşmesini katı aşamalara ayırmamıza gerek yok. Ancak niyetlerimizden bahsetmek için, hem deneyimlerimizden yararlanmak hem de kararlarımızı faydalı bir şekilde uygulamak için önce geçmişi kısaca incelememiz gerekiyor.

Adını tüm ruhumla andığım İspanya, uzun yıllardır pek çok beladan muzdarip olmuştur; bunların en tehlikelisi, ırkımızın düşünürlerinin itibarını düşürmeye çalışan ve sınırlarımızın ötesine bakarak, başka ülkelerde kök salmakta olan her türlü egzotik ve yıkıcı fikri İspanya'ya sokmaya çalışan dengesiz aydınların etkisidir. Moral bozucu edebiyat, demagojik doktrinler, acımasız ırkçılık, yenilgici fikirlerin sızması ve tarihin çarpıtılması; tüm bunlar ve çok daha fazlası, vatanseverliğimizin temellerini sarsmaya hizmet etti; öyle ki, halkımızın temel özelliklerini yitirdik, bugünümüzden utanır, geçmişimizi unutur ve geleceğimizden korkar olduk.

Irkın ahlaki çöküşüne ulaşmış olan bu insanlar için ülkeyi açık artırmaya çıkarıp en yüksek teklifi veren yabancıya satmak hiç de zor olmadı. Ticaretimiz alacak bakiyesi yerine borç bakiyesi göstermeye başladı ve toprağımızın ürünleri sanki fethedilmiş bir koloninin ürünleriymiş gibi muamele gördü. Olası bir kurtarıcının kılıç gücünü zayıflatmak için sözde bir pasifizm teşvik edildi. Nefret ve sınıf savaşı ekerken köylülere toprak, işçilere diktatörlük ve eyaletlerimize özerklik vaat eden sahte peygamberler ortaya çıktı.

Son derece alaycı olan bu insanlar, eğer iktidara gelselerdi, köylülerden toprağı, işçiden özgürlüğü ve eyaletlerden özerk esneklik umudunu alırlardı.

Ve şimdi Yeni İspanyamız, görevinin büyüklüğünü hesaba katarak, toplumsal işbirliği ruhuyla, hukuk ve düzenin yeniden tesisinin, özgürlüğün ön koşulu ve kesin yolu olduğunu, bunun faydalarının ana vatan sınırları içinde ve dışında bütün halkına ulaşacağını göstermeye kararlı bir şekilde kurtuluşuna doğru ilerliyor.

İspanya, büyük ölçüde, yerel kurumlarının milliyetini, birliğini ve devamlılığını güvence altına alacağı totaliter bir anlayış altında örgütleniyor. Bu yeni otorite yöntemlerinin uygulanması, rejimimizin yalnızca askeri nitelikte olacağı anlamına gelmiyor; aksine, sistemimiz, ülkenin tüm kapasite ve enerjilerinin ifadesini bulacağı hiyerarşik bir rejim kuracak.

İspanya eyaletlerinin kişiliğine, en parlak dönemimizdeki eski ulusal geleneğe uygun olarak saygı gösterilmelidir; ancak bunun ulusal birliğe katkıda bulunması gerekir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

İspanyol belediyesi, görevlerini yerine getirebilmesi için tarihi önemini yeniden kazanacak.
kamusal yaşamımızda bir birim olarak kadim işlevlerini sürdürmektedir.

Yerel ve ulusal çapta yıkıcı etkileri olan genel oy hakkını ve sendikalar ve siyasal çıkarlar yoluyla uygulanan baskıları ortadan kaldırdıktan sonra, ulusun iradesinin, ülkenin ihtiyaç ve ideallerinin en iyi şekilde geliştiği teknik ve korporatif organlar aracılığıyla kendini ifade etmesini sağlayacağız.

Yeni İspanyol Devleti'nin gücü arttıkça, ilçeler, belediyeler, dernekler ve bireyler Devlet'in yüce çıkarları doğrultusunda mümkün olan en geniş özgürlükten yararlanacak şekilde ademi merkeziyetçilik de sağlanacaktır.

Emek, toplumsal boyutuyla, karşılıklı iş birliğini imkânsız kılan acımasız ve mücadeleci yöntemleri benimsemediği sürece, kapitalizmin kölesi olmayacağına dair mutlak bir garantiye sahip olacaktır. Emekçi, ücretine layıktır: Sadece ücret güvencesi sağlanmakla kalmayacak, aynı zamanda bugüne kadar sağlanan tüm ücret artışları da korunacaktır. Emekçinin hakları bu vesileyle tanındığında, ulusal zenginliği yaratan unsurlarla sadık bir iş birliği yapma sorumluluğu da yerine getirilmiş olacaktır.

Tüm İspanyollar kapasitelerine göre çalışmak zorunda kalacak. Yeni Devlet,
herhangi bir parazitin varlığını kabul etmez.

Devlet, geleneklerimize ve İspanyol halkının büyük çoğunluğunun inancına saygı göstererek Katolik Kilisesi'ne hak ettiği hak ve ayrıcalıkları verecektir; ancak Devlet, Hükümetin belirli işlevlerine herhangi bir dış gücün müdahalesine izin vermeyecektir.

Devlet, gelir açısından vergilerin adil dağıtımını düzenleyecek ve bunu sağlayacaktır.
yükleri onları en iyi taşıyabilecek olanların omuzlarına düşer.

Tarım alanında, aile mülkiyeti, çiftçinin toprağa yerleştirilmesiyle, varsayımsal bir mülkiyet sistemiyle değil, doğrudan ve sürekli bir yardımla gerçekleştirilecektir. Bu yardımın amacı, köylüye bağımsızlığını kazandırmaktır. Çalışmalarımızın kalıcı bir özelliği bu amaca yönelik olacaktır. Tarım işçisi, şehrin bugün tükettiği miktarın bir kısmını ticari ve idari hizmetleri karşılığında alacaktır.

Uluslararası ilişkilerde, tüm halklarla barış içinde yaşamayı ve tüm dünyayla geniş bir dostluk ufku açmayı umuyoruz. Ancak bunun tek bir istisnası var: İnsanlık ve medeniyet için böylesine feci sonuçlar doğuran Sosyalist Sovyet Cumhuriyetleri Birliği ile hiçbir ilişkimiz olmayacak.

Kahramanlar ve şehitler diyarının, bu zorluklarla mücadele ederken, tarihin bir başka şanlı sayfasını daha yazacağından ve ne doğudan ne de batıdan gelen, gerçek İspanyol bir çözüm bulacağından eminim.

İspanyollar, yaşasın İspanya!

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Ezra Pound'dan Ekonomik Bir Ortolojiye Doğru

Sözde ortodoks ekonominin doğasına dair , yani samimi bir araştırma mı yoksa suç teşkil eden ve yanıltıcı bir sahtekarlık mı olarak değerlendirilmesi gerektiği konusundaki OUBT'nin bugün en az 50 yıl kadar güncelliğini yitirdiği söylenebilir. Bugün ortodoksluğun takipçileri arasında yalnızca saflar, körler ve kötü niyetli kariyeristler yer almaktadır.

Bir konuyu ciddi olarak araştıran birinin gözle görülür ve sıradan olguların farkına varması için 15 yıl beklemesi mümkün değildir.

Ekonominin bir bilim olmadığını söylemek, tam bir yenilgiciliktir ve yalnızca kafa karışıklığına yol açabilir. Geçen yüzyılın ortalarında havacılık ve radyo henüz bilim olarak adlandırılamıyordu (gerçi 1864'ün sonlarında Loomis adında biri, kablo kullanmadan bir gemiden diğerine elektrik sinyalleri iletmeyi başarmıştı).

Ciddi insanların bugün yapabileceği şey, ekonominin bilim (bilgi alanı - episteme) olan kısmı ile techne veya beceri (çoğunlukla hile) olan kısmı arasında ayrım yapmaktır.

Bir gemiyi yönetme sanatının gerçek bir bilim olmadığı söylenebilir: ancak gemiyi yönetme bilimi navigasyon mevcuttur ve mükemmelleştirilmektedir: basit gemi pusulasından jiroskopa kadar.

Ekonomi çalışmalarının aslında ampiristler, yani ciddi bir terminolojik hazırlıktan yoksun kişiler tarafından yapıldığı düşünüldüğünde, ekonomi makalelerinde bolca kafa karışıklığı olması oldukça doğal görünüyor. Örneğin, canlı bir ekonomi bilimi inşa etmiş Anglo-Sakson dünyasının ciddi ve dürüst yazarlarını düşünün. Nobel fizik ödüllü Soddy; mühendis, Hindistan'daki Westinghouse'un başkanı Douglas; yol mühendisi Larranaga; Douglas tarafından dönüştürülen gazeteci Orage; Kitson lambasının mucidi Kitson; iş adamı Gesell; vb. Hepsi pratik adamlar!

Ay'ı keşfettik demenin bir anlamı yok ama gerçek Ay'ı yeniden keşfettiler, profesörler ise sahne dekoru Ay ile çocukça oyunlarını sürdürüyorlar; halkı ancak kendi kabinlerinin içinde kandırabilen illüzyonistler.

Sözde ortodoks ekonominin kurucularının zihniyetini anlamak için, örneğin Ricardo'nun bir ifadesini ele alalım (elbette kağıt paranın değerini bildiği gerçeğini göz ardı etmeden): "Üretimi için daha fazla veya daha az emek gerektirmeyen hiçbir meta yoktur." Görünüşe göre David Ricardo hiç kümeste bulunmamış ve yumurta onun ekonomik sisteminden dışlanmıştı. Yumurta, basitçe besin değerinin (yaşam değeri) bir ölçüsü olarak fiyat endeksinden önce geliyordu. Ortalama bir insan, doğal olayları doğrudan gözlemleyerek, kafasını logaritmalar ve bankacılık mitolojisiyle doldurmaktan daha az hataya düşer. Ve şaka yapmıyorum! Yumurtanın değeri açlık ve tokluğa göre artar veya azalır.

Aristoteles bize anlaşılması güç ve karmaşık bir anlam taşıyan bir kelime miras bıraktı: Xpeia, yani fayda, arzu edilirlik. Cambridge'li Rackham ise bunu talep olarak tercüme ediyor. Bu şerhçi bizi aydınlatmıyor. Aristoteles haklıydı, ancak bir para biriminin değerinin "elde edebileceğiniz değere" eşit olduğunu söylemek istemişti. Kesinlikle doğru, ancak buna bilimsel terminoloji denilemez.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Öğrenci, ekonomiyle ilgili 500 sahte incelemeye kütüphaneye gidip bakabilir; ancak ekonomik soruların tartışılması için en yaygın, temel ve gerekli terimlerin tanımlarını içeren bir Öklid tablosuyla başlayan bir tane bile bulamaz.

Örneğin, "Para" terimiyle başlayalım. Aristoteles onu kötü tanımlıyor, daha doğrusu hiç tanımlamıyor, ama tam olarak tanımlamadan bahsediyor. Ve insan, 20 yüzyıldır bu yarı-belirsizlik durumunda kaldı.

Birkaç tanım vermeye çalışacağım, ancak bunların bir akademi veya kongre, ya da daha iyisi, ciddi ve yetkili uzmanlardan oluşan bir grup bu sözlükbilimsel çalışmanın geçerliliğini kabul edene kadar pek işe yaramayacağının farkındayım.

Basılmamış altın para değildir; para olarak kullanılan altının diğer mallarla değiştirilmesi, özünde bir tür takastır: belirli miktarda mal veya belirli ağırlıkta malın, önceden tartılıp ölçülmüş bir metal karşılığında takas edilmesi.

Paranın temel özelliği ölçülebilir olması ve bir ölçü işlevi görebilmesidir. Değerli bir metal diskini mallarla takas ederken bile, paranın varlığını belirleyen şey Devletin damgasıdır. "Paramız olmadığı için yol yapamayız" diyen bir hükümet, "Kilometremiz olmadığı için yol yapamayız" diyen bir hükümet kadar saçma olurdu.

Paranın ne olduğunu tanımlamaya çalışalım. "Para ölçülü bir haktır." Para bir hak veya ölçülü bir haktır. "Para genel bir haktır." Para, belirli olmayan bir haktır (tren bileti, han çeki, ulaşım, yiyecek, kamara vb. hakkı taşıyan bir vapur bileti gibi). Geneldir. Dahası, para değiştirilebilir, yani bir kişiden diğerine formaliteler olmaksızın transfer edilebilir. Bir devlet tahvili, demiryolu tahvili veya herhangi bir "anonim toplum" tahvili gibi faiz getirmez.

"Kredi" terimini ele alalım. Bir kişinin nakit ödeme yapabileceğine inanıldığında ve ödemeden kaçınmaya veya ertelemeye çalışmayacağı varsayıldığında kredi sahibi olduğu söylenir. "Borç", "kredi"nin tam tersi değildir. Aslında kredi, genellikle borçlanma olasılığıdır ve her zaman önceden yapılmış bir borcun tam tersi anlamına gelmez. Dolayısıyla, muğlak bir terimle karşı karşıyayız.

Son olarak, "enflasyon"u ele alalım. Ortodoks iddiaların yarı doğruları arasında, bazıları doğal ve tekrarlanan olaylara dayanır. Sözde enflasyon, her şeyden önce, paranın kimsenin istemediği veya istenen miktardan fazla mal veya hizmetlere "karşılık gelen" şekilde basıldığı gerçek enflasyondan ayırt edilmelidir. Para, teslim edilemeyen veya elde edilemeyen mal veya hizmetlere "karşılık gelen" (yani sözde karşılık gelen) bir şekilde basıldığında hiçbir değere sahip değildir. Örneğin, 1917'de patlayan bir mermiye "karşılık gelen" para basmak enflasyon olurdu ve paranın kendisi de hiçbir değere sahip olmazdı, çünkü kimse mermiyi istemez ve kimse onu teslim edemezdi.

Geçerli tanımların kısa bir listesi, ortalama bir insanın büyük tefecilerin ve tekelcilerin aldatmacalarından ve mutlak lanetli ve çürümüş hainliklerinden kurtulmasını sağlayacaktır.

Aslında, bir tanımla, ya da daha doğrusu ciddi ve adil bir para kavramıyla , Soddy, bir dizi belirsiz kitap yayınladıktan sonra (yani okuyucu için belirsiz, ancak Profesör Soddy için son derece derin ve değerli) Yarının Parası'nda şöyle yazar : "Özel kişilerin vergi koyma gücüne sahip olması düşünülemez olduğu gibi, buna karşı tüm anayasal güvencelere rağmen bankaların basit bir hileyle bu işlevi gasp etmesi de saçmadır."

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Parlamento'nun yetkisi olmadan toplumun servetine zorla vergi koymaya çalışıyorlar.”

Bugünkü İtalya durumu ile Anglo-Sakson ülkelerinin durumu arasında bir ayrım yapalım. Zenginliğin bolluğunun krizlere yol açtığı ülkeler ile belirli kaynakların ciddi şekilde eksik olduğu ülkeler arasında bir ayrım yapalım; eski bilgi veya bilincin büyük bir kısmını da içeren "yeni ekonomi"nin tarihini biraz geriye saralım.

Günümüzün ekonomik düşüncesinde dört canlı akım vardır: (1) Douglasizm; (2) Gesellizm; (3) kökeni S. Ambrose'a dayanan ve S. Antonino ile gelişen kanonik ekonomi; (4)
İyileştirme politikası (bataklık kurutma vb.), la battaglia del grano, tasarruflar, aile çekleri, gıda çekleri, çalışma çekleri, devlet kontrolü, birikim vb. ile kurumsal ekonomi.

Başlatmamız gereken ortolojik ekonomi, sözde ortodoksluk tarafından gölgede bırakılan bazı gerçekleri dikkate almalıdır. Malların dayanıklılığı eşit değildir; sandalyeler, peynir: Pheidias, Praxiteles veya Botticelli'nin eserlerinin dayanıklılıkları farklıdır. İlkel insan tek bir alet kullanırken, medeni insan bir düzine alet kullanır.

Bana öyle geliyor ki, bugün ekonomi biliminde işbirliği yapan ciddi adamların bir listesini yapmalıyız; bunlar deneyci olsalar bile, faaliyetleri sırasında tek bir keşif yapmış olsalar bile ve bunu tarihle, diğer okulların, diğer zamanların veya diğer ekonomik mezheplerin haklı ve geçerli fikirleriyle eşgüdümleme sürecinde olmasalar bile.

Şunu hemen belirtelim ki, filan kişi buharın bir çaydanlığın kapağını açma gücünü gözlemlemiştir. Mucit bir ansiklopedi veya fizik üzerine ciltler dolusu bir inceleme yayınlamamış olsa bile, bu değerlidir.

CH Douglas'ın, endüstriyel sistem tarafından (ve sistem içinde) dağıtılan satın alma gücünün yetersizliğini kendi başına keşfettiğini kabul edelim. Fabrikası, satın alma gücünü "fiyatlar", yani piyasaya sürülen malların üretiminden daha yavaş dağıtıyordu. Dolayısıyla, bir ayda, dağıtılan satın alma gücünden daha fazla fiyat yaratılıyordu.

Başkalarının açlığıyla geçinen suçlular, aptallar ve tekelciler, insanı ceketine göre biçmek isterler. Douglas ise, halkın arzuladığı ve teslim edebileceği mal miktarına karşılık gelen bir satın alma gücü yaratma olasılığını gördü. Bunda yeni olan pek bir şey yoktu ve dürüst olan çoktu. David Hume, refahın herhangi bir ulusun sahip olduğu para miktarına değil, bu miktarın artmasına bağlı olduğunu daha önce görmüştü. Artışın yavaş ve sürekli olması gerektiğini belirtelim.

Yararlı yazarlar arasında, bankaların borç vermediğini, yalnızca ödeme sözü verdiğini kamuoyuna öğreten MacNair Wilson'ı sayabiliriz. (Ödeme Sözü.) Gesell, serbest değişim bakış açısından yola çıkarak, ortaçağ piskoposlarının braktelerini yeniden gündeme getirmiştir.
Demuraj ücretiyle (belirtilen değerini korumak için her ay banknota eklenmesi gereken pullar) dolaşım hızını artırmayı amaçlamıştı ve Wörgl'deki Belediye Başkanı Unterguggenberger bu sistemin etkinliğini gösterdi.

Gesell, Marx'ın ölü kısmını şu özlü ifadesiyle yok etti: "Marx asla sorgulamadı
Yani Marx hiçbir zaman paranın doğasını sorgulamamış, onu analiz etmemiştir.

Gesell sisteminin avantajları en azından şunlardır: (1) sözde demokratik ülkelerde ulusu, yani hükümeti ve halkı (ister işveren ister çalışan olsun tüm üreticileri de dahil olmak üzere) bankaların ve tefecilerin gücünden kurtarabilir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Ancak safkan hiçbir Gesellite, Devlet ve Şirket bakış açısından gecikme parasını hiç düşünmemiştir.

Aylık olarak eklenen banknot değerinin yüzde birine denk gelen bir pul ile 8⅓ milyarlık bir dolaşım, Devlete yılda bir milyar gelir sağlayacak, tahsilat için neredeyse hiç harcama yapılmayacak, tahsilat otomatik olacak ve bürokratik müdahalelerden veya müdahalelerden neredeyse tamamen uzak olacaktı.

Roosevelt'in yaptığı gibi ulusal tahvillerle borç (astronomik borçlar) yığmak yerine, her Devlet borcu, Devlet servetine ilişkin her hak, iki katına çıkmak yerine, 100 ayda iptal edilecekti. (İngilizler hâlâ Waterloo Savaşı için vergi ödüyorlar.)

Hazine bonoları, yaşlılık döneminde ve ailelerinin geçimini sağlamak isteyenler için bir tasarruf aracı olarak özel ellerde tutulmaya devam edilebilir; ancak bunlar, kredisini kullanmak isteyen bir hükümet için kaçınılmaz bir zorunluluk olarak değil, değerli bir vatandaş sınıfına verilen bir devlet temettüsü olarak değerlendirilecektir.

Israr ediyorum: Devletin kredisi için "kira" ödemesi gerekmez; yani, hemen hemen her ülkede cehalet ve önyargılar yüzünden yapıldığı gibi, büyük profesyonel tefecilerden borç alması gerekmez; örneğin, talihsiz ülkemde, şu anda ciddi bir ahlaki kriz içinde olan Fransa'da, dünyadaki yeni olaylardan habersiz kabul edilen geleneklerin gücüyle İngiltere'de olduğu gibi.

Deneyciler ve mucitlerden sonra gelen ikinci nesil sosyal alacaklılar, AR Orage'ın teşvikiyle ilk ekonomik ortoloji kitabı Money'i yayınlayan Butchart'ı yetiştirmiştir. Butchart, ikinci cildi To-morrow's Money ile daha az başarılı olmuştur; aslında, hepsi övgüye değer, farklı görüşlere sahip yedi yazarı bir araya getirmiştir, ancak yazarların birbirlerinin denemelerini okuyup aralarında ilişki kurmalarını sağlamayı başaramamıştır. Kitap, esas olarak Douglas'ın bazı yazılarının yeniden basımı ve bu makalede daha önce alıntılanan Soddy'nin bir sayfası açısından değerlidir.

Popüler yazarlar arasında Irving Fisher ve Christopher Hollis'i saymak gerekir. Ancak şunu da belirtmek gerekir; Fisher iyi yazan bir gazetecidir (resmen profesör, ama özünde gazeteci).
Damga Senedi'nin kırk sayfası, her ciddi adamın ve profesörlerin dikkatini çekecek niteliktedir.
Fisher, savaşa çok fazla dahil olmuyor. Belki de iyimserdir ve büyük Amerikan tefecilerini, son lokma ve gramı Shylock'a kaptırmak yerine, yarım kilo etle yetinmeye ikna etmeye çalışıyordur.

Christopher Hollis, İki Millet adlı çok değerli bir kitap yazmış ve kamuoyu için mücadeleyi çeşitli kitaplarda sürdürmüştür; bu kitaplarda kendisinin de hoş bir dokunuşa sahip olduğu söylenebilir; aslında, para bilimini ve tefeciliğin çeşitli sorunlarını, kitaplarının satılmasını ve üçüncü baskıya ulaşmasını sağlayacak şekilde ele almayı başaran az sayıdaki iktisatçıdan biridir. Bu aşamalar, sözde "çoğunluk" hükümetlerinin varlığını sürdürdüğü ülkelerde yeterince gerekli olan halk eğitiminin bir parçasıdır.

Wyndham Lewis, İngiliz Hükümeti'ni sahte antika olarak nitelendiriyor. Her ne kadar esasen bir edebiyatçı ve hicivci olsa da, yakın zamanda seçkin bir kitleye yönelik, sosyolojik değeri yüksek bir kitap yazdı: Ölülerinizi Sayın, Yaşıyorlar (hiçbir şey hakkında olmayan başka bir Büyük Savaş'a hazırlık). Bunu ekonomi olarak değil, bu sorunların yaşayan birinci sınıf yazarların eserlerine nasıl nüfuz ettiğini göstermek için alıntılıyorum. Günümüzün en iyi dört Amerikalı şairi, Dante, Shakespeare, Aristoteles, Hume, Berkeley, Montesquieu vb. gibi büyük yazarların aksine, parasal sorunlarla ilgileniyor (artık eski "pembe" Webbite, Fabian, Manchesterian veya Villardian ile değil).
******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Bu fikirlere yönelen bir başka düşünce akımı da, Kuzey Amerika Cumhuriyeti'nin temellerini güçlendirenlerin yazılarında, yani Jefferson, Jackson, Van Buren'in yazılarında ortaya çıkmaktadır. Benim Jefferson'um ve/veya Mussolini'm, WL Woodward'ın kitapları, Yeni Bir Amerikan Tarihi, Peder Coughlin ve Buck'ın makaleleri veya daha spesifik olarak Coughlin'in Money (sayfa 211-213) adlı kitabının en iyi bölümü.

Bir yabancının hangi İngiliz ve Amerikan dergilerini okuması gerektiğini söylemek zor olacaktır, çünkü bu ülkelerdeki entelektüel yaşam, yalnızca iki veya üç yıl (hatta daha az) süren ve sonra aniden yok olan veya bir tür edebi veya ideolojik bürokrasiye dönüşen, koruyucu bir renge bürünen ve yapay fikirlerle rahatlayan geçici yayınlarda kendini gösterir. Ancak, İngiliz Faşistlerinin bir yıl önce yüksek canlılığa sahip bir sosyo-ekonomik süreli yayın olan The Fascist Quarterly'yi yayınlamaya başladıklarını belirtmeliyiz. Bu, diğer yazarların yazılarını okuyabildiğim tek İngilizce dergidir; aralarında General Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, AK Chesterton ve J. Jenks de vardır.

Büyük yayıncılar böyle bir yayının iyi bir iş olmadığını düşündüklerinde, Geseli'nin The Natural Economic Order adlı eserini kendi parasıyla Texas'ta yayınlamak gibi büyük bir meziyete sahip olan Hugo Fack, Loeb'in Chart of Plenty adlı eserinin yayınlanmasına rağmen (Odon Por'un Rivista del Lavoro'daki Mart 1936 tarihli düzeltmesine bakınız), küçük gazetesi The Way Out'u Kıtlık Ekonomisi'nden arta kalan fikirlerle renklendirmiştir.

Bu liberal mezhepler arasında ifade özgürlüğü mevcut değil. Ne Gesellitlerin yayınları ne de Douglasçılığın resmi yayınları, ekonomik fikirlerin açıkça tartışılmasına izin veriyor. Yozlaşmış Müslümanlar gibi hipnotize olmuş ve katılaşmış görünüyorlar. Kendi aralarında kavga ediyorlar. Douglas, demuraj parası üzerindeki pulların baskıcı bir vergi oluşturduğunu düşünüyor - yararsız ve sürekli, ancak Douglas kredisinin "iptalinden" veya iskontosundan ve verilen krediyi iptal etmenin diğer yollarından daha anlaşılır.

Geselliler, tüm ırkın, ölmüş olanların çalışmalarından ve bilimsel keşiflerden kâr elde edebileceği düşüncesi karşısında neredeyse sadistçe öfkelenirler. (Değer, çalışmadan elde edilir; ancak meyvesini tüketmek için burada yaşamayan atalarımız tarafından da büyük miktarda çalışma yapılmıştır.)

İncir Ağacı (Douglasit), Douglasit olmayanların –Gesellitlere veya korporatif sisteme– ilerlemesine işaret etmez. New English Weekly , İngiliz banliyö mizacına gömülmüştür ve bu nedenle belirli ve tanımlanmış bir ideolojiden ziyade o soluk yaşam tarafından renklendirilmiştir. New Democracy (New York) faydalıydı, ancak artık mevcut değildir. Coughlin, genel halk için haftalık bir dergi aracılığıyla popüler bir eğitim çalışması yürütüyor, inisiyeler için değil (Sosyal Adalet). Ancak XV Haziran ayında, gazetesinde başka hiçbir yerde basılmayan veya skandal ve kamuflaj sütunları arasında gizlenmiş sadece birkaç satır verilen haberler buluyorum. Genel nitelikteki bir süreli yayının editörlerinden sık sık şu daveti alıyorum: Ekonomi dışında bir şey hakkında yazamaz mısınız?

Ciddi okuyucunun hoşgörüsüne sığınıyorum: Çok çeşitli şeylerden bahsettim.

Bu makale iki bölümden oluşmaktadır: birinci bölümde ekonomistlerden kesin bir terminolojiye acil ihtiyaç olduğunu düşünmelerini adeta rica ettim; ikinci bölümde ise, dağınık bir grup yazardan seçilmiş, parçalı ama samimi bazı eserlere kısaca değindim; bunlar, sözlükbilimsel bir sorumluluk üstlenmeye hazır teknisyenlerden oluşan bir çekirdek bulunabilseydi, koordine edilemezlerdi.

En kesin şekilde söylüyorum ki, sağlam bir etik olmadan aklı başında, bilimsel bir ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar******* olamaz

Machine Translated by Google

Ekonomi. Para politikasının amacını ve hedefini hesaba katmadan salt dinamizmi ele almak kaosa yol açar. İradenin yönü, ekonomi biliminin çalışma bileşenlerinden biridir. "Altınımız askerlerimizin iradesi ve silahlarıdır" diyen Badoglio, Londra'daki tüm profesörlerden daha fazla bir ekonomisttir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

A. Raven Thomson'ın Çöküşün Nedenleri

BEN Faşist Quarterly ve British Union Quarterly'de , eski çete ekonomistlerinin teşvik ettiği kısa süreli toparlanma patlamasının ardından gelmesi kaçınılmaz olan yaklaşan ekonomik buhran hakkında birkaç kez yazdım . Ekonomik patlama ve durgunluk döngüsünün kapitalizmin kuruluşundan bu yana, yani son yüz yıldır nasıl işlediğini ve ortalama dokuz yıllık düzenli bir dönem gösterdiğini, zaman zaman yediye düştüğünü veya on bire çıktığını gösterdim. Ortalama olarak, bir sonraki kriz yılı 1938 olmalıydı ve buhranın alışılmadık derinliği nedeniyle 1939'a ertelenme olasılığı vardı. Aslında kriz normalden bir yıl önce başladı ve bir sonraki durgunluk 1937'de çoktan başladı.

Bu, "refahın" uzun süreli olamayacağına inanan bizler için bile bir sürpriz oldu. Quarterly'nin son sayısında yeniden silahlanmanın ve ucuz paranın yaklaşan kriz üzerindeki etkisini ele almış ve aşırı spekülasyonun erken bir patlama yarattığını kabul etsem de, yeniden silahlanmanın ivmesinin bizi en azından 1938 sonbaharına kadar idare edeceğini düşünmüş ve o sonbaharda, biriken silahları tüketmek için bir savaşın tek başına bir durgunluğu önleyeceğini savunmuştum. Hatta, finansörlerin durgunluğa alternatif olarak kasıtlı olarak savaş arama tehlikesine karşı uyarmıştım.

Aslında, küçülen Finansal Demokrasi dünyasında Amerikan ekonomisinin taşıdığı ağırlığı ve Amerika'da büyük bir yeniden silahlanma programının olmayışını hafife almışım.
Yeni buhran, tıpkı son durgunlukta olduğu gibi, Amerika'dan yayılıyor ve yeniden silahlanma kârlarının teşviki, Throgmorton Caddesi'nin Wall Street'teki hisse senedi değerlerindeki dramatik düşüşe tepki vermesini engellemeye yetmiyor.

Bu erken çöküş, tıpkı 1907'deki gibi, daha düşük yoğunlukta ve dolayısıyla kapitalist istikrara daha sonraki ve daha yoğun bir gerilemeye göre daha az darbe vursa da, bir avantajı var: Savaş kışkırtıcılarının tüm çabalarına rağmen bizi savaşa sürükleyemeden önce gelmiş olması. Buhran şiddetlendikçe, kamuoyu ilgisi dış politikadan acil iç sorunlara yönelecek ve uluslararası çatışma tehlikesi azalacaktır. Çöküşün önleyicisi olarak savaş tehlikesi şimdiden ortadan kalkıyor.

WALL STREET'TE PANİK

Basınımızın örtbas etme çabalarına rağmen, Wall Street'teki panik bu sonbaharda da 1929 sonbaharındaki kadar kötüydü. Sermaye işleri için çelik talebindeki düşüş belirleyici faktör oldu ve United States Steel ve diğer çelik hisseleri değer kaybında başı çekti. Bu yılın başlarında US Steel'in 100 dolarlık hissesi 129¼ olarak fiyatlandırıldı. Nisan ayındaki altın krizinden sonra bile değeri 100'ün oldukça üzerindeydi. Eylül ayındaki istikrarlı düşüş, US Steel'in

Çelik 80'e çıktı. Ardından Ekim ayındaki düşüş geldi ve değerler her geçen gün düştü. ABD düştü.
Çelik 70'lerde 68'e çıktı. Kısa bir yükseliş ve ardından "Kara Salı"da panik satışları fiyatı 54'e çıkardı. O zamandan beri daha da toparlandı ve US Steel'i yaklaşık 65'e geri getirdi, ancak Kasım ayında fiyat, kapasitenin yüzde 50'sinden az olan çelik üretiminin azaldığına dair yeni raporlar nedeniyle tekrar 50'lere geriledi.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Tüm bunlar, basit bir Borsa "tedirginliği" olarak geçiştirilemez. Wall Street'teki düşüşün ardında temel nedenler var. Tüketim mallarına olan talep şimdilik iyi durumda olabilir, ancak sermaye mallarına olan talep hızla düşüyor. Aşırı üretim, henüz gerçekleşmemiş olsa bile, en azından potansiyel bir durum ve sanayiciler tesislerini genişletmeyi bırakıyor. Sonuç olarak, çeliğin giderek artan bir oranda dahil olduğu sermaye malları üreticileri zaten ciddi şekilde etkilenmiş durumda ve piyasayı altüst eden çelik hisselerinin değerindeki düşüş, basit bir piyasa manevrası değil, azalan üretimle birlikte kârların azalacağına dair makul bir beklentidir.

ROOSEVELT YARDIMCI OLABİLİR Mİ?

Pittsburgh gibi çelik şehirlerinde işsizlik zaten artıyor ve bu durum elbette tüketim mallarına olan talebi etkileyecek ve yatırımlara iki kat daha fazla yansıyacaktır.
Amerika, sonuncusundan tam anlamıyla kurtulamadan, yine klasik bir buhrana doğru ilerliyor. Roosevelt, henüz isteksiz göründüğü gibi müdahale ederse, tıpkı Hoover'ın 1929-1932 yılları arasında yapmaya çalıştığı gibi, akıntıya karşı yüzmüş olacak. Bu sefer, Amerika'yı genel dünya toparlanma dalgasına sokmak, 1933'teki gibi kolay bir iş olmayacak. Bu sefer, kudretli Başkan tüm gücünü kullanmak zorunda kalacak.

Para manipülasyonu, kamu işleri vb. krizle başa çıkmak için yeterli olmayacaktır; aslında Roosevelt'in kendi bakış açısına göre, krize ancak devasa devlet alımlarıyla yardımcı olabilir; bu alımlar o kadar yoğun olabilir ki, Amerikan endüstrisinin büyük bir kısmı devlet mülkiyetine geçebilir.
Roosevelt, sanayi üzerinde devlet kontrolüne dayalı Faşist alternatifi uygulama gücüne sahip olmadığından, Yeni Düzen'i Yüksek Mahkeme kararlarıyla itibarsızlaştırılıp büyük ölçüde yok edildiğinden, devlet kapitalizmini uygulamaya yönelik Komünist yöntemi benimsemek zorunda kalabilir. Yahudi danışmanlarının bu yönde ne kadar ilerlediğini henüz göreceğiz. ABD ve SSCB, Yahudi kontrolünün en önemli olduğu iki büyük materyalist cumhuriyet olarak birbirlerine daha da yakınlaşabilirler.

İNGİLİZ TEPKİSİ

Muhafazakâr politikacılarımız, Borsa'nın çöküşüne dair tüm kanıtlara rağmen, yaklaşan bir "durgunluk" (halkı rahatlatmak amacıyla uydurulmuş özel bir kelime) belirtisi olmadığına, Britanya'nın Amerika ile aynı ekonomik sorunlardan etkilenmediğine ve yeniden silahlanmanın bizi bu durumdan kurtaracağına dair güvence veriyorlar. Tüm bunlar saçmalık, çünkü tüm finansal demokrasiler uluslararası finansla yakından bağlantılı ve Wall Street dünyanın finans merkezi olmaya devam ediyor.
Orada ne olursa olsun, 1937'de olduğu gibi 1929'da da başka yerlerde yankıları olacaktır. Ne de olsa, Üçlü Anlaşma ile "büyük demokrasilerin birliğini" vurgulamadık mı? Hükümetimiz, "eski çete" partilerinin alkışları arasında, Amerika ile daha yakın ticari ilişkiler için müzakere etmiyor mu? Bu son manevra, boğulan bir adamı bilerek kucaklayan bir yüzücü kadar faydalı görünüyor; amacımız Yahudi-Amerikan finansını kurtarmaksa iyi, Britanya'yı yeni bir buhranın dalgalarında batmaktan kurtarmak istiyorsak kötü.

Yeniden silahlanma konusuna gelince, bizi depresyondan kurtarmak şöyle dursun, şüphesiz sadece burada değil, Amerika'da da sorunlara yol açtı. Elbette demokrasinin tüm özgürlüğünden yararlanan spekülatörler, yeniden silahlanmada ve savaş olasılığında sayısız kâr fırsatı gördüler ve olağanüstü ucuz paradan yararlanarak, yeniden silahlanan ülkelerin ihtiyaç duyacağını düşündükleri veya savaş zamanında kıtlaşabilecek her türlü stoku satın almaya giriştiler.
Sonuç olarak, tüm emtiaların, özellikle metallerin fiyatları, on sekiz ay içinde bazı durumlarda yüzde 100'e varan miktarlarda arttı: ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar******* tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir spekülatif patlama

Machine Translated by Google

barış dönemi, aslında ancak son savaşın en kötü dönemlerinde aşılmıştır.

Neyse ki spekülatörler haddini aştı. Solcu savaş kışkırtıcılarının çabalarına rağmen, bekledikleri savaş İspanya ve Çin ile sınırlı kaldı ve ürünleri köşeye sıkıştırmaya çalışan herkes gibi, daha kârlı fiyat seviyelerinin cazibesine kapılarak yenilenen üretimden kısa sürede utandılar. Nitekim, modern sanayinin muazzam üretim kapasitesini tamamen küçümsediler ve yüksek fiyatların ürettiği emtia seline kapıldılar. Mevcut tüketime kıyasla aşırı üretim yaratmak için artık çok az teşvik gerekiyor. Fiyatlarda eşi benzeri görülmemiş bir artışın yarattığı muazzam teşvik, yalnızca spekülatörleri değil, aynı zamanda yeniden silahlanmaya rağmen aşırı arzla baş edemeyen meşru ticareti de tamamen batırdı. Nitekim, ekonomik buhran henüz tam anlamıyla başlamadan, üretim kotalarının düşürülmesi için yeni talepler ortaya çıktı. Bu tür kesintilerin işsizliğe ve bunun sonucunda oluşan alım gücü eksikliğine nasıl yansıyacağını okuyucularımızın hayal etmesine bırakıyoruz.

Ağustos ayına göre işsiz sayısı 80 bin arttı.

ALTTA YATAN NEDEN

Yeniden silahlanma ve savaş korkularına tepki olarak ortaya çıkan tüm bu dış belirtilerin altında, modern endüstriyel üretim ile genel halk tüketimi arasındaki kronik eşitsizlik gibi temel bir neden yatmaktadır. Bu saçma tutarsızlık devam ettiği sürece, ekonomik sistemimiz, finans kapitalizminin tekrarlayan yükseliş ve düşüşlerini de içeren içsel bir istikrarsızlığa tabidir. Nitekim, bilim üretim gücünü artırdıkça ve sendikacılık, finans güçlerinin artan direnişine karşı işçi ücretlerini daha da artırmaktan aciz kaldıkça, tutarsızlık giderek büyür ve Mosley'nin de belirttiği gibi, kapitalizm geriledikçe yükseliş dönemleri giderek kısalır, düşüş dönemleri ise giderek uzar.

Bunun temel nedeni, her ekonomik krizde olduğu gibi, halk kitlelerinin satın alma gücünün eksikliğidir ve kriz, bu sefer alışılmadık derecede erken bir zamanda, yalnızca üretim fazlasını teşvik etmekle kalmayıp, ücretleri artan yaşam maliyetine ayak uyduramayan halkın satın alma gücünü daha da kısıtlayan eşi benzeri görülmemiş fiyat artışlarıyla tetiklenmiştir. Ortaya çıkan durgunluk, "eski çetenin" inandığı gibi ekonomi ve ücret indirimleriyle değil, kamu hizmetleri ve yapıcı ücret artışlarıyla kalıcı olarak düzeltilebilir; ta ki devlet ve halk, modern sanayinin üretimini birlikte tüketene kadar. Devletin şu anda yeniden silahlanma yoluyla üretimi alışılmadık bir oranda tükettiği doğrudur, ancak bu bile, emtia fiyatlarındaki son artışlar nedeniyle yoksullaşan halkın büyük çoğunluğunun satın alma gücündeki eksikliği hiçbir şekilde telafi edemez.

ÇÖZÜMLER

Genellikle başvurulan çözümler para reformu ve ekonomik planlamadır. İlki, paranın 1937'de ucuz olduğu kadar 1929'da da pahalı olması ve buna rağmen ekonomik durgunluğun eskisi kadar kötü olması nedeniyle en güçlü argümanını kaybetmiştir. Parasal sorunlar, tüketimin üretime uyumsuzluğu gibi temel ekonomik soruna kıyasla açıkça ikincildir ve paranın tüketiciye nasıl ulaşacağını açıklamayan hiçbir para teorisi işe yaramaz. Sosyal Kredi'nin bu yönde çıkarları vardır ve dikkate alınmayı hak eder, ancak Sosyal Kredi destekçileri, mevcut mali diktatörlüğü devirmek için aşırı otoriteye ihtiyaç olduğunu kabul etmelidir. Bu bağlamda, Alberta'daki Sosyal Kredi Hükümeti'nin bankaları ve hatta Basını kontrol etmek için aldığı önlemler oldukça önemlidir. ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranları*******

Machine Translated by Google

Ekonomik planlama elbette gerekli, ancak yine de yetki gerekiyor ve bu yetkinin nasıl elde edileceği sorusu ortaya çıkıyor. Endüstriyel ve dağıtımcı birleşmenin öncüsü olan PEP'in İsrail Moses Sieff'i gibi finansörlere göre, planlama yetkisi kapitalist satın alma ve birleştirme yoluyla elde edilebilir. Aslında satın alma yoluyla planlama . Üretim, dağıtım ve değişim araçlarının millileştirilmesini savunan Sosyalistlere göre ise, planlama yetkisi kamu hizmeti kapsamında devletin el koymasıyla elde edilebilir. Bu durumda el koyma yoluyla planlama söz konusudur.

İngiliz Birliği, planlama yetkisini elde etmenin daha az materyalist bir yolunu tercih eder; bu yol, çok yakın akraba olan ortak kapitalist satın alımlar veya devlet kapitalistlerinin özel mülkiyete el koymaları değil, halktan özel ve kamu işletmelerine ekonomik bir plan dayatma yetkisi almaktır. Rızaya dayalı planlama. Devlet otoritesi ve özel mülkiyetin büyük ölçüde kendi kendini yöneten bir ekonomik sistemde nasıl bir araya getirildiği, Şirket Devleti üzerine halihazırda yayınlanmış bir dizi kitapta incelenebilir. Ancak, anlaşılması gereken şey, Şirket Devleti'nin sanayi ürünlerini halka dağıtmak için var olduğu ve finansın tamamen bu temel amaca tabi olduğudur. Özellikle istikrarsızlığı önlemek ve ürünün adil payının üreticiye geçmesini sağlamak için her türlü spekülasyon ve sermayeye aşırı getiri yasaktır.

DAHA FAZLA ÇÖKÜŞE KARŞI YALITIM

Şirket Devleti, sermaye ve tüketim malları üretimini dengeleyerek spekülatif yatırımın istikrarsızlığını sona erdirmeli ve halkın modern bilimin üretimini tüketmesini sağlamalı; aynı zamanda ülkeyi, şu anda Japonya'dan gelen ucuz yabancı işgücü gibi dış rekabete karşı da korumalıdır. Bu amaçla, İmparatorluk pazarlarını iç pazar ve İmparatorluk endüstrisi için ayıran ve egemenlik bölgelerine ve kolonilere iç pazardaki hammadde talebinden tam olarak korunan bir pay sunan İzole İmparatorluk politikası uygulanmalıdır.

Ekonomik işlerimiz için eksiksiz bir plan ancak bu yollarla hayata geçirilebilir ve ancak bu şekilde halkımızı, şu anda tehdit altında oldukları korkunç durgunluğun tekrarlanmasına karşı güvence altına alabiliriz. Wall Street'teki bir paniğin bir daha asla İngiliz sanayisini depresyona sürüklemesine izin verilmemelidir. Almanya'nın yaptığı gibi, kapitalist dünyanın çılgın dalgalanmalarına karşı kendimizi izole edelim ve işlerimizi, kontrolümüz dışındaki hiçbir bilinmeyen faktörün yaptıklarımızı aniden mahvedemeyeceğinin bilinciyle planlayalım. Tek başına, İzole Bir İmparatorluk içindeki Şirket Devleti'ne dayalı İngiliz Birliği politikası, hem ekonomik durgunluktan hem de modern bilimsel buluşların meyvelerinin İngiliz halkına dağıtılmasını sağlar.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Ezra Pound'un İhanet Ettiği Devrim

İhanete uğrayan devrim, esasen, 1776'daki "bizim" Amerikan Devrimimizdir; yerel ve özel evrelerinde değil ve kesinlikle İngiliz IRK'ının tamamen gereksiz bir bölünmesi olarak değil.

Bu ayrılığın ne faydası olmuş olursa olsun, ayrılık tamamen gereksiz ve büyük ölçüde istemsizdi. Britanya'ya hiçbir faydası olmadı. Belki de Cromwell'in ülkeye soktuğu tefecilerin ülkenize açtığı ilk büyük yaraydı.

On Dokuzuncu Yüzyıl, La Tour du Pin'in ona verdiği ad, Maurras ve Fransız Kraliyetçi soytarılarının La Tour du Pin'i ona verdiği adı unutmaya çalıştığı addır. Tefecilik yüzyılıydı. Çürüme yüzyılıydı. Terimlere İHANET, kelimelerin anlamlarını kirleten ve bozan çağ olması bakımından, aklıma gelen diğer tüm yüzyılların hepsinden daha aşağılık bir yüzyıldı.

İHANET EDİLEN DEVRİM, Joe Stalin'in veya herhangi bir hükümetin bir veya iki yanlış adımıyla bir veya iki yılda ihanete uğramış bir devrim değildir.

İhanete uğrayan devrim, Toskana'daki Leopoldin reformlarından doğan ve Andy Jackson ile Martin van Buren'in çok kısa süreli zaferleriyle doruğa ulaşan Jeffersoncu süreçte açıkça görülen devrimdi.

Bunlardan önce Leopoldine reformları, otarşi kavramına ve bir milletin TANE'sinin öncelikle milletin (her bir vatandaşının şahsında) YEMESİ için var olduğu inancına dönüşmüştü.

Bu devrim, Dan Webster'lar, Biddle'lar, Morgan'lar, Baruch'lar, her renkten kamuflajcılar, Troçki'ler, Wallace'lar, Perkins'ler, Roosevelt'in danışmanlarının iki sürüsü, beşikten itibaren tefeci önyargılarla yoğrulmuş Morgenthau gibi organizmalar, cimri aryo-kike'ler tarafından açıkça ihanete uğradı.

Bu terimde ısrar ediyorum. Sami zehri, Sami istikrarsızlığıyla yumuşatılmış Sami dilindedir.
Sami ırkının bir aşırılıktan diğerine savrulması.

Bu istikrarsızlık, onu durağan ve felçli zihniyetli ırklar için bir tehlike haline getiriyor. Ancak Roosevelt'in tüm iğrenç, tehlikeli ve yıkıcı çevresi içinde , yıllık 2.500 dolarıyla BOLLUK ekonomisine doğru ilk adım atan kişi Yahudi M. Ezekiel olmuştur .

Bu kitap tatsız, herhangi bir Sami yazısının olabileceği kadar kaçamak ve asıl para sorununu atlatıyor. Yahudi uzlaşması, J. Simon'ın sorunsuz bir anlaşma ve genel bir sessizlik arzusuna sahip, AMA Wallace ve Perkins'ten daha iyi. Ve makul, nesnel herhangi bir Yahudi düşmanı, Mordecai Ezekiel'in uzlaşmaya çalıştığı gerçeklerin, spor Yahudisi Loeb (Bay Hemingway'in küstahı) başkanlığındaki bir komitenin raporundan ortaya çıktığını da kabul edecektir.

Eğer bir ırkın, bazı üyelerinin günahı yüzünden cezalandırılması gerektiğine inanıyorsanız, New York'taki iki milyon Yahudi'nin sınır dışı edilmesinin, Yahudi finansının Amerika'daki İngiliz ırkına verdiği zarar için aşırı bir ceza olmayacağını kabul ediyorum.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Yoldaş Wyndham Lewis, Yahudilerin İngiltere'yi oldukça iyi yönettiği konusunda ne söylemiş olursa olsun, Yahudiler Amerika'yı tatmin edici bir şekilde yönetmiyorlar, ancak Yahudi finansör bizim en kötü kötülüğümüz değil.

Bizim en büyük kötülüğümüz, Yahudilerin acıma, heyecan veya gösteriş ihtiyacı anlarından hiçbirine maruz kalmadan, hiçbir sapma veya dönüş gölgesi olmadan kirli bir çizgiyi alıp ona sadık kalabilen aryo-kike'dir.

Bir ırk, en kötü bireylerinden sorumlu tutulabilir. Yahudi ırkı, asırlardır kendi yasalarının uygulanması sorumluluğunu üstlenmemiştir. İncil hikâyesinde, ister gerçek ister açıklayıcı bir kurgu olarak kabul edin, İsa'nın idamı sorumluluğu başkasına atarak gerçekleştirilmiştir. Kolluk kuvvetleri Romalılara kalmıştı. Bir kişi Yahudi düşmanı olacaksa, nesnel olarak Yahudi düşmanı olsun. Mümkün olduğunca çok bilgi toplasın ve bunları göz ardı etmesin.

Yahudi, ÖRGÜTLENME EKSİKLİĞİ ve reddetme yoluyla kendi başına Yahudi düşmanlığını getirmiştir.
sorumluluk almak.

Yahudi, AYDINLANMIŞ halklar arasında komşuluk ilişkilerinin hakim olduğu bir dünyada yaşamak istiyorsa, Yahudi yasalarını daha az hoş karşılayanların disiplinini üstlenmelidir. Bildiğim kadarıyla, 2000 yıldır buna hiç yanaşmıyor. Başka hiçbir ırk, en azından Batı'da, bir ülkenin ele geçirilmesini veya fethedilmesini istemez. Eğer Brahminler bunu istiyorsa, "pis zenciler" lakabını hak ediyorlar ve belki de bazı Çinli taklitçiler, Konfüçyüsçü olmayanlar da aynı şeyi yapıyor.

Roosevelt kabinesinin iki hastalığı var. Bunlardan ilki, Londra'daki ve oradan da Basel'e ve Paris'in kanalizasyonlarına yayılan tüm tefecilikle bağlantılı olan New York tefeciliği.

Ama aynı zamanda Perkins'in o iğrenç cimriliği ve cimriliği de var. Bu, "yuvarlak kafalı"nın cimriliği ve yuvarlak kafalının ısrarcılığı, büyük ihtimalle kıskançlıktan doğan ama her halükarda lanet olası cimriliğin sahte ahlak anlayışı.

NY Tribune'ün Kasım 1937'de Roosevelt'e durgunluğa son vermesini tavsiye edenler olarak sıraladığı "bir düzine ekonomist" , ister kaba cehaletten isterse de kötü niyetten kaynaklansın, verdikleri tavsiyelerden dolayı hiçbir insani acımayı hak etmiyor.

"Kamuoyunun güvenini artırın" vb. Bu adamlar, kamunun satın alma gücünü mevcut ihtiyaç duyulan mallarla eşitleme sorununu ele alma şansına sahiptiler ve bunu değerlendiremediler ve onlar Neimeyer, Baruch veya herhangi bir kurumsal tefecilik damadı kadar merhamete layık değiller.

Şuna ve buna bakın!

Örgütlü devlete dönersek, ŞİRKETLEŞMİŞ sermaye üzerinden bir vergimiz var.

Bu muazzam hamle, sözde demokratik ülkelerdeki basında neredeyse hiç yankı bulmadı. Ağlak Kızıllar bunu bir fikir zaferi olarak karşılamadı. Sermaye borçlanma senetleri bunu özel mülkiyete haciz konulmuş gibi sundu.

Büyük gazetelerin hiçbiri, mülkiyet (arazi, ev, mobilya) ile “faiz artı mülkiyet” veya “faiz ve faiz zamanında ödenmezse tam mülkiyet” talebi arasında ayrım yapmamıştır. Doğal olarak, bunu yapmamışlardır, bunlar bir mirastır, mezardan, XIX. yüzyılın ortak hendeğinden gelen ölü ve çürümüş bir eldir.

O yüzyıl sözlere ihanet etti. Bir önceki yüzyılın tüm parlak fikirlerini lekeledi. Deist Voltaire, ateist olarak tanıtıldı.

ÖZGÜRLÜK, başkalarına zarar vermeyen şeyleri yapma hakkı anlamına geliyordu ve
Başkalarının kanını
akıtma hakkı. ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Jefferson'ın ağzından EŞİTLİK, erkeklerin hukuk önünde eşit haklara sahip olduğu; hiçbir erkeğin aşılmaz bir engelle doğmadığı anlamına geliyordu. Burns'ün "bir erkek bunun için erkektir" sözünü andırıyordu, ancak Jefferson'ın zamanında evrensel oy hakkı anlamına bile gelmiyordu. Oy hakkı, liyakatin bir ödülü olabilirdi.
Parti üyeliği kadar kesin bir tanımı yoktu ama gafil avlanmamıştı.
Bu akıl sağlığı ihlal edilip kirletilmeden önce, tefeci sürüsünün iletişim araçlarına ihanet etmesi gerekiyordu. Dilin torpillenmesi gerekiyordu. Soylulaştırılan her kelime, banka ihracının, 'Leihkapital'in sinsi gangsterlerini örtmek için içi boşaltılmalıydı.

Düzen olmadan ÖZGÜRLÜK mümkün değildir ve düzen örgütlenmeyle gelir.

Jefferson'ınki gibi bir tarım ulusu, ortaçağ şehirlerinin ihtiyaç duyduğu ve geliştirdiği lonca örgütlenmesine hemen ihtiyaç duymadı. Hiçbir sistem kusursuz ve zamana dayanıklı değildir. Mükemmel bir sosyal mekanizma geliştirip uygulamaya koyun, cehennem oğulları yontmaya başlayacak; sülükler kan emmeye başlayacak ve haşereler başıboş bırakılan köşeleri istila edecek.

Gizli basının İngiltere ve ABD'deki Anglo-Sakson okurlarını ne kadar şaşırttığı, dün gelen ve şu anda masamda duran, hiç de aptal olmayan bir adamdan gelen bir mektupta açıkça görülüyor. Neler olabileceğini göstermek için alıntılıyorum:

Christopher Hollis, son kitabında Mussolini'nin özel bankacıların elindeki dolma kalemle keyfi olarak para veya kredi yaratma yetkisini elinden alarak İtalya'ya iyi bir para sistemi kazandırdığını söylüyor. Hükümetin oradaki para basımını kontrol ettiğini ve yönlendirdiğini ima ediyor.
Ulusal ekonomide böylesine devrim niteliğinde bir reform için tek başına onun sözüne güvenmek konusunda isteksizim ve bankacıların canla başla mücadele etmesi gerekiyor. Size soruyorum, durum böyleyse, İtalya gidilecek bir yer olmalı.

Tarih Kasım 1937; yani İtalyan banka reformundan iki yıl sonra. Gerçekler ortada, ancak genç adam Leihkapital basını tarafından o kadar şartlandırılmış ki, bir arkadaşının kişisel sözü olmadan bunlara inanamıyor.

Aşağıdaki kafede görülen beyefendi, İngiltere'den yeni dönmüştü. Verginin özel sermayeye değil, anonim şirket sermayesine uygulandığını bilmiyordu. Olan biteni bildiğini sanıyordu. Londra gazetesindeki kısa ve vurgusuz duyuruyu okumuştu.

Rus devrimi, bir döngünün SONU'ydu. 19. yüzyılın sözlere ihanetini sürdürdü, birkaç kişinin diktatörlüğünü kastetmek için "proletarya diktatörlüğü" gibi sahte laflar kullandı vb. Bolşevikler artık kelimeleri bile tanımlamıyor. Devrim istemiyorlar. En azından basılı yayınlarda veya cevap istedikleri günlerde karşılaştığım hiç kimse istemiyor. Net terimler, anlamların net bir şekilde tanımlanması için mücadeleye girmiyorlar; bu yüzden yok etmeye çalıştıkları bazı şeylerden ne kadar hoşlanmasak da, insan onlara bağlı kalıp yerinde saymaya devam edemiyor.

Şu anda Rusya'dan Stalin'in parasal olarak ne demek istediğine dair net bir bilgi alamıyoruz, ya da en azından ben alamıyorum. Hiç kimse Stalin'in bildiğini iddia etmiyor. En azından ben böyle bir iddia görmedim ve rakibi Bay Bronstein da daha net değil. Pembe aydınlar sınıfı da buradan geliyor.

Tanımlayıcı kelimelerle uğraşmıyorlar. Bilgi toplamakla uğraşmıyorlar. Rossoni'nin eylemleri ve açık sözlülüğü gibi bu yarımadadaki gerçek olaylar hakkında haber yapmayı amaçlamıyorlar.
ifadeler.

“ Tahıl ammassosunda ayrıca politik bir neden de var: Her İtalyan'a ekmek garanti edilmeli, saçma sapan fiyat artışları olmadan, ahlaksız spekülasyonlar olmadan.” Rossoni bunu kabul ediyor

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Bu yeni bir ekonomi değil, daha doğrusu onun ifadesiyle "yeni bir ekonomiye ulaşamıyoruz." Ancak, havuç-burnu-öne-koymacılıktan (" mutluluğun" peşinde koşmaktan) kesinlikle UZAK DURDUK.

Bir bakıma bu, Mensiyüs'ün hayranlık duyduğu dokuz alan sistemine bir geri dönüş. Olumsuz tarafı, parayı doğrudan bir tüketim malları yığınıyla aynı kefeye koymaması. Ancak, diğer yandan etkilidir, çünkü kamu ve kamu yararı için her türlü dürüst fiyat kontrolü, mevcut paranın satın alma gücünü etkiler. İki yıl önce Rossoni kadar iyi tanınan veya belki daha iyi tanınan, ancak Kabine'de olmayan bir İtalyan bana şöyle yazmıştı:

“Modern toplumun iki hastalığı, bankalar aracılığıyla faizin yasallaştırılması ve
“sınırlı sorumluluk şirket kanunlarında hırsızlığın yasallaştırılması.”

Özel bir mektuptu ve alıntı yapıp yapamayacağımı hiç bilmiyordum. Şimdi ise alıntı yapmakta özgür hissediyorum, çünkü böyle bir fikir artık ihtiyatlılık değil. Mektup başlangıçta kişisel bir görüş müydü yoksa uygun bir zamanda kamuoyuna açıklanacak bir şeyin göstergesi miydi, temel fikir İTALYA'DA hayata geçti.

Faşist gidişatı derecelerle ölçebilirsiniz:

1. Consegna, anno XII'de: "ekonomik güçleri disiplin altına alın ve bunları
   “Milletin ihtiyaçları.”
2. Ertesi sonbaharda Milano'da yapılan konuşma: "Üretim çözüldü, ekonomistler teşvik edildi
   “Devlet tarafından dağıtım sorunu çözülmeli.”
3. Özyönetim. CH Douglas'ın doktrini. Jefferson'ın politikasıyla benzerlik. Sağlam ekonominin temelleri binlerce yıldır aynıdır. 'Elbette bir ulus, paylaşacak bir şeye sahip olmadığı sürece doğru ve dürüst bir şekilde temettü ödeyemez.'

Satın alma gücünü dağıtmanın çeşitli olası yöntemleri, bütün bir meseleyi gerektirir.
Bu dergiyi onları anlatmak için tuttum.

Övgüyü gerçek anlamda korumak için, anti-demokrat, ABD Anayasası'nın ABD Hükümeti'ne kendi para birimini merkezileştirme konusunda tam hak verdiğini kabul etmelidir. Anayasaya uygunluk konusunda balon şişirmek, Roosevelt saçmalığı ve Baruchian saçmalığından başka bir şey değildir. ABD Kongresi, dürüst olsaydı ve yüzlerce maymunu arasında birkaç düzine adam olduğunu varsaysaydı, yarın doların satın alma gücünü bir kile veya benzeri bir miktarda buğday, altı kilo en iyi dana bifteği, iki yarda serge veya belirli bir kalitede dört kilo yün veya ulusal kaynakların uygun bir şekilde araştırılmasından hemen sonra bulunan herhangi bir miktarla sabitleyebilirdi.

Bunu, yalancılardan veya kişisel siyasi çıkar peşinde koşanlardan başkası örtbas etmeye çalışamaz.
ABD'de bu reformları engelleyen şey hükümetin sözlü araçlarının bir kusuru değil, iradenin kökten çürümüşlüğü veya tam bir vahşi cehalettir.

Eğer böyle bir reform Faşizm ise, Jackson Faşizmi olmalı. Her ülkenin bir tür düzene ihtiyacı vardır. Biz çocukların (benim zamanımın çocukları) talim yaptığı İspanyol-Amerikan Savaşı, açık düzen hakkında bir jargonu ortaya çıkardı. Belki de nihai adalar ve Amerika kıtası, Avrupa kıtasına uyarlanmamış bir AÇIK düzen gerektiriyordur. Ama her halükarda, neyin olduğunu ve neyin olmuş olduğunu görmeye çalışalım ve bu gerçekleri, Milord Bunkum ve Wunkum'un bize anlattıklarından ve gazetelerinde bize anlattırdıklarından ayrı tutmaya çalışalım.

Açık düzendeki birliklerin disiplini, 1776'dan önce Kızılderililerle savaşmaya çalışan Braddock komutasındaki birliklerin disiplininden farklıdır. Askeri karşılaştırmalar yaptığım için özür dilerim, eğer bu görgü kurallarıyla ilgiliyse.
******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Bunu yapmam için. Ama bir şekilde amacımı ortaya koymak istiyorum. "Özgürlük", "düzen", "sorumluluk" ve "kaypaklık" kelimeleri için gerçek bir sınır çizmek istiyorum.

Mussolini'nin son zamanlarda sarf ettiği "Sermaye devletin hizmetindedir" sözü, Adam Smith'in "Aynı meslekten olan insanlar, halka karşı bir komplo kurmadan asla bir araya gelmezler" sözüne bir cevaptır.

Tutulan basın ve kiralık sözde ekonomistlerin en lanet olası yanı, hayranlık duyduklarını iddia ettikleri ve zararlı teorilerini onlara atfettikleri yazarların gerçek büyüklüklerini asla gün yüzüne çıkarmamalarıdır. Smith'in bu cümlesi gerçekti.

XIX. yüzyıl böyle bir durumla hiç karşılaşmadı. Cevabını ve dengesini bulması için yüz yıl ve Romagnalı bir demircinin oğlu gerekti. Bu nedenle, "Öngörü ve Kredi" corporazione'si de dahil olmak üzere çeşitli corporazioni veya yüksek merkezi lonca örgütleri ortaya çıktı. Kredi, hayatın kanı olarak ilan edildi.

Bu makalenin geri kalan kısmı dürüst yazarların çeşitli ifadelerine cevap vermek için kullanılmaktadır.
Birisi güncel düşünceyle ilişkilendirmeye çalışmalı, konunun aynı kısmına ait olmasa bile bazı yanlış anlamaları gidermeye çalışmalıdır .

İtalya'nın kendi parasını yaratmasıyla ilgili mektuba cevaben dipnot: İtalya kendi parasını yaratır, ancak kredi doğal bir insan ürünüdür. Herhangi bir kişi diğerine güvendiği sürece, hiçbir devlet, doğası gereği iyiliksever ve kardeşçe olan küçük bireysel kredi alanlarının çim gibi filizlenmesini TAMAMEN engelleyemez.

İtalya'da devlet tapınması YOKTUR. "Devlete tapınma" ifadesi cehalet ve propaganda amacıyla ortaya atılmıştır.

Bunu doğrudan kaynağından öğrenebilirsiniz. İtalya'daki devlet, bireysel inisiyatifi bastırmak için değil, suistimalleri önlemek ve çatışan çıkarlar kendi çözümlerini bulmak için yeterli sağduyuya sahip olmadıklarında adil bir çözüm bulmak için var.

Bir düzine muhabire ve yirmi dört konuşmanın sonuna cevaben, EVET, şu anda İtalyan kurumsal devletinde kusurlar var VE bunlar eski tekelcilerin batıl inançlarından, kalıntılarından, kirli alışkanlıklarından kaynaklanıyor. İtalya'da, tüm ülkelerde olduğu gibi, hâlâ eski bataklıkta yaşayan, komşularını sabote etmeye, kandırmaya çalışan, basit ve saf kişilerin kendileri ve faaliyetlerinin etkileyebileceği kadar halk için en yüksek sonucu elde etmesini engelleyen insan domuzları ve uyuşuk ve tembel zihinler var.

Ancak bu kusurların zamanla giderileceğine inanıyorum. Bu azalan engellerle veya "yel değirmenleriyle" kendi başına mücadele etmeye kalkışan hiç kimseyi cesaretini kıracak bir eğilimle karşılaşmadım.

"Roma bağışı bir ölçüdür" derken, 2.000 ve üzeri Roma dehasının
daha fazla yıl ölçmek için bir dahi oldu.

Devletin gücünün (hangi teoriye göre yönetilirse yönetilsin) sınırları vardır ve devletin YAPAMAYACAĞI bazı şeyler vardır. Aşırı Rus deneyi, devletin Plimsoll'unu çok fazla zorlamaya çalıştığında neler olacağını göstermekle meşgul.

XIX. yüzyıl devleti, yük olmadan yaşamaya çalıştı. Mussolini'nin İtalyası, belki de yıkım tohumu olmadan özel ellerde ne kadar özgürlük bırakılabileceğini ciddi olarak sorgulayan ilk devlettir.
Yani hiçbir devlet bu soruyu ciddi olarak incelemedi.

Jefferson'un ekibi ayrıcalıkların kötülüklerine ve merkezi finansın çürümesine saldırıyordu

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Zorbalık. Kendi zamanlarında tam tersine çok fazla ilerleyemeyeceklerini biliyorlardı.

İtalya'daki Faşizmin, aklı başında bir toplumsal düzenle uyumlu en geniş bireysel özgürlük alanını ve en üst düzeyde gelişmeyi temsil ettiğine inanmasaydım, İtalya'da bir şeylerin başladığını henüz bilmeyen pembe çaycılar ve Fransız sözde aydınları kadar antifaşist olurdum. İnsanın düzen yoluyla özgürlüğe inanması serbesttir. Özgürlüğe, deve saldırısı sırasında kendi devesini vurmayı başaran kahramanınki gibi, korkaklık veya çarpıklık yoluyla değil, düzgün trafik düzenlemeleriyle ulaşma olasılığınız çok daha yüksektir.

25 yıl önce kitaplar hakkında gerçek haberlerin eksikliğinden duyduğum endişe kadar, şimdi de ekonomik ve politik haberlerin, hatta ekonomik düşüncenin durumuyla ilgili haberlerin aktarılamamasından endişe duyuyorum. O zamanlar, yurtdışında neler yazıldığını rahatça öğrenebileceğimiz bir yer yoktu. Bugün ciddi bir anti-faşist, neyle karşı karşıya olduğunu ve nefretlerinin mevcut ve nesnel bir gerçeklikle örtüşüp örtüşmediğini bilmek isterdi.

Karl Winter, Civilta Fascista'nın Ekim sayısında şöyle diyor: "Demokratik dünyada haklı bir pozisyon ve kötü niyetten oluşan bir anti-faşizm var; aynı zamanda cahil ve iyi niyetli bir anti-faşizm de var."

Winter'ın o makalesini ve totaliter ülkelerde solun yapıcı bir unsur olduğu konusundaki görüşlerini tavsiye ediyorum. Beniamino de Ritis de "CF" dergisinin o sayısına ABD'de Kuzey ve Güney arasındaki düşmanlığın ortadan kalkması üzerine bir makaleyle katkıda bulunuyor; bu makale insanı yeni ve iyileşmiş bir Avrupa olasılıklarını düşünmeye sevk edebilir.

Tekrar tekrar söyledim, yeni İtalya'yı akıllıca sevmek ya da ondan nefret etmek isteyen herkes, Rossoni'nin La Stirpe'si, La Revista del Lavoro'su, Critica Fascista'sı ya da Prof. Spinedi, Senatör Bevione ve Furio Lenzi'nin editörlüğünü yaptığı Rassegna Monet aria'sı gibi İtalyan aylık dergilerinden en azından birkaçını okumalı .

Son olarak, Montague Fordham'ın Aralık ayında BUQ'da yayınlanan takdire şayan makalesinde daha net tanımlanmasını istediğim bir ifade var. "Özel para ihraçlarının tüketiciler için değerinden şüphe duyduğunu" söylerken tam olarak ne demek istediğinden emin değilim. Bazı okuyucular bu tür ihraçların Douglas'ın temel tezinin bir parçası olduğunu düşünmeyebilir mi? Öyle değiller.

Toplam satın alma gücünü, mevcut istenen mallarla eşitlemek gibi basit bir mesele olarak, eğer bir tutarsızlık varsa, teorik olarak, yeni para (veya kredi) yaratabilen ve harcayan herhangi biri tarafından, hemen piyasada telafi edilebilir.

Birçok Douglas karşıtı, en muhtaçlara dağıtımın en hızlı harcama anlamına geldiğini görmüştür. İngilizlerin (lanet olası) yardımları kesinlikle üretimde çalışmayanlara, yani geçici olarak üretim yapmayanlara verilmektedir. "Geçici" kavramı, sekiz yıl işsiz kalan erkekler söz konusu olduğunda oldukça zayıf bir teoridir.

Ancak Douglas temettüsü, Binbaşı'nın bize söylediği gibi, ülkedeki hissedarlara, yani hissedar sıfatıyla verilir. Atalarımız tarafından yapılan işler (çoğunlukla yaratıcı işler, ama aynı zamanda tesis inşaatı işleri) karşılığında verilir; yani artık yemek yemeye ve ev kullanmaya zamanı olmayan işçiler tarafından.

Bay Fordham'ın İtalya'da çocuk yardımının gelecekteki üreticilere mi yoksa geçici olarak üretici olmayanlara mı yapıldığını düşündüğünü bilmiyorum; kesinlikle doğrudan tüketicilere ve geçici olarak üretici olmayanlara yapılıyor.

En azından aşağıdaki koşulları taşıyan alternatifler mevcuttur.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Kredi ihracı - faiz getirmeyen "ölçülü alacaklar" yani devlet tahvilleri (en azından 1816'da Jefferson ve o zamandan beri tüm bilgili iktisatçılar tarafından anlaşıldığı şekliyle) doğrudan ihraç edilmediği takdirde, borç alınarak ve faiz ödenerek ihraç edilir ve Bay F.'nin, Bay Roosevelt'in eski fikirlerin destekçilerine ödemesi gereken faiz kadar düşük bile olsa, bu faizi kimin alması gerektiğini düşündüğünü bilmek isterim.

Ödünç alınan krediler borç olarak kaydedilir.

Ödünç alınmayan kredi meselesi para meselesidir.

Bay Fordham "özel para sorunları" diyor ve ben bunu haksız yere yorumlamak istemiyorum.
"özel türde" para ihraçları anlamına gelir.

Ancak şunu açıklığa kavuşturmak isterim ki, Avigliano moneta'sı veya Gesellite senedinin demuraj ücretiyle birlikte ihracının, 100 ayda ortadan kalkan ve hiçbir borç bırakmayan ölçülü alacaklar ihracıdır.

Douglas aylık pulları bir vergi olarak adlandırıyor, ancak devletin, aynı zamanda değiştirilebilir bir talep olan bir değişim ölçüsü sağlamasının bir hizmet olduğunu ve aylık pulun bu hizmetin bir karşılığı olarak kabul edilebileceğini tekrar belirtmek isterim. Her halükarda, dolaşımdaki senedin yıllık %12'sine eşit bir tutara kadar başka bir vergilendirme ihtiyacını ortadan kaldırır.

Douglas'ın iptal planlarından daha anlaşılır. Pedagojik değeri muazzam. Yani, bu tür parayı kullanmış oldukça basit insanlar bile, paranın NE OLDUĞU konusunda Cambridge'deki "ekonomi" öğrencilerinin çoğundan çok daha net bir fikre sahip.

Kullanılmayan satın alma gücü üzerinden gecikme ücreti alınması için çok sayıda alternatif plan mevcut, ancak hiçbiri genel olarak bu kadar eğitici değil. Örneğin, Milhaud planı yalnızca birkaç ihracatçı ve ithalatçı ile birkaç memurunu eğitecek.

Doğal olarak, eğer elinizdeki İSTENEN mallardan fazla miktarda kredi, para veya hatta özel türden para çıkarırsanız, enflasyona, yani bir hastalığa yakalanırsınız ve bu da ihracın amacına aykırıdır; TAKDİRDE, Douglas ve OPERATIVE'in bugün İtalya'da talep ettiği gibi, hükümetin fiyat sabitlemesi yoksa.

Devalüasyon hiledir ve dahası, genel satın alma gücünde ciddi bir düşüştür. Devalüasyon zamanını seçen kişi, her zaman başkasını kandırabilir.
Niyeti iyi bile olsa, tüccarlığın bataklığında ve merkantilist-tefeci ortamının cehenneminde yaşamaya çalışan dolandırıcıları ve sıkıntı içindeki insanları spekülasyona teşvik ediyor ve neredeyse zorluyor.

Altın sahipleri, halktan çok daha akıllı, kurnaz ve kan emici olduklarından, gayet doğal olarak ve (eğer biz bu kadar aptal olmasaydık) öğretici bir şekilde, KENDİ çıkarlarını korumak için istikrar fonları kurdular.

KÖLE, birinin kendisini kurtarmasını bekleyen kişidir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Çürüme Doktrini: Marksizm, Francis Mcevoy

MARKSİZM, Alman Yahudisi Karl Marx'ın ortaya attığı evrensel yıkım doktrinidir ve Rusya'da "Komünizm" etiketi altında siyasi ifadesini bulmuştur.
Bu sonuncu sahtekârlık, diyalektik materyalizm hakkındaki sözde bilimsel jargonundan ve kandırılmışlar için uydurulmuş saçmalıklarından -proletarya diktatörlüğü, insan kardeşliği ve diğerleri- arındırıldığında, suikast ve terörle ayakta tutulan despotik bir devlet kapitalizmi rejiminden başka bir şey olmadığı ortaya çıkar. Kolektifleştirme sisteminde, kolektif vampirlik baskın faktördür.

Söylemeye gerek yok, ulussuzlaştırılmış entelektüelin ütopik eşitlikçiliği hiçbir yerde var olmamıştır, ancak bu ülkeyi acilen tehdit eden şey sözde siyasi komünizm değildir. Bu, nihai sonuç olurdu, ancak doğu komiserleri kendilerini göstermeden önce, olası kurbanların zihinleri olaya hazırlanmalıdır, yani saptırılmalı ve gerekli duyarlılık derecesine kadar zehirlenmelidir. Kültürel Marksizmin, zihnin ön Bolşevikleştirilmesinin görevi burada yatmaktadır. Bu, Sosyal-Demokrasi'ye içkin olan ve onun nihai ve kaçınılmaz çöküşüne yol açan liberalizmin ayrım gözetmeyen hoşgörü psikozu tarafından kolaylaştırılır.

Dolayısıyla, Rusya'da Marksizm, şimdilik siyasi bir üstünlüğe sahip ve bu sayede her faaliyet alanını kontrol ediyor; oysa burada ve diğer demokrasilerde, onun yozlaştırıcı etkisi, henüz özellikle sosyal ve kültürel yaşamda belirgin. Bu, herhangi bir doktriner siyasi faaliyetten çok daha sinsi ve temelden yıkıcıdır; çünkü bir halkın yaşamına sinsice sokulan yıkıcı materyalizm inancı, tüm maneviyatı, ahlaki değerleri ve ulusal kültürü yok eder. Mommsen'in sözleriyle, "kozmopolitanizmin ve ulusal çürümenin aktif bir mayalanması"dır. Hem siyasi komünizmin muhalifleri hem de safdilleri olan birçok insan ve yüzeysel kitlelerin büyük bir kısmı, çağdaş yaşamı etkileyen birçok sağlıksız akıma kapılıp farkında olmadan kültürel Bolşevizmin Zaragoza Denizi'ne sürüklenmektedir.

Şerrin çiçekleri çoktur ki, duygu arayanları ve hedonistleri cezbeder.
Çürümenin ışıltısıyla modern şehirler!

Günümüzde sanat olarak adlandırılan şeyi, Elizabeth döneminin büyüleyici başarılarıyla veya hatta yüzyılın başlarına kadar uzanan diğer ve daha küçük dönemlerin başarılarıyla karşılaştırın. Sanayi devriminin başlaması ve buna bağlı olarak köylülüğün yok olmasıyla birlikte halk zihninin aptallaşması ciddi bir şekilde başladı. Artık biçimsizleşmiş olan bu zihniyet, manevi enfeksiyona karşı koyamıyor. Ancak her şeye rağmen, 19. yüzyıl gerileme döneminde bile bazı büyük yazar ve şairlerin, iyi ressamların ve yetenekli bestecilerin ortaya çıktığını görebildi.

Bugünün insanının entelektüel gıdası, mübarek demokrasimizin ambroziası nedir?
Gerçeküstü resim ve heykel, hastalıklı ve çarpık hayallerin bir orjisi; kakofonik karşılığını, gece kulübü nevrozuyla lekelenmiş orman müziği olan mırıldanma ve ateşli ritimde buluyor. Heyecan, kozmopolitlik ve propaganda yüklü filmler. Sansasyonel veya cinsel içerikli, hatta her ikisiyle birden kitaplar ve dergiler. Yalanlarla, önemsiz bilgilerle ve kadınların yüzlerinden çok bedenlerine dikkat çekmeyi amaçlayan fotoğraflarla dolu gazeteler. Bu kadar çok "güzel ve göz alıcı Bayan filan"ın eteklerini yukarı çekmesi tuhaf.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

fotoğraflanmak.

Ekonomik alanda, tüm demokratik partilerin felsefi temel motifi olan liberalizm, yırtıcı içgüdülere ve zayıf ve daha az kurnaz olanların güçlüler tarafından tahakküm altına alınmasına veya yok edilmesine engelsiz bir şekilde yer verir. Fiziksel güce başvurmayı öfkeyle kınayan sözde hümanistler, kitlesel para gücünün veya vicdansız "iş yeteneğinin" ekonomik tiranlığının kullanımına hiçbir sınırlama getirilmemesini savunurlar. Oysa kaba fiziksel şiddetten daha iğrenç ve daha iğrenç zorbalık biçimleri de olabilir.

Kölelik ve boyun eğme her zaman yalnızca fiziksel değildir. Tek bir kurtarıcı lütfu ve salt ticari kurnazlığın ötesinde hiçbir yeteneği olmayan bireyler, diğer sonsuz derecede daha değerli ve yetenekli insanları sefil bir ekonomik bağımlılık durumuna sokabilirler ve sokarlar da. Mücadeleyi, kazanacaklarından emin oldukları, Mammon yasasının her şeyin üstünde olduğu bir alana taşıdılar. Para diktatörlüğü altında kâr, zorunlu olarak ilk ve son amaçtır ve yaşamın her aşamasındaki kitlesel standartlaştırma, kamunun süt ineğini sömürmenin en rasyonel ve dolayısıyla en kazançlı yöntemini sunar. Ulus, beşikten mezara kadar finansal ve ticari zincir sisteminin giderek daha fazla egemenliği altında bulur kendini. Ahlaki, manevi ve kültürel idealler "kar getiren öneriler" değildir. Borsalarda "zorbalanamaz" veya "kabul edilemez". Ayrıca, bunlara sahip olan insanlar, standartlaştırılmış sömürü ve aldatmacanın tetikçileri olmak için gereken uysallık ve kayıtsızlıktan yoksundur.

Böylece Marksist manevi yıkım, ticari materyalizmle el ele yürür, aptallık ve yozlaşmadan "para kazanır". Bir emsal diğerine doğru genişler (modern demokratik zihniyetin çöküşünü somutlaştıran bir ifade). Her serbestlik daha da serbestliği doğurur ve kontrolsüz bir istismarla sonuçlanır. Kamanın klasik ince ucu her yere saplanır ve gedik genişler, ta ki "gerçek" ulus çöküşüne doğru sendeleyene kadar.

Çürümenin havarileri buna "ilerleme" derler. Bu, kendi belirledikleri Cehennem yolunda ilerlemeden başka bir şey değildir. Manevi Bolşevizmin çapkın ilerlemesi, ulusun hayati organlarını aşındıran Marksizmin çürümüşlüğü; demokratik özgürlük, kendini ifade etme ve ileri düşünce gibi çeşitli etiketler altında çöküşün büyücüleri tarafından uygulanan uğursuz bir afrodizyak. "Zamana ayak uydurmak gerekir", boş bir slogandır; sanki mevcut toplumsal anarşi "mücbir sebep"in bir sonucuymuş ve İngiliz halkının kozmopolit bir yozlaşma girdabına kapılıp gitmesi telafisi mümkün olmayan bir kader haline gelmiş gibi.

Ahlaki ve kültürel çürümeye eşlik eden ırksal körelme ve melezleşme doktrini çağdaş alana giriyor ve aynı zehir damıtıcıları, ırk sınırlaması ve renk ayrımının kaldırılması kampanyasında başı çekiyor. Ulusal sağlık ve kültürün kaynağı olan kırsal kesim insanları ekonomik olarak boğuluyor ve içgüdüsel muhalefetlerinin bariyeri kaldırılıyor. Son kalıntılar, onları doğadan kopuk, köklerinden koparılmış megalopolitan kitlenin bir parçası haline getirmek ve uluslararası zincir mağazalar ve sinemaların daha büyük kârı uğruna finansal demokrasinin edilgen, kör kurbanlarının sayısını artırmak için yapay ve doğal olmayan bir çevrede şehirlere toplanıyor.

Ne hafta sonu kırsala veya denize yapılan geziler, ne de bahçeli banliyölerde yarı müstakil villalarda yaşamak, halkın toptan köksüzleşmesini, İngiliz köylüsünün neredeyse tamamen yok oluşunu telafi edemez; çünkü ekonomik tehlikelerin yanı sıra, ahlaki, fiziksel ve kültürel etkileri de hesaplanamaz. Ulusal ekonomimizin tamamen yeniden yönlendirilmesi ve yeniden planlanması ihtiyacının bu kadar yüksek olduğu bir ortamda, sosyal demokrasi bize "yeşil kuşaklar" ve "ulusal zindelik" kampanyaları sunuyor. Çocukça yatıştırıcılar, kumdan kaleler ve hayal ürünü şeyler. Hafta sonu kaçamakları

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Mekanize bir medeniyetten gelenler şehri zihinlerine alıp bilinçaltı eylemlerinde yansıtırlar. Konuşmalarında ve edebiyatlarında, taşınabilir gramofonlar için caz plaklarında ve telsizlerinde, şehir şıklıklarında ve yapmacık tavırlarında onlara eşlik eder.
Akıllı Alick, çoktan unutulmuş Amyntas'ın yerini alıyor ve şortlu steatotik bir Yahudi kadın da onun Amaryllis'i oluyor. (“Ey Persephone'nin Şarkıcısı.”) Arcadia'yı ararken bir yol kenarı lokantası bulurlar. Yapraklı açıklıklarda Pan'ın flütlerini duymazlar, perilerin kaçtığı terk edilmiş tarlalarda “gelişmeyi” bekleyen bir zenci caz şarkısı veya Enternasyonal marşı haykırırlar.

Böylesine bir çürüme ortamında, Marksizm Ölü Deniz meyvesi gibi gelişirken, insan, zayıflık, açgözlülük, kibir ve ahlaksızlık şımartılıp sömürülüyor. Sağlıksız zevkler ve eğilimler, telkin ve "öncülük etme" propagandasıyla körükleniyor ve sonra da alaycı bir şekilde "kamu talebi" olarak adlandırılıyor. En güzel kızlarımız, cazibelerini filmlerde, uluslararası dans topluluklarında sergiliyor veya yabancı kabarelerde, insanlığın rengarenk pislikleri önünde "striptiz" yapıyor.

Ulusal yozlaşmanın yüceltilmesi, eğer kontrol altına alınmazsa, siyasi Bolşevizmin kontrolü anlamına gelir. Marksist plan, kolektif zihin kolektif çürüme virüsüyle yeterince zehirlendiğinde, bunu sözde idealist bir sosyalizm kisvesi altında gizlice dayatmaktır. Marksizmin uşakları, misk fareleri salgınının şiddetiyle çökertir ve her sorumsuz zevk düşkünü, her duyarsız egoist ve geleneksel, vatansever ve sağlıklı olan her şeyi kötülemeyi modaya uygun veya akıllıca bulan her ahmak, ulusal çöküşümüzün ivmesini artırmaya yardımcı olur.

Yazı duvarda. Halkın gözü borsa haberlerinden, spor sonuçlarından, günlük keyif programlarından, vahşet ve zulüm çığırtkanlıklarından ve anti-faşist nefret söylemlerinden başka bir şeye mi bakıyor? Önemli olan, tüm bu sırtlanvari hırlamaların, tam da o yazının alametini görüp anlayanlara yönelik olmasıdır.

Marksizm her türlü aptallıktan ve zayıflıktan yararlanır, her zırhta birlik arar ve kendi ölçülemez hoşgörüsüzlüğünü dayatma zamanı gelene kadar hoşgörü, hatta daha fazla hoşgörü ister.

Kötülük işi yarıda kalmış olsa bile, Britanya'nın ruhunun yok edilmesi Deccal'in sunağında çok büyük bir fedakarlık olurdu.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Düşman Liberalizmdir - JK Heydon

BİRİNCİ BÖLÜM

Millet, onu oluşturan bireyleri birbirine bağlayan ortak bir sevgi sayesinde canlı bir organizma gibi işleyen doğal bir birliktir. Doğası gereği vardır, çünkü insan doğası gereği hem toplumsal hem de bireyseldir; Aristoteles'in de kabul ettiği gibi, bireysel iyilikten daha yüce olan ortak iyilik için vardır; ve bu nedenle, belirli bir anda onu oluşturan bireylerin yaşamlarını bazı açılardan aşan bir yaşam oluşturur.

"Bazı açılardan" diyorum çünkü hakikat, bir yönünü abartıp diğerini göz ardı eden hatalar arasında her zaman dengededir. Hegel'de olduğu gibi, milletin bireyi her bakımdan aştığını söylemek bir hatadır; tıpkı Liberallerde olduğu gibi, milletin bireylerinin aritmetik toplamından başka bir şey olmadığını söylemek bir hatadır. Hakikat bu hataların arasındadır. Millet, parçalardan oluşan bir birliktir ve bu nedenle parçalarından daha büyük bir varlığa sahiptir; çünkü oluşan, kendisini oluşturandan daha büyük bir varlığa sahiptir. Bileşenlerinin potansiyellerini gerçekleştiren ve böylece daha büyük bir varlığı oluşturan bir bileşim ilkesine, bu durumda sevgiye sahiptir. Dahası, milletin daha büyük varlığı birçok yönden aşikârdır.

Millet, bireylerinde olmayan belirli bir doğal ölümsüzlüğe sahiptir; temel birimleri olan ailelerde saklı belli bir yaratma gücüne sahiptir; hiçbir bireyin sahip olmadığı yeterli bir sebep uğruna bir bireyin hayatını alma hakkına sahiptir. Dolayısıyla, mükemmel topluluk olan milletin, onu oluşturan bireyleri aştığı açıktır.

Ama bütün bunlar ancak tabiat düzeninde, yani milletin var olduğu düzende geçerlidir.
İnsan, birey, ulusun aksine, doğaüstü bir varlıktır. Kesin bir ifadeyle, doğal bir amacı yoktur; yalnızca, ister kişisel ister toplumsal olsun, tüm doğal yaşamının tabi olduğu doğaüstü bir amacı vardır. Dolayısıyla, yalnızca doğal düzende var olan ulus, kesinlik açısından bireye tabidir. Doğası gereği, tam da bireylerinin var olabilmesi ve ardından var olmalarının sebebi olan doğaüstü amaca ulaşabilmeleri için vardır.

Bu konu son derece önemlidir ve Faşistler bunu akıllarında net bir şekilde tutmalılar, aksi takdirde davalarının özünü tehlikeye atabilirler. "Totaliter" kelimesinin kullanımı, özellikle de az önce çizdiğim ayrım net bir şekilde akılda tutulmuyorsa, çok muğlak olduğu için uygunsuzdur. Komünizm, bireyin doğaüstü bir amaca veya Sivil İktidara karşı herhangi bir hakka sahip olduğunu reddederek katı bir totaliter iken, Faşistler bazen dine karşı küçümseyici bir tavırla yetinirler; sanki haklı olarak mutlak bir totalitarizm iddia edebilirler ama dini uygulamalar söz konusu olduğunda bundan cömertçe vazgeçebilirlermiş gibi. Eğer bu onların gerçek tutumunu temsil ediyorsa, davalarının tüm gücünü yerle bir eder ve Faşizmin özünde Komünizmden farklı olmadığı suçlamasını haklı çıkarır. Şunu açıkça belirtelim ki, ulusal organizmayı bireylerden üstün tutuyoruz; ancak doğa düzeninde ve ortak iyilik amacıyla; bu ortak iyilik de bireylerin doğaüstü kaderi ışığında anlaşılmalıdır.

Bu açıkça belirtilmiş olsa bile, "totaliter" kelimesinin kullanımı hala kullanımdan kaldırılacak ve bu da ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranları*******'na yol açacaktır.

Machine Translated by Google

Yanlış anlama. Devletin, yöneticinin medeni gücü anlamında, uygun görüldüğü takdirde, ebeveynler çocuklarını yetiştirme konusundaki doğal haklarından feragat etmemiş olsalar bile, çocukları ebeveynlerinin kontrolünden almak gibi şeyler yapma hakkını talep edebileceğini öne sürüyor. Elbette Devlet böyle bir hak iddia edemez, çünkü aileyi yok etmek doğaya aykırıdır ve bu nedenle kamu yararına olması mümkün değildir. Faşistler böyle doğal olmayan bir iddiada bulunmak istemezler; ancak bazen vurgu amacıyla kendilerine totaliter derler; bu da kamu yararı için tam yetki talep etmek anlamına gelir. Kelimenin bu şekilde kullanılması savunulabilir; ancak yanlış yorumlanmaya ve hatta masum yanlış anlaşılmalara fazlasıyla açıktır.

Dahası, amaçlanan vurgu tamamen gereksizdir. Sivil Güç'ün sağlam doktrininin vurguya ihtiyacı yoktur, çünkü bu doktrin, yöneticinin doğal hukuk gereği sivil yarar için tam yetkiye sahip olduğu anlamına gelir. Hiçbir güç tam olandan daha tam olamaz ve meseleyi burada bırakmak, sivil yararın ne anlama geldiğini düşünmekten daha iyidir.

Bu bağlamda, ulusal organizmanın içsel bir yapıya sahip olduğu unutulmamalıdır. Aksine, tüm kütlesi boyunca organiktir. Sevgi, aile içindeki evlilik ve ebeveyn sevgisinden, ulusa bir bütün olarak kişilik kazandıran vatanseverliğe kadar yaşam ilkesidir; ve bu sınırlayıcı tezahürler arasında, ulusun ihtiyaçlarına veya çeşitli toplumsal ama ulus altı kapasitelerdeki bireylerin ihtiyaçlarına karşılık gelen, siyasi, kültürel ve ekonomik her türden ara yoğunlaşmalar oluşturur. Bir erkek aynı anda hem koca, hem ulusal hem de ulus altı siyasette seçmen, doktor, çeşitli şirketlerde hissedar, golfçü, doğa bilimci, sanatsever ve daha birçok şey olabilir; ve her kapasitede, bazıları ulusal öneme sahip, bazıları ise değil, ortak bir sevgi bağıyla kendini diğer bireylerle birleşmiş bulur.

Ülke içindeki bazı organik yoğunlaşmalar o kadar hayati öneme sahiptir ki, bunları ancak bir insanın temel organlarına benzetebiliriz; diğerleri ise daha süslüdür. Dolayısıyla, Hükümdar açıkça ulusun başıdır, Tarım ve Sanayi elleridir, Ulaştırma kırmızı kanıdır; Tanıtım ulusal kulaktır, Ordu koruyucu deridir; Polis belki de fagositoz hücreleridir, vb. Kraliyet Akademisi ise sağlık ve mutluluk için bir amaca hizmet eden, ancak daha az aciliyet taşıyan, hoş bir gamzedir.

Ulusal organizmanın yaşamı böyle olduğuna göre, her birey için özgürlüğün, genel ve özel doğası gereği, ister bireysel ister toplumsal, ister önemli ister önemsiz olsun, kendisine özgü yaşamının tüm yönleri arasında uyumlu bir denge kurma fırsatına sahip olmasından ibaret olduğu sonucu çıkar. Dahası, bu bağlamda fırsat olumlu bir anlamda anlaşılmalıdır, çünkü sevgi toplumsal yaşamın ilkesidir.

Fırsat, pratikte imkânsız olabilecek bir ayarlamayı yapma konusunda basit bir serbestlik değildir ; toplum, bir insana hayatının her alanında uyum sağlaması için her türlü kolaylığı ve teşviki sağlamalıdır; öyle ki, onu yalnızca kendi sevgisizliği engelleyebilir.

Fırsat, aktif bir önlemenin yokluğu anlamında, belki de özgürlük olarak adlandırılabilir, ancak hürriyet olmaktan çok uzaktır. Örneğin, etik, belirli koşullar altında bir işçinin adil ücretinin en azından yaklaşık olarak ne olduğunu tahmin etmemizi sağlayan çeşitli kriterler sunar.
Bu ücret, hiçbir koşulda, bir insanı ve ailesini mütevazı bir refah içinde geçindirecek ücretten daha az olamaz ve eğer kısmen insanın emeğiyle üretilen servet, servetin üretiminde yer alan tüm insan aktörlerine çıplak bir tazminat sağlamaya fazlasıyla yetecekse, bundan daha fazla olacaktır. Ancak Liberal teori, etik açıdan adil ücreti göz ardı eder ve emeği, emek piyasasında mümkün olduğunca ucuza satın alınabilecek bir meta olarak görür; doğal bir ücretin, emek arz ve talebinin serbest etkileşiminden doğacağını varsayar;

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Ve bu, mutlak serbest piyasa anlayışının sosyal mevzuat tarafından önemli ölçüde kısıtlanmış olmasına rağmen, günümüz İngiltere'sindeki Liberal örgütlenmenin tamamında vücut bulan ücret teorisidir . Bu koşullar altında, işçinin piyasa ücretini reddedip adil ücreti talep etmekte, işverenin ise adil ücreti ödeyip piyasa ücretini dikkate almamakta özgür olduğunu söylemek tam bir saçmalık olmayabilir . Ekonomistler ücret sözleşmesinden özgür bir sözleşme olarak bahsederler ve bunun, tıpkı "Ay'a tırmanmakta özgürüm" demenin bir anlamı olduğu gibi bir anlamı olabilir. İşçi, haksız bir ücreti kabul etmekte veya işsizler arasına katılmakta özgürdür; özgür ülkemizde işsiz olmak cezalandırılabilir bir suç değildir. Aynı şekilde işveren de haksız bir ücret ödemekte veya rakiplerinin serbest rekabetine yenik düşüp işveren olarak toplumsal işlevini yerine getirmeyi bırakmakta özgürdür. Ancak ne işçi ne de işveren adalet talep edebilir veya verebilir ve uzun süre toplumsal işlevini yerine getirmeye devam edebilir. Dolayısıyla ikisi de özgürlüğe sahip değildir.

Özgürlük, toplumsal işlevlerin yerine getirilmesinde en temel gereklilik olarak adaletin sağlanmasını gerektirir, çünkü adalet sevgiden önce gelir. Eğer sevgi, toplumsal organizmanın yaşam ilkesiyse ve kendini yalın toplumsal adaletle gösteremiyorsa, o zaman toplumsal organizmanın hasta ve özgürlüğün engellenmiş olması kaçınılmazdır. Özgürlük, toplumsal sağlıktır; bireyin yaşamının tüm yönlerini uyumlu bir şekilde yerine getirmesi için her türlü olanak ve teşvike sahip olduğu bir toplumsal ortamdır.

İşte gerçek özgürlük teorisi budur ve gelin onu, Anglo-Sakson medeniyetinin hâlâ canla başla ve acınası bir şekilde gelişmeye çalıştığı o can çekişme içinde, sahte Liberal teoriyle karşılaştıralım. Liberal teori, en iyi haliyle özgürlüğü laissez faire ile özdeşleştirmez; bu özdeşleştirme, başlangıçta daha az bariz bir şekilde yanlış olan bir teoriden doğal bir gelişmeydi. En iyi ve en görünür haliyle Liberal teori, özgürlüğü, kişisel eylem özgürlüğü ile vatandaşların iyi düzen uğruna kendi aralarında yaptıkları varsayılan bir toplumsal sözleşmeden doğan yükümlülükler arasında bir denge olarak görür. Bu sözleşmenin şartları, halkın sesi Tanrı'nın sesi olduğundan, kamuoyuna bakılarak belirlenmelidir.

Bireysel çıkar, işlediği kabul edilen tek güçtür; yani kişisel özgürlük söz konusu olduğunda sıradan çıkar, kişisel özgürlüğün gerekli kısıtlamaları söz konusu olduğunda ise aydınlanmış bir tür çıkar. Sevgi bu duruma hiç dahil değildir, çünkü düzen uğruna gerekli olabilecek tüm kişisel özgürlük fedakarlıkları, aydınlanmış bir çıkar tarafından yeterince açıklanmış kabul edilir.

Şimdi, insanlar mükemmel olsaydı bu teori çok işe yarayabilirdi. Formülasyonu yapay ve düpedüz yanlış olurdu, ancak gerçek teoriyle aynı sonuçları vermemesi için hiçbir neden göremiyorum; çünkü kişisel çıkar, mükemmel haliyle, sevgiyle aynı amaca, yani en yüce iyiyi seçme amacına sahiptir.

Ama mükemmel değiliz. Özünde iyi ve hakikati seven insanlarız, ama mükemmel değiliz; kesinlikle bencillik denen türden, sevginin tam tersi olan kişisel çıkarlara doğru sapmış durumdayız. Bu sapkınlık, bizi doğası gereği iyi ve güzel olmaktan başka bir şey yapmaya yetmez, ancak belirgin ve inkâr edilemez bir lekedir. İster Hristiyanlığın düşüş doktrinine bağlı kalsın, ister maymunlardan üstün insanlara doğru evrimleştiğimizi düşünsün, hiç kimse bunun varlığını inkâr edemez veya edemez.

Durum böyleyken, Liberal teorinin kusursuz işleyişten, insanlığın öz çıkar değerlendirmesinde kusursuz aydınlanmadan uzaklaştığı kadar, hatta daha fazla uzaklaşmasını bekleyebilirsiniz; ve kusurlu bir dünyada bundan daha iyi bir çalışma hipotezi bekleyebileceğimizi veya umut edebileceğimizi sorabilirsiniz. Sevgiyi toplumun yaşam ilkesi olarak ele almak çok hoş; ancak sevgi teorisinin işleyişi, tıpkı aydınlanmış öz çıkar teorisi gibi bencillik eğilimimizden etkileneceğinden, bir teoriyi diğerinin yerine koymakla ne kazanacağım?

Bu tür bir akıl yürütme aldatıcı olabilir, ancak yanlış olur, çünkü aşk teorisi doğrudur, oysa ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Aydınlanmış kişisel çıkar teorisine göre, yanlış teorinin, basit bir yanlış teoriden daha iyi işlemesi bana ne kazandırıyor, çünkü sevgi ona yardımcı olmaya devam ediyor; ve gerçek teorinin olması gerektiği kadar iyi işlemeyeceğini de kabul ediyorum, çünkü sevgi bencillikle kirlenmiştir. Ancak tüm bunlara rağmen, Liberal teorinin yanlış bir teori olduğu ve insan ilişkilerinde yanlış bir teorinin, kusurlu olduğumuz için, uzun vadede mutlaka yıkıma yol açacağı doğrudur. Soyut ilkelerden yola çıkarak böyle olması gerekir.

Ancak soyut akıl yürütmeye ihtiyacım yok. Liberal teori, yıkıcı süreci gerçekte iş başında gözlemlememize yetecek kadar uzun süredir bizimle. İlk formüle edildiğinde, işleyişindeki kusur belki de insanlığın kusurundan daha büyük değildi. Aslında, kayda değer bir işlevi yoktu; teori ancak ekonomik doktrinde ve buna dayanan siyasi eylemde ifadesini buldukça, işleyişi bizi şimdi neredeyse çaresiz bırakan Liberal toplum örgütlenmesi haline geldi.

Liberalizmin salt teorik hipotezinin ekonomide ve buna dayalı siyasette ifadesi bir akıl yürütme meselesiydi; ve bu akıl yürütme de yozlaşma sürecinin başlangıcıydı. Kalp, yanlış teoriyi geçersiz kılmakta özgür olduğu sürece, insanlığın aşağılıklığından daha aşağılık bir sonuç olamazdı; ancak yanlış bir teori üzerine akıl yürütmek, sınırsız bir aşağılığa doğru ilerleyebilir. Başlangıçta, belki de, kişisel eylem özgürlüğü ile düzen uğruna fedakarlıklar arasındaki varsayılan denge, kişisel özgürlük lehine biraz bozulmuştu; ancak insanlar bu yanlış dengeye alışıp mesele hakkında akıl yürütmeye başladıkça, bencillikleri teraziyi biraz daha kişisel özgürlük lehine çevirmek için kolayca bahaneler buldu. Ve süreç böylece , en yüce ekonomik ve siyasi bilgelik olarak ciddiyetle dile getirilen çıplak laissez faire'e varana kadar devam etti.

O zamana kadar, en azından birey olarak, sahte teorinin kölesi olmuştuk. İyi kalpli bir insanın hiçbir faydası yoktu; sınırsız rekabet günün kuralıydı ve ülke yasaları ve toplumun tüm örgütlenmesi tarafından korunuyordu; iyi kalpli bir insan sadece iç çekip kendine işin iştir, ekonomi yasalarının ormanın amansız yasaları olduğunu söyleyebilirdi: ye ya da yen.

Ancak insan doğası iyi ve güzel kaldı ve laissez faire'in sonuçları açıkça şok ediciydi. Birey bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamazken, toplum bir bütün olarak orman kanunlarını dizginleyebildi; ve böylece insanlar, daha önce sanayiyi rahat bırakmasını talep ettikleri ve toplumsal mevzuat yoluyla giderek daha fazla müdahale etmesini istedikleri siyasi eyleme yöneldiler.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - William Joyce'un Ulusal Sosyalisti

THOMAS CARLYLE, kendisinden önce gelen İngiliz düşünürler arasında ilk sırada yer alır ve yazılarında Faşist felsefenin temel eğilimlerinden bazılarını ortaya koymuşlardır; Shakespeare ve Goldsmith de bunların önemli bir kısmına katkıda bulunmuştur; ancak Carlyle'ın yazılarının tüm bu enginliği içinde, Nasyonal Sosyalist bir zihniyetin ürünü olmaktan başka bir şey olarak görülemez. Kendisi de Nasyonal Sosyalizm ruhuna, bu isim ortaya çıkmadan çok önce sahipti. Sözleri her zaman bir vatanseverin sözleridir. Ülkesine duyduğu tutkulu sevgi, kendi döneminde vatanseverlik sınavlarını geçememiş olabilir, çünkü sevdiği şey bir soyutlama değildi, halktı; ve eski vatanseverlik ile yeni vatanseverlik arasındaki temel fark tam da burada yatmaktadır. Eski, fikirler ve dış görünüşlerle ilgilenir; yeni ise halkın gerçekliğiyle ilgilenir ve vatanseverliktir, çünkü terime atfedilebilecek tek onurlu anlamda sosyalizmdir.

Bu kısa makalenin amacı Carlyle hakkında yazmak, onu eleştirmek ve her büyük yazarın etrafında kaçınılmaz olarak örülmesi gereken zaten ağır olan genellemeler yığınına yenilerini eklemek değil. Dikkatsizlerin "Carlyle'ın siyaseti" olarak tanımlayacağı şeyi tartışmak da hiç niyetimiz değil. Bolca vakti olanlar, büyük yazarın bir Whig ya da Muhafazakâr olduğunu göstermeyi amaçlayan araştırmalara girişsinler. Bunlardan biri olduğunu göstermek zor olurdu; ama zorluğun yanı sıra, bu kadim terimler günümüz İngiliz siyasetinde var olan hiçbir şeyi çağrıştırmadığı için faydasız olurdu. Bu nedenle, tezimizi kanıtlamaya çalışmak yerine, Thomas Carlyle'ı bir kez daha tanıtacağız.

Akılsızca uzun bir süre kendisinden ayrı kalmış olabileceklere, bırakın kendisi konuşsun; sözleri, Nasyonal Sosyalist'e hem ilham kaynağı olacak hem de Faşist teorinin doğruluğunu teyit edecektir. Faşist Nasyonal Sosyalizm'in her savunucusu, hareketine sürekli yöneltilen suçlamanın farkındadır: Özgürlüğü yok etmek için komplo kurmak. Belki de, Nasyonal Sosyalist inancına bu kadar sık yöneltilen bir suçlama yoktur.

Geçmiş ve Şimdi'nin sayfalarına göz attığımızda şunları okuyoruz:—

> "Özgürlük mü? Bir insanın gerçek özgürlüğü, doğru yolu bulması veya bulmaya zorlanması ve o yolda yürümesidir. Gerçekte ne yapabileceğini öğrenmek veya öğretilmek ve ardından izin, ikna ve hatta zorlama yoluyla aynı şeyi yapmaya koyulmak. İşte gerçek mutluluk, onur, 'özgürlük' ve en yüksek refah budur. Eğer özgürlük bu değilse, ben şahsen özgürlükle pek ilgilenmiyorum."

Disiplin olmadan özgürlüğün imkânsız olduğuna dair bundan daha açık bir ifade muhtemelen hiç olmamıştır.

Benzer şekilde, burada hareket etme hakkı için açık bir talep görüyoruz. Sir Oswald Mosley'nin dediği gibi, "Özgürlüğün başlangıcı ekonomik kaosun sonudur. Peki, hareket etme gücü olmadan ekonomik kaos nasıl aşılabilir? Anayasal özgürlük korunmalıdır, ancak bu özgürlük halkın parlamentoyu ve hükümeti seçme ve böylece istediği liderlik biçimini seçme yetkisinde ifade bulur. Bunun ötesine geçemez." Ya da resmi manifestodan alıntı yapacak olursak,

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

İngiliz Birliği: Faşizm, ulusun liderliğidir. Halkın iradesine karşı yönetim anlamına gelen eski anlamıyla diktatörlük değildir. Halkın, ulusun yaşaması için çözülmesi gereken sorunların üstesinden gelmek üzere tam eylem gücüne sahip olduğu modern anlamıyla diktatörlüktür.

Carlyle'ın liderlik ve otorite doktrini, eski partilerin sınıfa karşı benimsediği tutumların hiçbirini içermez. Ona göre züppelik ve sınıf savaşı da aynı derecede iticidir. Olağanüstü bir değere sahip olmadıkları sürece uzun alıntılar pek de haklı gösterilemez, ancak burada dilimizde yazılmış en büyük alıntılardan biri olduğu için uzun bir pasajı alıntılama özgürlüğünü kullanıyoruz:

> "İki adama saygı duyuyorum, üçüncüsü yok. Birincisi, topraktan yapılmış aletlerle Dünya'yı zahmetle fetheden ve onu insanının yapan, emek vermiş Zanaatkâr. Benim için saygıdeğer olan, sert El'dir; eğri, kaba; buna rağmen, bu Gezegenin Asası gibi, yenilmez bir şekilde kraliyet olan kurnaz bir erdem yatar. Kaba zekâsıyla kirlenmiş, hava koşullarından bronzlaşmış, pürüzlü yüz de saygıdeğerdir; çünkü o, insan gibi yaşayan bir İnsan'ın yüzüdür.
> Ah, ama senin kabalığınla ve hatta sana acımamız gerektiği kadar sevmemiz gerektiği için daha da saygıdeğersin! Yalvarılacak kadar azdı Kardeş! Sırtın bizim için bu kadar büküldü, dimdik uzuvların ve parmakların bizim için yamuktu: Sen bizim askerlerimizdin, kura bize düştü ve savaşlarımızı böylesine lekeledi. Çünkü sende de Tanrı'nın yarattığı bir Biçim vardı, ama o açılmayacaktı; emeğin kalın yapışkanlıkları ve çarpıklıklarıyla kabuk bağlamalıydı; ve ruhun gibi bedenin de özgürlüğü bilmemeliydi. Yine de çalış, çalış: Sen görevinin başındasın, kim isterse onun dışında kalabilir; sen günlük ekmek için, tamamen vazgeçilmez olan için çalışıyorsun.
>
> İkinci bir kişiyi, hatta daha da yüceltiyorum: Manevi olarak vazgeçilmez olan için çalışırken görülen kişiyi; günlük ekmek için değil, Hayat Ekmeği için. O da görevinin başında değil midir; içsel Uyum için çabalıyor; bunu, ister eylemiyle ister sözüyle, ister yüce ister alçak olsun, tüm dışsal çabalarıyla ortaya koyuyor mu? Hepsinden önemlisi, dışsal ve içsel çabası bir olduğunda: Ona Sanatçı diyebildiğimizde; sadece dünyevi Zanaatkâr değil, aynı zamanda ilham veren Düşünür, gökten yapılmış Aletle bizim için Cenneti fetheden! Eğer zavallı ve alçakgönüllü olarak Yiyeceğe sahip olmak için çabalıyorsak, karşılığında yüce ve görkemli olanın da onun için, Işığa sahip olmak için, Rehberliğe, Özgürlüğe, Ölümsüzlüğe sahip olması gerekmez mi? Bu ikisini, her dereceleriyle, onurlandırıyorum: Geriye kalan her şey, rüzgârın istediği yere savurduğu saman ve tozdur."

Emeğin onuru, Carlyle'ı büyük bir Nasyonal Sosyalist düşünür olarak ilan eden bu satırlarda olduğundan daha sadık bir şekilde ifade edilmemiştir. Aynı konu üzerine sayısız Sosyalist yazar tarafından çok şey yazılmıştır, ancak hiçbiri konuyu bu şekilde ele almamıştır. Emek, en iyi ihtimalle bir sıkıntı, en kötü ihtimalle ise bir lanet olarak sunulur; genel tutumları, çalışmanın, hizmetleri için en yüksek bedeli talep ederek kendini utançtan kurtarmak zorunda olan insana uygulanan uygun ve kaçınılmaz bir haksızlık olduğudur. Ancak aldığı bedel ne kadar yüksek olursa olsun, Sosyalist felsefede yalnızca bir "ücretli köle" olacaktır. Bu nedenle, Carlyle'ın kahramanlık ve başarının nedenleri hakkında söylediklerini okumak ilginçtir. Şöyle yazıyor: "İnsanların kahramanca eylemlere, bu dünyada veya öbür dünyada herhangi bir şekerleme, haz veya ödül umuduyla teşvik edildiğini söylemek iftiradır. En aşağılık

> ölümlüde bile daha asil bir şey vardır. Vurulmak üzere tutulan zavallı küfürbaz askerin, talim yönetmeliklerinden ve günlük şilinden farklı bir askerlik onuru vardır. Tatlı şeyler tatmak değil, asil ve doğru şeyler yapmak ve Tanrı'nın Cenneti'nde Tanrı tarafından yaratılmış bir İnsan olarak kendini savunmak, Adem'in en zavallı oğlunun belli belirsiz özlemini çektiği şeydir. Göster

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

> Bunu yapmanın yolunu bulursanız, en sıkıcı gündelikçi bile bir kahramana dönüşür. Kolaylığa kapılacağını söyleyen insana büyük haksızlık etmiş olursunuz. Zorluk, fedakarlık, şehitlik, ölüm, insanın yüreğini etkileyen cazibelerdir. Onun içsel neşesini alevlendirin, tüm aşağılık düşünceleri yakıp kül eden bir alev elde edersiniz."

Bu tür düşünceler asla finansal demokrasiden veya hayranlarından kaynaklanamaz. Carlyle'ın burada salt çalışmanın değil, kahramanlığın nedenlerini tartıştığına dikkat edilmelidir. Emek Değer Teorisi olarak bilinen eski Marksist dogmanın köküne iner ve onu yerle bir eder. Marx'ın asla anlayamayacağı şeyi en açık şekilde anlar: Yaratıcı zekâ ve kahramanca eylem, emeğin sıradan süreçleriyle kıyaslanamaz; ve insanın en asil ve dolayısıyla en önemli başarıları hiçbir şekilde salt mekanik çaba kategorisine sokulamaz.

Carlyle'ın insanı akılsız veya mantıksız bir yaratık olarak tasvir ettiği iddia edilebilir. Eğer öyleyse, Carlyle haklıdır.

Bazı toplumlarda kahramanlık en aşağılık sınırlara kadar iner. Günümüzün finansal demokratik ülkelerinde, Yahudi finansörler tarafından bile küçümsenir ve nefret edilir, çünkü ulusal bağımsızlık talep eden gururla ulusal karaktere şekil verir; ancak kahramanlık güdüsünün istisna değil kural olabileceği, Faşist sistemin tüm amacı halkın durumunu tanınmayacak kadar iyileştirmek olsa da, insanların büyük çoğunluğunun maddi kazanç için değil, kutsal saydıkları ilkeler uğruna her şeyi feda etmeye hazır olduğu Almanya ve İtalya'da kanıtlanmıştır.

Yazarımız, emek ile İmparatorluk arasındaki gerçek ilişkiyi çok çarpıcı bir pasajda ortaya koyuyor. Thomas Carlyle'ın salt bir Sosyalist olduğu iddia edildiğinde, Uluslararası Sosyalizmin emperyalizme karşı uzun yıllardır yürüttüğü propagandayı düşünmeli ve Sartor Resartus'taki en çarpıcı pasajlardan birini hatırlatmalıyız:

"Doğru, ey Altın-Hofrath," diye haykırıyor Profesör başka bir yerde: "Gerçekten çok kalabalık." Bu arada, bu önemsiz karasal Küre'nin ne kadarını işleyip kazdınız ki, artık hiç bitmesin? Nüfusunuz Amerika'nın Pampa ve Savanlarında; antik Kartaca çevresinde ve Afrika'nın iç kesimlerinde; Altay sıradağlarının her iki yamacında, Asya'nın orta platformunda; İspanya'da, Yunanistan'da, Türkiye'de, Grim Tataristan'da, Kildare'nin Curragh'ında ne kadar yoğun? Anladığım kadarıyla, bir adama bir yılda, eğer ona Dünya'yı ödünç verirseniz, hem kendisi hem de dokuz kişi daha beslenebilir. Ah, hâlâ parlayan, hâlâ genişleyen Avrupa'mızın Hengistleri ve Alarikleri nerede şimdi; yurtları daraldığında, savaş baltası ve savaş arabasıyla değil, buhar makinesi ve saban demiriyle donanmış, o gereksiz, boyun eğmez, yaşayan Yiğit kitleleri toplayıp, Ateş Sütunları gibi ileriye götürecekler mi? Neredeler? - Avlarını mı koruyorlar?

Carlyle'ın neredeyse her fırsatta tekrarladığı Aristokrasiye karşı tutuma dair bir örneğe burada değinmek ilginçtir. Aristokrasinin gereksiz olduğunu iddia edemeyecek kadar derin bir düşünür ve fazlasıyla dürüsttü. Yazıları boyunca, bir liderler sınıfının yönetimi altında olmayan hiçbir halkın bir topluluk olarak hareket edebileceğini düşünemediği defalarca vurgulanır. Ancak bu sınıftan ne beklediği de çok açık bir şekilde belirtilir ve bu, kendi döneminin insanlarının aldıkları ve günümüz insanlarının çok kısa bir süre için de olsa almaya devam edecekleri şeylerle keskin bir tezat oluşturur. Gerçek bir Britanya İmparatorluğu kurmak istiyordu ve bu arzusu kendi sözleriyle açıkça ifade edilmiştir:

"İngiltere, çok geçmeden bu adacıkta İngilizlerin ancak küçük bir kısmı kalacak.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

> Amerika'da, Yeni Hollanda'da, doğuda ve batıda, Antipodlar'a kadar, Dünya'nın geniş alanlarını kaplayan bir Saksonya Krallığı olacak. Peki, tüm bunları neredeyse tek bir ulus halinde bir arada tutabilecek, böylece birbirleriyle kavga edip kavga etmeyecek, barış ve kardeşçe bir ilişki içinde yaşayacak olan şey nedir? Bu, haklı olarak en büyük pratik sorun olarak kabul edilir; her türlü egemenlik ve yönetimin başarmak için burada olduğu şey budur.
> Bunu ne başaracak? Parlamento Yasaları, idari başbakanlar başaramaz. Amerika, Parlamento'nun ayırabildiği ölçüde bizden ayrılmış durumda. Buna fantastik demeyin, çünkü içinde büyük bir gerçeklik var. İşte diyorum ki, ne zaman ne de şans eseri Parlamento'nun veya Parlamentolar birleşiminin tahtından indiremeyeceği bir İngiliz kralı. Bu Kral, Shakespeare, taçlı egemenliğiyle hepimizin üzerinde en asil, en nazik ve aynı zamanda en güçlü birleştirici işaret olarak parlamıyor mu; yok edilemez mi?

Elbette, Shakespeare'in Faşist bir İmparator olacağı anlamına gelmiyor bu; ancak en güçlü bağların, dünyanın neresinde olursa olsun halkımızın manevi kültüründe gerçekten de güçlü olması gerektiği anlamına geliyor; ve son tahlilde, bu önerme, insanların davranışlarının ve kaderlerinin, benimsedikleri felsefeler tarafından belirlendiği anlamına geliyor. En asil felsefeyi tam anlamıyla öğrenmek, asil işler yapmak demektir; zenci ve Sami kültürlerinin bir tür yozlaşmasıyla alçalmak ise beyaz adamın mahvolması demektir.

Carlyle, ne antlaşmaların ne de konferansların arzuladığı dünya birliğini sağlayamayacağını biliyordu. Bu birliğin sağlanması ancak manevi birlikle mümkün olabilirdi. Başka bir vesileyle yazdığımız gibi: "Kolektif ruh yoksa, kolektif güvenlik de olamaz." Ancak bu manevi güç kaynağı, bu kültür ve felsefe, finansal demokraside var olan sınıf geleneklerine dayanmayan gerçek bir aristokrasiden gelebilir. Öte yandan Carlyle, toprak mülkiyeti ile bir ulusun kültürünü etkileme gücü arasındaki bağlantıyı haklı olarak vurgulamıştı. Geçmiş ve Şimdiki Zaman'da güzel bir şekilde şöyle denmiştir: "Toprak, bir aristokrasinin gerçek temelidir; toprağa kim sahip olursa olsun, o, herkesten daha güçlü bir şekilde, halkın toprak üzerindeki valisidir, yardımcısıdır. Henry Plantagenet ve Başrahip Samson'ın günlerinde olduğu gibi, bugün de öyledir ve her zaman da öyle olacaktır. Toprak hepimizin Annesidir; hepimizi besler, barındırır, sevindirir, sevgiyle zenginleştirir: ilk uyanışımızdan, kutsal ana kucağında son uykumuza kadar, kutsal ana kolları gibi, hepimizi nasıl da sarar."

Ancak Carlyle, Sanayi Devrimi'nin etkilerini tam olarak öngörememişti. Her şeyin mahvolacağı, tarımcının, çiftçinin, toprak sahibinin Yahudi tefeciliğinin zincirleriyle zavallı bir acizliğe düşeceği günü hayal bile edemiyordu.
Bu acınası durumdaki toprak sahibinin iyiliksever bir aristokrat rolünü oynayabileceğini hiç düşünmezdi; çünkü ona göre aristokrasi güçtü ve güç de sorumluluk ve hizmet anlamına geliyordu. "Üstün bir sınıf," diye yazıyor, "yapacak görevi olmayan bir sınıf, uçurumlara dikilmiş bir ağaç gibidir; köklerinden tüm dünya yıkılmıştır. Doğa, Şehit olmayan hiçbir insana sahip değildir. Eğer bu asil bir şeyse, asaletin anlamı nedir? Başkaları için yiğitçe acı çekmek, tembelce başkalarına acı çektirmek asla asalet değildir."

Carlyle'ın zamanının koşullarını ele alan pasajlarını her saat okuyabilir ve bunların günümüz koşullarına da aynı şekilde uygulanabilir olduğunu görebilirsiniz. Şunları okuduğunuzda, son yüz yılda Parlamento'da bir değişiklik olup olmadığını merak etmeden duramazsınız:

"Parlamento, ne kadar çabalarsa çabalasın, kendini hiçbir şey yapmama rutininin derin çukurlarından kurtarmak ve her açıdan, Laissez-faire'den daha öğretici bir şey söylemeyi öğrenmek zorunda kalacak. Eğer Parlamento bunu öğrenemezse, Parlamento'nun hali ne olacak? İngiltere'nin emekçi milyonları, ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranları*******'ndan bunu soruyor.

Machine Translated by Google

İngiliz Parlamentosu, her şeyden önce, bizi yönetebilir misin, yönetemez misin? Ayrıcalıklarıyla Parlamento güçlüdür; ancak Zorunluluk ve Doğa Kanunları ondan daha güçlüdür. Parlamento bunu başaramazsa, Parlamento'nun başka bir şey yapacağını ve en tuhaf ve en mutlu olmayan şekilde, bunun yapılmasını sağlayacak şeyler yapacağını tahmin ediyoruz - muhtemelen Parlamento'nun pek de yararına olmayacak! Öyle ya da böyle, bu iş yapılmalı."

Adolf Hitler'in dediği gibi: "Etwas muss geschehen." Ya da Oswald Mosley'nin gözlemlediği gibi: "Devletin iki büyük örgütlenme partisinin her iki sisteminin de sonucu nihayetinde aynıdır; istikrarın tepkiyle ve değişime dirençle karıştırılması, ilerlemenin engelleyici tartışmalar ve komite sorumsuzluğuyla karıştırılması, aynı şekilde kaosla sonuçlanır. Her ikisi de bir şeylerin yapılmasını engellemenin araçlarıdır ve modern çağın ilk şartı, bir şeylerin yapılmasıdır." The Greater Britain'dan bu alıntı, Carlyle'ın inançtan çıkıp ifade yöntemine dönüştüğü konusunda bir anlaşmayı göstermektedir.

Yazarımızın, aşağılıklara olan nefretini göstermek için rastgele seçtiği herhangi bir pasaj,
Manchester Okulu'nun materyalizmi:

"Bu karmaşık zamanlarda," diye yazıyor, "insan ile insan arasındaki tek bağ nakit ödeme olduğundan, insanlığın Emekçi Sınıfları, karışık ama en kesin şekilde, Emekçi Olmayanlara, yönetileceklerini ilan ediyorlar; Şartçılıklar, Haydutluklar, Rick-burning'ler ve hatta bunlardan daha karanlık şeyler yüzünden cezalandırılmaları gerektiğini, Nakit Ödeme'nin tek bağ olduğunu ilan ediyorlar; ve nakitin satın alamayacağı o kadar çok şey var ki! Nakit büyük bir mucizedir, ancak Cennette, hatta Dünya'da bile tüm güce sahip değildir."

Carlyle'ın yazdıklarının ve hakkında yazılanların tümü göz önüne alındığında, bu kadar kısa bir makalede eserlerinin eksiksiz bir analizini yapmaya çalışmak kibirli ve küstahça olur. Yazılarından pasajlar seçip bunları salt siyasi inanç beyanları olarak ele almak bile acelecilik olur. İşte bu nedenle, onun muazzam eserinden, salt siyasi doktrin terimleriyle sınırlandırılmayı amaçlamayan; ancak ruhen ve mantıken herhangi bir Faşistin gurur duyabileceği Nasyonal Sosyalist düşüncenin ifadeleri olan pasajları rastgele seçme gibi daha doğrudan ve başka bir yöntemi benimsedik.

Seçimin taraflılık nedeniyle bozulduğu öne sürülürse, tek cevap, hiçbir sorumlu kişinin Carlyle'ı tutarsızlıkla suçlamamış olmasıdır. Bir sayfada bulduğumuz felsefeyi, diğerinde ve böylece kitabın sonuna kadar buluyoruz. İlk önermemizin okuyucuyu tatmin edecek şekilde kanıtlandığını varsaymak yerine, okuyucunun, sertliği ve düşünce saflığı, demir çağının çelik inancını benimseyenlere örnek teşkil edecek olan Thomas Carlyle'ı daha detaylı inceleyerek kendi kendine kanıt aramasını tercih ederiz. Mosley'nin sözleriyle: "illüzyonun laf kalabalığını keserek yeni bir gerçekliğe ulaşır."

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

William Morris - Arthur Reade'in Nasyonal Sosyalist'i

İngiliz Sosyalistlerinin William Morris'e karşı tutumu, hayranları arasında uzun zamandır şaşkınlık ve hayal kırıklığına neden olmuştur. 19. yüzyılın en büyüklerinden biri olan bu adam, gücünün zirvesindeyken eski ilgi alanlarının çoğunu ihmal ederek kendini Sosyalist harekete adamıştı. Onun kadar yetenekli hiçbir İngiliz bu harekete katılmamıştı.
Yine de, bir bakıma, hareket içinde her zaman bir yabancı olarak kalmış ve diğer Sosyalistler tarafından da öyle algılanmıştır. Büyüklüğü zaman zaman onlar tarafından kolayca kabul görmemiş, çalışmalarına ve başarılarına lafta yer verilmiştir, ancak ona asla gönül vermemişler, onu asla kendilerinden biri ve ilham verici liderleri olarak görmemişlerdir. Bu konum, Alman Yahudisi Karl Marx'a ayrılmıştır.

Bu, Morris'in Sosyalistler arasında bulunmasının yarattığı utancı önemli ölçüde aydınlatan bir gerçektir. Gerçekten de, sefil yoksulluğa ve beraberinde getirdiği kötülüklere son verme arzusunda ve Sosyalizmin bir şekilde çıkış yolu sunduğuna inanmada onlarla aynı fikirdeydi. Ancak hayata bakış açısı ve Sosyalizm vizyonu, "yoldaşların"kinden birçok hayati açıdan farklıydı ve kendini onlara emanet eden bir toplumun kendisi için bir hapishane olacağını iliklerine kadar hissediyordu. Marx'la görev bilinciyle mücadele etti ve onu bilinçli bir şekilde içine almaya çalıştı. Hatta "Das Kapital" için coşkulu anları bile oldu. Fakat uzun vadede, içindeki bir şey, yüzeysel benliğinden daha güçlü bir şekilde isyan etti. Bir devrim istiyordu - evet, ama bu Marksist toplum, vizyonuna uygun bir yaşam biçimi değildi. Onun için fazlasıyla mekanik, fazlasıyla soyut, fazlasıyla kentsel; fazlasıyla kozmopolit, fazlasıyla İngiliz karşıtıydı.

Marx ile Morris'in yaşam görüşleri arasında gerçekten de büyük bir uçurum vardı. Marx kozmopolit bir Yahudiydi, Morris ise güneyli bir İngiliz'di. Marx çalışma adamıydı, Morris ise açık hava ve atölye adamıydı. Marx şehri kucaklıyordu, Morris ise her zaman "burun sızlayan buhar ve piston darbelerinden" arınmış bir kırsalın ve "küçük, beyaz ve temiz" bir Londra'nın hayalini kuruyordu. Marx bir makine tutkunuydu, Morris ise İngiltere'yi güzelleştiren bireysel işçiliği yeniden canlandırmak istiyordu. Marx, mekanize bir toplumsal örgütlenme vizyonuna sahip bir materyalistti, Morris ise bir şairdi ve bu nedenle biraz anarşistti. Marx sınıf nefretini ve iç savaşı savunuyordu. Morris'in yüreğinin feryadı Yoldaşlık içindi. "Yoldaşlık cennettir, yoldaşlık eksikliği cehennemdir; yoldaşlık yaşamdır, yoldaşlık eksikliği ölümdür! Yeryüzünde yaptığınız işleri, yoldaşlık uğruna yaparsınız."

Morris, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, özünde asla bir Marksist değildi. İster uluslararası sosyalizm ister uluslararası finans olsun, kozmopolitanizm onun için lanetliydi. Sadece hayallerin hayalperesti olarak değil, aynı zamanda bir Sosyalist olarak da zamanında doğmuştu. Bir Sosyalist olarak, zamanın rahminde hâlâ var olan bir şeyin öncüsüydü. Manevi yakınlıkları, ölümünden çok sonra ortaya çıkan ve büyüyen bir hareketleydi. Gerçek yeri Marksistler arasında değil, Nasyonal Sosyalistler arasındadır.

Morris, güçlü tutkulara sahip bir adamdı ve hayatı boyunca hiçbir tutkusu İngiltere'ye olan tutkusu kadar güçlü ve sürekli olmamıştı. Dış görünüşünden ne kadar sevgi dolu ve anlayışlı bir şekilde bahsediyor.

''Kara küçük bir kara parçası, dar denizlerin içinde çok fazla sıkışmış gibi görünüyor, bu yüzden şişip devasa hale gelmek için fazla yer yok; kasvetliliğiyle bunaltıcı büyük çoraklıklar yok,

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

ormanların büyük yalnızlıkları, korkunç, ayak basılmamış dağ duvarları yok: her şey ölçülü, karışık, çeşitli, bir şey diğerine kolayca kayıyor; küçük nehirler, küçük ovalar hızla değişen yaylalar, hepsi güzel ve düzenli ağaçlarla çevrili; küçük tepeler, küçük dağlar, koyun ağıllarının duvarlarıyla örülmüş: ne hapishane ne de saray, ama iyi bir yuva.''

Aynı şefkatli takdir, "Dünya Cenneti" öykülerinin her ay girişlerinde yer alan İngiliz manzaralarının güzel tasvirlerini besler ve "Hiçbir Yerden Haberler"in teması olan yenilenmiş ve uyanmış bir İngiltere hayaline sürekli eşlik eder ve "John Ball'un Rüyası"na renk ve ışıltı katar. Morris'in Sosyalizmi, aslında, büyük ölçüde eski İngiliz değerlerini kurtarma veya yeniden canlandırma özleminden, mimarisinin ihtişamından, manzarasının güzelliğinden, en mütevazı halkını bile zanaatkar yapan bireysel işçilikten, halkının "kırsal ve dar görüşlü, ama ciddi, doğrucu ve basit alışkanlıkları olan" karakterinden esinlenmiştir. Bir zamanlar Birmingham'daki bir izleyici kitlesine, Yukarı Thames'in ücra bir köşesinde, her biri muhteşem birer sanat eseri olan yarım düzine "küçük köy kilisesi" gördüğünü söylemişti. Bunlar, sizin bize dediğiniz gibi, Thames kıyısındaki taşralıların eserleri; bundan daha görkemli bir şey değil. Aynı türden insanlar şimdi bunları tasarlayıp inşa etselerdi, yeni mahallelere dağılmış sıradan, sade, küçük, Nonconformist şapellerden daha iyisini yapamazlardı. İşte tam da buna denk geliyorlar..." Westminster hakkında da şöyle yazmıştı: "Bu büyük destanın yazarları bile arkalarında hiçbir isim bırakmadılar. Çünkü bu, Güneydoğu İngiltere halkının eseridir. Başka türlü yapamayacakları için, yaşadıkları gibi çalışan bir grup insanın ayrılmaz iradesinin eseriydi..." Modern yaşamda bu başarının, daha önceki, daha mutlu bir İngiltere ruhunun bir eşdeğerini bulmak, Morris'in Sosyalizmi'nin arkasındaki itici güçtü.

O halde onun gerçek yeri, kozmopolit olmaktan çıkıp Ulusallaşmış bir Sosyalizm'dir. Orta Çağ'a dalmış biri olarak, Orta Çağ zanaatkâr loncalarını akla getiren Ulusal Sosyalizm'in tüm bu yönlerine özel bir ilgi duyardı. Korporatif Devlet'in vatandaşlığı yalnızca bölgesel bir temele değil, aynı zamanda büyük bir işçi loncasının aktif üyeliğine dayandırması, ona en yüce sağduyu gibi görünürdü.

Orta Çağ'daki bireysel zanaatkârların yerini büyük ölçüde mühendis ve teknisyenlerin almış olmasına gerçekten de üzülürdü. Ancak, örgütlü işçilerin önemini fark eden Şirket Devleti'nin doğru bir fikirden ilham aldığını düşünürdü.

Siyaset, sıradan insanın ihtiyaç ve arzularından çok uzun süredir kopuktu ve "John Ball'un Rüyası"ndaki öfkeli halkın tekellerinden kurtulmak için can attığı, hain bir şekilde önlenen ve tövbekâr avukatların uzman ellerine bırakılmıştı. "Hiçbir Yerden Haberler"de ise Parlamento Binaları yalnızca ilginç bir kalıntı. İngiltere, İngilizler tarafından ve İngilizler için yönetiliyor ve artık Westminster'daki parti politikalarını yönlendiren finansal çıkarların piyonu olmaktan çıktı.

Nasyonal Sosyalizmin Morris'in gönülden onayını kazanacak bir diğer özelliği de tarımın temel önemine vurgu yapmasıydı. Morris, tıpkı günümüzün Nasyonal Sosyalistleri gibi, mutlu bir toplumu büyük şehirler üzerinden değil, esas olarak tarımsal bir toplum üzerinden tasarlamıştı. Toprak onun için bir tutkuydu. "Toprak, onun büyümesi ve yaşamı! Keşke onu ne kadar sevdiğimi söyleyebilseydim veya gösterebilseydim!"

Ama sadece şiir yazılacak bir şey olarak değil. Aynı zamanda güçlü bir ırkı besleyip büyütecek bir şey olarak da. Morris için dünyadaki en güzel manzaralardan biri "artışın başladığı yemyeşil tarlalar"dı ve mektuplarından birinde altın hasadıyla Ağustos ayından bahsediyor.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

İngiliz kırsalını görmek için en iyi aylar olarak görülen tarlalar. "Hiçbir Yerden Haberler", Thames Vadisi'nde çalışan saman yapıcıların neşeli kıyafetlerini öyle güzel bir şekilde tasvir ediyor ki, çayır devasa bir lale yatağını andırıyor. "Herkes dikkatli ama iyi ve istikrarlı bir şekilde çalışıyordu, ancak neşeli konuşmalarıyla sonbahar sığırcıklarından oluşan bir koru kadar gürültülüydüler." Kırsal alan çoktan hor görülmekten, ihmal edilmekten, sıkıcı olmaktan çıkmıştı. Başka bir yerde, "Kasabanın kırsalın güzelliğiyle, kırsalın da kasabanın zekâsı ve canlı yaşamıyla dolmasını istiyorum," diye yazıyor.

Morris, ekonomik özerklik adı altında anılan doktrine gerçekten de coşkuyla katılırdı. Eski Londra Köprüsü'nün altında, yeşil dalgaların kıyıya vurduğu yerlerde, ticaretin ve resimlerin romantizmini ve faydasını anlamıştı.

> ''Üzerinde Levant çıtaları olan birkaç omurga, yanmış tepedeki porsuk ağacından kesilmiş, Yunan ellerinin doldurmak için emek verdiği sivri uçlu kavanozlar, uzak denizlerden gelen az miktarda baharat, Floransa altın kumaşı, Ypres duvar halısı, Bruges kumaşı ve Guienne fıçıları.''

Bazı güzel ve nadir şeyler mutlaka ticaret yoluyla elde edilmelidir. Ancak, kişinin ihracatıyla yaşamasını, "elverişli bir ticaret dengesi" uğruna her şeyi feda etmesini öngören modern ekonomik doktrin karşısında, yalnızca küçümsemeyle yaklaşırdı. Mutlu bir yaşamın temeli ve sırrı, onun için kendi toprağından bir şeyler üretmekte yatar. Bu duygunun klasik bir ifadesi, o asil romans "Dağların Kökleri"nde Burgdale halkının hayatını tasvirinde bulunabilir. "Hiçbir Yerden Haberler"de İngiltere, muazzam bir dış ticarete olan bağımlılığından kurtulmuş ve kendi kaynaklarından mutluluk ve önemli bir bolluk bulmuştur.

Nasyonal Sosyalizm ile Morris arasındaki bir diğer bağ da, Morris'in Kraft durch Freude (Neşeden Gelen Güç) felsefesinde bulunabilir . Bu, Morris'in işteki neşe öğretisiyle yakından örtüşür. Sıradan Sosyalist propagandanın çoğu, çalışmayı bir lanet olarak göstermeye çalışır. Bu, Morris'ten kilometrelerce uzaktadır. "Günlük sıradan işlerim yasaklanırsa başıma ne geleceğini düşünmeye çalıştım," diye yazar, "ve umutsuzluk ve yorgunluktan öleceğimi biliyordum." Ancak o, "zevkle yapılamayan hiçbir işin yapılmaya değmeyeceğini" savundu ve Sosyalizmi aracılığıyla tüm iş arkadaşlarının da sevdikleri işi seçebilmelerini ve kendisi gibi sevebilmelerini sağlamaya çalıştı. Daha önce değindiği Thames kıyısındaki taşra köylüleri hakkında şöyle yazar: "Bir zamanlar, bir şey üreten herkes, yararlı bir malın yanı sıra bir sanat eseri de yaratırdı ve bu onlara 'zevk verirdi. Ne olursa olsun, bundan hiç şüphem yok." Ve günümüze atıfta bulunarak şöyle diyor: "Düzgün bir toplum düzeninde, çalışmaya istekli her insana güvence verilmelidir: Birincisi, onurlu ve uygun bir iş; İkincisi, sağlıklı ve güzel bir ev; Üçüncüsü, zihnin ve bedenin dinlenmesi için tam bir boş zaman." Bugün bundan ne kadar uzağız! Hammersmith'teki bir pencereden dışarı baktığında, "Shakespeare ve Milton'ın görkemli diline atılan çığlıkları, feryatları ve tüm aşağılamaları" duyuyor ve "vahşi, pervasız figürlerin ve yüzlerin geçip gittiğini" görüyor. "Bu adamların ne istediğini, onları vahşetin bu en aşağılık derinliğinden neyin kurtaracağını kendi hislerim ve arzularımla biliyorum: Öz saygılarını artıracak ve arkadaşlarının övgüsünü ve sempatisini kazanacak bir iş, zevkle gelebilecekleri evler, onları rahatlatacak ve yüceltecek bir çevre; makul bir emek, makul bir dinlenme." Aşırı uzmanlaşmaya inanmıyor; bir insan birçok farklı şeye elini atabilmelidir. Ve zevk, daha hassas ve incelikli işlerde olduğu kadar, zorlanma ve çabada da elde edilebilir. "Hiçbir Yerden Haberler" canlı bir içerik içeriyor

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

enerjik bir şekilde yol tamir eden bir grup adamın ve bundan aldıkları zevkin tasviri ve ütopik zamanlarda kaba işlerin giderek azaldığına dair bir üzüntü ifadesi.

Morris ile Nasyonal Sosyalizm arasındaki bir diğer temas noktası, bir halkın kendi köklerine inmesi yönündeki tutkulu arzusudur. Başından sonuna kadar büyük bir Kuzey Avrupalıydı. Hitler'in Irk konusundaki ısrarına aşırı olduğu gerekçesiyle karşı çıkmış olabilir, ancak bu ısrarı doğuran kozmopolitanizmden nefret eder ve özünde derin bir İskandinavlıydı. İngiliz karakterinin ve hikâyesinin oluşumuna katkıda bulunan tüm unsurları sevmesine rağmen, Kuzeyli olanlara karşı özel bir sevgisi vardı. Dolayısıyla, bir hikâye anlatıcısı olarak, kanımızı ve gücümüzü aldığımız klasik ve Kelt köklerine tam anlamıyla saygı gösterirken, onların destanlarını sevgi dolu bir coşkuyla yeniden anlatırken, en güçlü coşkusunun yükseldiği yer Kuzey destanı, özellikle de "Yol Kenarındaki Şiirler"de son derece yalın ve dokunaklı bir şekilde anlattığı İzlanda destanıdır. Bilinmeyen yazarlar, "korku sisinin eridiği büyüyü" bulmuşlardı ve Morris, kendi hayatının stresiyle baş başa kalıp, geriye dönüp baktığında, "İhtiyacım olduğunda bana yardım ettiniz," diyebilmişti. İnsanların bu hikâyeleri bilmemesi ona fiziksel acı vermişti ve "Sigurd the Volsung" adlı eserinde bunları yeniden anlatırken, gücünün tüm gücünü cömertçe ortaya koymuştu. İzlanda'yı iki kez ziyaret etti ve burayı ırkımızın bir tür Kutsal Toprakları olarak görmeye başladı.

Bugünün zayıflamış İngiltere'si bu ilham verici canlandırıcı havayı rahatlıkla soluyabilir.

Bu kadar kısa bir bakışta bile, Morris'in Nasyonal Sosyalizmle olan yakınlıklarının son derece çarpıcı nitelikte olduğu açıkça görülüyor. Muhtemel eleştirilerini tahmin etmek zor değil.
O büyük bir şairdi ve şairde her zaman bir parça anarşistlik vardır. Nasyonal Sosyalizm'in ona en az çekici gelen yanı, genellikle devlete yüklediği büyük vurgudur. Nasyonal Sosyalistler bu konuda haklı olabilirler; en azından büyük bir kriz ve geçiş döneminde, yeni biçimlerin yaratılıp denendiği dönemde, hayatta kalmak için güçlü ve birleşik bir komuta sisteminin elzem olduğu kesindir. Ancak, stresli zamanlarda toplumsal sağlık için gerekli bir araç olduğu için son derece merkezileşmiş bir örgütlenmenin, daha fazla özgürlüğe ihtiyaç duyulan günlerde varlığını sürdürüp kendi başına bir amaç haline gelme tehlikesi her zaman mevcuttur. Nasyonal Sosyalizm, bu tehlike ortaya çıktığında onunla başa çıkabilir. Bu arada, William Morris gibi güçlü bir öncünün, diğer koşullar eşit olduğunda, yarattığı yeni biçimler sağlam bir şekilde yerleşip sağlamlaştığında, Nasyonal Sosyalizm'in daha fazla değil, daha az devlet müdahalesini hedeflemesi gerektiğini hatırlatması hiç de fena bir şey değildir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

“Scepticus”un Yahudi Efsanesi

A Eylül 1936'da Nottingham'da yapılan İngiliz Derneği Yıllık Toplantısı'nda, Bay HG Wells, Yahudilerin dini düşüncede oynadıkları rol konusunda, fazlasıyla abartıldığını iddia ettiği tarihsel gerçeği dile getirdi. Bay Wells konuşmasını yaptığında, toplumun her kesiminden Yahudiler cevap vermek için ortaya çıktı ve birçok Yahudi olmayan kamu figürünün Bay Wells'in görüşlerini reddetmesini sağladı. Cevaplarındaki temel Yahudi argümanı, başlangıçtan beri olduğu gibi, İbrani peygamberlerin insanlığa tek tanrıcılığı öğrettiğiydi.

Asıl sorun, bu İbranice iddianın, hem İbranice kökenlerin ortaya çıktığı döneme hem de Filistin'deki Yahudi Krallığı'na denk gelen çivi yazılı belgeler ve klasik yazarlar ışığında kanıtlanıp kanıtlanamayacağıdır.

Yukarıda zikredilen kaynakların tamamının, bu iddiaların tam tersini ispat etmesi olağanüstüdür.

İki Amenhotep dönemindeki Orta İmparatorluk dönemine (MÖ 1750-1350) ait Mısır belgeleri , MÖ 1400 civarında Akhenaten ve sarayının devlet dini olarak tek tanrıcılığı getirerek dini bir devrim yaptığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde göstermektedir. Bu gerçekler, Cambridge Antik Tarih kitabında ayrıntılı bir şekilde anlatılmaktadır.

Latin tarihçi Justinus'un Yahudilerin kökeninin Şam'dan geldiğine dair kanıtı, Tell-Amarna mektuplarıyla artık fazlasıyla doğrulanmıştır. Bu yazışmalar, Kenan'ın yüzyıllar boyunca Hititler tarafından sık sık ele geçirilen, Mısır'a bağlı bir sınır eyaleti olduğunu göstermektedir. Yazışmaların dili Babilce'dir.

Tell-Amarna mektupları, Boğazköy Hitit arşivleri tarafından daha da aydınlatılmaktadır.
Her ikisi de Habiru adında bir köle sınıfından bahsediyor . Her ülkedeki Yahudi kökenli bilim insanları, Habiru'ların İbranilerle herhangi bir bağlantısı olduğunu reddediyor. Tell-Amarna mektuplarında ilginç ayrıntılar var. Mısır Firavunu'na hitaben yazılmış altı mektup, Kudüs valisi Abdi-hiba adlı birinden. Bu Abdi-hiba'nın, her halükarda Suriye yerlisi olan İbrahim isminin Mısırca yazılışı olduğuna inanıyorum; oysa Eski Ahit, İbrahim'i Keldanilerin Ur şehrinden getiriyor. Abdi-hiba, Habiru'lar tarafından baskı altında tutuluyor (yaklaşık MÖ 1400). Mektuplarca Mısır'dan askeri yardım talep ediyor. “Kral'a, efendim, Güneş'ime. Hizmetkarın Abdi-hiba, kralın ayaklarına, efendim, yedi ve yedi kez düştüm. Bana karşı ileri sürdükleri bir iftiradır. Bakın, ben prens değilim... Bakın, ne babam ne de annem beni buraya yerleştirdi; kudretli kralın kolu beni babamın evine soktu.”

...

Firavun'a yazdığı bir diğer yardım mektubunda ise, "Habirular kralın kalelerini ele geçiriyor... hepsi yok oldu. Kral, efendim, ülkesine yardım göndersin." diye yazar.

Eski Ahit, bunların hiçbirini veya daha sonraki gerçekleri bilmez; II. Ramses (MÖ 1292-1225) ile Kadeş Hititleri arasında yapılan ve dönemin tüm örgütlü devletlerinin iki savaşan devletten birine veya diğerine katıldığı büyük dünya savaşı hakkında da hiçbir şey bilmez.

Sözlü gelenek dışında hiçbir kaynakta Kral Davut veya Süleyman hakkında tek bir kelime yoktur.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Eski Ahit'in, muhtemelen MÖ 585'ten sonra, yani Babil esareti sırasında, yüzyıllar sonra yazılmış olması. Bunlardan herhangi bir kaynakta bahsedilmemesi, onların var olma olasılığını ve hikayenin yaklaşık doğruluğunu dışlamaz; dahası, Suriye ve Filistin'le en çok ilgilenen ülke olan Asur, o zamanlar, yani MÖ 1000 civarında, tutulma halindeydi.

Aşağıdaki çivi yazısı kanıtları, Jahur-Jehovah isminin kökenleri hakkında soru işaretleri uyandırmaktadır. Eski Ahit geleneğinde ismin Yahudi kökeni iyi bilinmektedir. Ancak Zinjirli'de (Orta Fırat vadisi) bulunan Aramice yazıtlar, Tiglat-Pileser III'ün (MÖ 740) Sam'al topraklarını işgal ettiği sırada, aslında Yaudi olan küçük bir bağımsız Y'di krallığı olduğunu açıkça göstermektedir. Bu Y'di hanedanı, görünüşe göre MÖ 8. yüzyılda KrL tarafından kurulmuştur; ardından tanrısı Hadad'a bir yazıt bırakan I. Parra gelmiştir. Dolayısıyla, bu Aramice yazıtın keşfine kadar Yahuda Kralı Azariah (2. Krallar, xv.) ile özdeşleştirilen Yaudi Kralı Azrian'ın bir Orta Fırat Hanedanı'na ait olduğu ortaya çıkmıştır. Bu vahiy, Eski Ahit öyküsünde de büyük bir karışıklığa yol açmıştır.

Asur'un askeri gücü boyunca, II. Asurnasirpal'den (MÖ 884-860) Asur'un sonuna (MÖ 612) kadar, Asurlular tarafından bir Samiriye ve bir Yahuda kralından bahsedilir. İsrail ve Kenan'dan hiç bahsedilmemesi ilginçtir. Bunlar, her zaman Asur'a ve daha yakındaki Şam Krallığı'na haraç ödeyen küçük prensliklerdi. 35 yıllık iktidarı boyunca III. Şabuanassar (MÖ 859-824), Suriye ve Filistin'i on dört kez işgal etti. Filistin halkını Asur'a sürdüğü en az beş işgalden bahseder. IV. Tiglat-Pileser (MÖ 745-728), II. Sargon (MÖ 722-705), Sanherib (MÖ 705-682), Azarhadon vb. hepsi sırayla Suriye ve Filistin'i işgal edip yağmaladılar ve insanları Asur ve Babil'e götürdüler. Mısırlı IV. Amenhotep gibi, Zerdüşt de MÖ 8. yüzyılın başından beri en saf tek tanrılı din olan Güneş'e ve Ahuramazda'ya ilahiler söylüyordu.

İyiliğin ve saflığın kaynağı olan tek tanrı Ahuramazda, Zerdüşt'ün şehit edilmesinden sonra bile -ve muhtemelen onun sayesinde- varlığını sürdürdü. Bunun kanıtı, Ahamenişlilerin (MÖ 548'den itibaren) Ahuramazda'yı tek tanrıları olarak benimsemeleridir. Artık Zerdüşt'ün MÖ 8. yüzyılın ilk yarısında yaşadığı kanıtlanabilir. Sürgünler yoluyla Asur İmparatorluğu'nun dört bir yanına dağılan Suriye ve Filistin halkları, Zerdüşt'ün tek tanrılı öğretisinden tamamen habersiz olamazlardı.

Eski Ahit, Babil Kralı Nabu-kudur-utsuri'nin (Eski Ahit'te Nabukednezer) Yahudi halkını esir aldığını (yaklaşık MÖ 555) söyler. Babil metinlerinde buna dair bir kayıt yoktur. Ancak bunun doğru olduğunu varsayarsak, ki büyük olasılıkla doğrudur, özellikle Kudüs'teki tapınağın yıkılmasından sonra Babil'deki Yahudi esirler doğal olarak daha derin düşüncelere kapılırlardı. Zerdüşt dini orada oldukça yaygın olmalıydı.

Batı Asya'nın, Asur'un (MÖ 612-606) mutlak çöküşü ve az çok Zerdüşt'e tapan Aryan ırklarının yükselişiyle derinden sarsıldığına dair kanıtlar mevcut. Tek tanrı fikri, Babilliler gibi muhafazakâr bir halk arasında bile yaygınlaşmış olmalı. Yükselen dalganın farkında olan Babil'in son kralı Nabunaid (MÖ 553-538), tehlikeyi önlemeye çalıştı.

Çeşitli bahanelerle, farklı Babil şehirlerindeki tüm putları ve yerel tanrıların heykellerini başkentte topladı. Bu eylem, yerel rahipler ve yandaşları arasında büyük bir hoşnutsuzluğa yol açtı. Muhtemelen bu, Babil ordusunun, Kiros'un sessizce şehre girip (MÖ 538) Babil İmparatorluğu'na son vermesine direnmemesinin nedenlerinden biriydi.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Eski Ahit geleneği, Kiros'un Yahudi esirleri serbest bıraktığını söyler. Bence rahat tavırlı Pers, haraç aldığı sürece şehirdeki insanlarla hiç ilgilenmedi. Benim görüşüm, Yahudi tek tanrılığının Filistin'e Babil esirleri tarafından getirildiği yönünde. Ezra 1. ve Tarihler'in diğer bölümlerinin eleştirel bir incelemesi, böyle bir yoruma açıktır. Babil'deki esaretin bir sonucu olarak, Yahudiler arasında -MS 71'deki büyük dağılmadan önce bile- bir ırk bilinci gelişti. Bu deneyim, çok fazla tanrının insanlığı kurtarmadığını kanıtlamıştı. Tek bir yüce tanrıya tapınarak kurtuluş olasılığı daha yüksekti.

Helenistik dönem boyunca Yahudiler arasında yaygın iletişim dilinin Yunanca olması bilim insanlarını büyük ölçüde şaşırtmıştır. Elbette Sanhedrin ve rahiplikler de vardı. Sami yerlileri arasında yaygın konuşma dilinin Aramice olduğu anlaşılıyor. Yahudi rahiplerin kendi aralarında İbranice konuşup konuşmadıkları ise kesin olarak bilinmiyor.

Hiç şüphe yok ki Cicero, Roma Cumhuriyeti'nin en zeki ve adil devlet adamıdır. Tam bir yozlaşma ve başıbozukluk dünyasında, hakkında rüşvet veya görevi kötüye kullanma suçlaması yöneltilmemiş Cato ile baş başadır. Yazıları, entelektüel güçlerinin ve muhakemesinin genişliğini kanıtlar. Yüzlerce konsül ve praetor arasında, Kilikya'dan onurlu bir sicile sahip olarak dönen tek konsüldür. Cicero, yüce bir siyasi düşünür, adil ve dürüsttür. Yabancı uluslara karşı oldukça objektiftir. Yunanlıların hafifliğinden, Lidyalıların köleliğinden bahsetmiş, ancak hiçbirini Borne'nin düşmanı olarak adlandırmamıştır. Sadece Yahudiler, defalarca "düşmanımız" demiştir. Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Bir sonraki konu Yahudi altınıyla ilgili suçlamadır. Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris pronciis Hierosolymam Exportari soleret. — Altının İtalya'dan ve tüm eyaletlerimizden Yahudiler tarafından Kudüs'e ihraç edilmesine gelince. . . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit.—Fakat bu barbar batıl inanca direnmek bir haysiyet eylemiydi, Yahudilerin çokluğunu kınamak en büyük bilgelik eylemiydi, zira onlar Cumhuriyetin çıkarlarını savunmak için düzenlenen toplantılarda çoğunlukla en asiydiler. . . . . Non enim credo dinem et Iudaeorum et hostium impedimenta.— Düşmanlarımız olan Yahudilerin dini inançları bir engel değildi. . . vb. vb.

Cicero'nun bu söylevi, muhtemelen Latince yazılmış en güzel ve vatansever eserlerden biridir; ancak son elli yıldır, bariz sebeplerden ötürü, bu ülkedeki devlet okulları ve üniversiteler için bir okul baskısı yapılmamıştır. Aynı sebepten dolayı Tacitus'un Tarihler kitabının da bir baskısı yapılmamıştır . Tacitus (Annalium.il.85), İmparator Tiberius döneminde senatonun Mısır ve Yahudi ibadetini yasaklayan ve 4.000 Yahudi azatlı köleyi Roma'dan Sardinya'ya, geri kalanını da derhal Roma'yı terk etmeye zorlayan bir kararname çıkardığından bahseder.

Tacitus, bir pasajda Yahudi Krallığı'nın en başarılı döneminde (MÖ 1. yüzyıldan Titus'un MS 70'te Kudüs'ü yıkmasına kadar) Yahudilerin tapınaklarında bir eşek başına taptıklarını belirtir. (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Horace ve Juvenal onlar hakkında söyleyecek daha birçok şey var. Büyük Konstantin, MS 325'te İznik'teki ilk Kilise Konseyi'nde Eski Ahit'in kutsallaştırılmasına izin vererek korkunç bir şey yaptı. Yaklaşık bir iki nesil boyunca Yahudiler, peygamberlerin oğulları olarak Hristiyan dünyasında çok popüler oldular. Ancak, kitleler halinde Konstantinopolis ve İskenderiye'yi terk etmeleri emredilene kadar (yani beşinci yüzyılın başlarından itibaren) neredeyse bir asır bile geçmedi.

Yahudilerin, 'Hristiyanlıktan intikam almak' amacıyla,

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

İslam hareketinin örgütlenmesinde önemli bir rol oynamıştır. Ancak, Yahudilerin yaptığı hizmetlere rağmen, ilk halifelerin onlara korkunç bir fanatizm aşılaması çok ilginçtir.

"Kitap ehli" Araplar, resmî bir davet dışında, Hristiyanları İslam'ı benimsemeye zorlamadılar. Ancak Abbasi Halifeleri'ne (MS 850) kadar İslam, Yahudileri tek tanrılı olarak tanımıyordu.

Levant bölgelerindeki Yahudi topluluklarının tamamı din değiştirmeye zorlandı ve erkekler İslam ordularının ön saflarına sürüldü.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

A. Yusuf Ali'nin Müslüman Dünyası ve Filistin adlı kitabı

SON SAVAŞ İngilizlerin Filistin politikası, Büyük Britanya ile Müslüman dünyası arasındaki ilişkilerde kanayan bir yara olmuştur. Yarattığı yanlış anlamalar 1920'lerde yeterince kötüydü; 1930'larda ise yarattıkları gerginlik o kadar büyüktü ki, patlama tehlikesi mevcuttu. Ve bu mübarek yıl olan 1938'de, dünya durumu o kadar hızlı kötüleşti ki, kimse Filistin'i dünyanın gelecekteki barışı için önemli bir faktör olarak görmezden gelemez. İngiliz yetkililer, belirsiz bir şekilde de olsa, imkânsız durumlarının farkına vardılar ve iki yıl içinde sorunu çözmelerine yardımcı olmak üzere iki komisyon gönderdiler. Farkına varamadıkları şey ise, Müslümanların güçlü hissiyatı ve bu hissiyatın dayandığı sarsılmaz temellerdi.

Bu konuyla yalnızca Arap ülkelerinin ilgilendiği doğru değil. Hindistan gazeteleri her hafta, ülkenin çeşitli merkezlerinde Araplara sempati ifade eden ve İngiltere'den Filistin politikasını değiştirmesini isteyen toplantılar yapıldığına dair haberler yayınlıyor.

Sadece Müslümanlar değil, Hindular da bu konuyla ilgileniyor. Sert konuşmaların yapıldığı birden fazla Filistin Günü kutlandı. Hicret (gönüllü sürgün) ve hükümetle iş birliği yapmama, yetkililere baskı yapmak için bir araç olarak önerildi. Hollanda egemenliği altındaki Cava Müslümanları da aynı yoğun ilgiyi gösterdiler ve hükümetlerine büyük bir sıkıntı yaşattılar. Fransız Müslüman kolonilerinde Filistin duygusu, Fransız sömürge politikasının karşı karşıya olduğu oldukça karmaşık sorunlara önemli bir katkıda bulunuyor. Arap ülkelerinde de Arap kardeşlerine duyulan sempati ve Filistin'de uygulanan baskı ve adaletsizliğe karşı duyulan öfkenin güçlü bir şekilde ifade bulması doğaldır.

Yemen Prensi Saiful İslam, 1937'de taç giyme heyetiyle birlikte Londra'daki toplantılarda derin duygularını ve halkının duygularını açıkça dile getirdi. Çeşitli diplomatik heyet üyelerinin katıldığı bir resepsiyonda yaptığı konuşmada, "Dünyadaki tüm Müslümanlar Filistin Araplarıyla aynı duyguları paylaşıyor ve Filistin sorunu Arapların medeni haklarına halel getirmeden çözülene kadar rahat durmayacaklar" dedi. Yemen o zamandan beri sessiz kalmadı, bir çözüm önermek için çeşitli çabalarda bulundu.

Irak daha da ısrarcı oldu. Irak'ın mevcut Başbakanı, bazı kesimlerce "açıkça uygunsuz" olarak eleştirilen açıklamalarda bulundu. Eğer bunlar uygunsuz açıklamalarsa, en azından İngiliz kamuoyunun Filistin'de daha fazla hataya sürüklenmemesi yönündeki gerçek bir endişeden kaynaklanıyordu. Londra'ya yaptığı son ziyaretin (1938 sonbaharında) esas olarak Filistin sorununa makul bir çözüm sunma amacını taşıdığı ve Bağdat'ta kendi halkı arasında bu konuda var olan güçlü hissiyata bir yanıt olduğu düşünülüyor. Komşu ve bazı açılardan aynı coğrafi bölgenin bir parçası olan Ürdün, elbette konuyla yakından ilgileniyor. Suudi Arabistan Kralı Abdülaziz İbn Suud şimdiye kadar diplomatik bir sessizlik korudu, ancak ateşli tebaası İkvan, Filistin'deki olayları platonik bir ilgiden daha fazlasıyla izleyen Arap gruplarının belki de en önemlileri arasında yer alıyor.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Suriye, egemen bir Arap Devleti olarak yeni özgürlüğünün doğum sancılarını yaşıyor ve Arapların Filistin'e bakış açısı hiçbir yerde Şam'dan daha canlı bir mesele değil. Filistin, tarihsel ve coğrafi olarak Suriye'nin bir parçasıdır ve Filistin isyanı, yeni kurulan Suriye Cumhuriyeti'nde en içten sempati ve desteğe sahiptir. Kudüs Başmüftüsü, Suriye'nin kurucu devletlerinden birinde mültecidir; Şam, Filistin Arap davasının en önemli destek merkezlerinden biri olmuştur ve olmaya devam etmektedir. Bludan'da (Şam yakınlarında) birden fazla uluslararası Müslüman kongresi düzenlenmiştir. Bu kongrelerin sonuncusu Ekim 1938'de Kahire'de düzenlenmiştir. Kongreye çeşitli ülkelerden Müslüman Meclis üyeleri katılmıştır. Kongre, Filistin'in savunulmasına, ülkede ulusal bir hükümet kurulmasına ve Filistin'de uygulanamaz bir Yahudi Ulusal Yurdu fikrinden vazgeçilmesine söz vermiştir. Filistin'deki Arap davasının kadın destekçilerinin uluslararası toplantısı, parlamento kongresinin hemen ardından Kahire'de Madam Şarawy başkanlığında düzenlendi. Mısırlılar, hem halk hem de dini ve parlamento liderleri olarak, bu davaya gönülden bağlılar. Mısır, Arapça konuşan dünyanın entelektüel odak noktasıdır.

Dolayısıyla, Filistin'deki Yahudi emellerine karşı koyma konusunda Müslüman dünyasının neredeyse oybirliğiyle aynı görüşte olduğunu görüyoruz. Arap ülkelerindeki Hristiyanlar da bu konuda Müslüman kardeşleriyle tamamen aynı fikirde. Tüm Yakın Doğu'nun bu konuda hemfikir olduğunu ve tüm Müslüman dünyasının da aynı fikirde ve iş birliği içinde olduğunu söylemek abartı olmaz.

Bu devletler giderek güç ve önem kazanmaktadır. Hedefleri , kompakt bir blok oluşturmaktır ve bu amaca ulaşmak için bir dizi anlaşma müzakere edilmiştir. İran ve Türkiye bu anlaşmaların bazılarına katılmıştır. Araplara verilen sözlerle çelişen Balfour Deklarasyonu'nu hayata geçirmek uğruna Batı Asya ve Kuzey Afrika nüfusunun bu kadar önemli unsurlarını yabancılaştırmaya değer mi? Nitekim, Yahudi talepleri karşılanacaksa, bu Balfour Deklarasyonu'nun temel bir bölümünü ihlal edecektir, çünkü Bay Balfour'un 2 Kasım 1917'de yayınlanan Lord Rothschild'e yazdığı mektupta aşağıdaki italik yazılar yer almaktadır:

> “Filistin'de Yahudi halkı için bir Ulusal Yurt kurulmasını olumlu karşılıyoruz ve bu amacı kolaylaştırmak için elimizden gelen tüm çabayı göstereceğiz. Filistin'deki mevcut Yahudi olmayan toplulukların medeni ve dini haklarına zarar verebilecek hiçbir şeyin yapılmayacağı açıkça anlaşılmıştır.”

Bildirge, belirsizdi ve İngilizlerin Araplara karşı iyi niyetiyle uyuşmuyordu. Pratikte işe yaramadığı görülmüş ve İngilizlerin Müslüman dünyasındaki itibarına büyük zarar vermiştir. Şu anda dünya siyasetinde kanayan bir yaradır ve gelecekte büyük bir huzursuzluk ve huzursuzluğa yol açması muhtemeldir. İngiltere'nin düşmanları, orada propagandaları için umut verici bir alan buluyor ve bir kriz veya tehlike anında fırsatlarını kaçırmaları pek olası değildir. Elbette, akıllı ve bilgili bir kamuoyu böylesine gülünç bir politikaya şiddetle karşı çıkacaktır.

Şimdiye kadar yalnızca politika meselelerini ele aldık. Şimdi meseleyi bir adalet meselesi olarak ele alalım. Kudüs ve Kutsal Topraklar yalnızca Yahudiler için kutsal değildir; Hristiyanlar ve Müslümanlar için daha da kutsaldır. Hristiyanlığın kuruluşundaki merkezi olay bu topraklarda yaşanmıştır. Urascid-ül Aksa, Kuran'da açıkça kutsal bir yer olarak anılır (xvii. 1, 5 ve 7). Titus'un MS 70'te Tapınağı yıkmasından bu yana , yani 1868 yıldır Yahudiler ülkeden kovuldu. 2500 yıldır (Babil esaretinden beri).

Yahudiler ülkede hiçbir yüce güce sahip değillerdi. Yaklaşık altı yüzyıl boyunca (MÖ 1254'te Yeşu'nun zamanından, MÖ 587'de Nebukadnezar'ın Kudüs'ü ele geçirmesine kadar) karma bir ülkeyi yönetmeye çalıştılar .

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Nüfusun çoğunluğunu oluşturuyorlardı, ancak kendi aralarında bölünmüşlerdi. Gerçek güçleri ancak iki nesil sürdü: Davut ve Süleyman'ın saltanatları (MÖ 1055-977). Hiçbir zaman Filistinliler (Filistin'in adı da buradan gelir) ve Edomlular, Amalekliler, Moavlılar vb. gibi çeşitli Arap kabilelerinden oluşan nüfusta çoğunluk oluşturamadılar. Yahudiler, topraklarda ancak ara sıra ve yalnızca azınlık olarak bulunmuşlardır.

Bu koşullar altında Filistin'den Yahudilerin yurdu olarak bahsetmek doğru mudur? Akdeniz, Kızıldeniz, Arap Denizi, Basra Körfezi ve Fırat-Dicle vadisiyle neredeyse tamamen çevrili olan Arap Adası olan Ceziret-ut Arab'ın bir parçası olarak iddia edilmesi daha doğrudur.
Ekonomik olarak, Arabistan, eğer bir gün kendi başına bir devlet haline gelirse, ancak kumlu çöllerini çevreleyen verimli kıyı şeritleriyle ayakta kalabilir. Hukuki açıdan, Britanya'nın Filistin üzerinde uyguladığı Manda, Filistin'i Britanya toprağı yapmaz veya Britanya'ya toprakları dilediği gibi kullanma yetkisi vermez. O, "bağımsız bir ulus"un mütevellisidir ve görevi "idari danışmanlık ve yardım sunmaktır"; topraklarının bir kısmını yabancılara vermek veya kendisi için saklamak değil. Milletler Cemiyeti Sözleşmesi (Md. 22), Filistin ve Suriye ile ilgili olarak şöyle der: "Eskiden Osmanlı İmparatorluğu'na ait olan bazı topluluklar, bağımsız uluslar olarak varlıklarının geçici olarak tanınabileceği bir gelişme aşamasına ulaşmışlardır; bu durum, kendi başlarına ayakta durabilecekleri zamana kadar bir manda yönetimi tarafından idari danışmanlık ve yardım sağlanması koşuluyla geçerlidir. Bu toplulukların istekleri, manda yönetiminin seçiminde temel bir husus olmalıdır."

Filistin'in asıl nüfusunun çoğunluğunun, yani yakın zamanda gelen yabancı unsurlar hariç neredeyse tamamının ortak arzusu, egemen ve bağımsız bir ulus olarak ilan edilmeleridir. Bu amaç uğruna büyük fedakarlıklarda bulunmuş ve kanlarını özgürce dökmüşlerdir. Dolayısıyla, Britanya için geriye kalan tek onurlu yol şudur:

Görevden ayrılmak;

Toprakları egemen bir ulus olarak halka, anayasa ile çerçevelenmiş bir anayasa ile teslim etmek halkın kendisi;

Gelecekte herhangi bir Yahudi göçünün yasaklanması;

Devletin sadık üyeleri olarak kalmayı ve yasalarına uymayı seçen Yahudi azınlığın makul ölçüde korunması için yeni Devletle, üzerinde anlaşmaya varılabilecek yerel özerklik güvencelerini içeren bir antlaşma yapmak; bu antlaşma, factum vale quod fieri non debuit ilkesine dayanmaktadır;

Devlete dahil olmak istemeyenlere serbestçe geri çekilme imkânı sağlamak.

Böyle bir düzenleme, gelecekte barış ve kalkınmayı sağlayacak ve sonunda tacize uğrayan Araplara adalet sağlayacaktır. Bu, Versay Antlaşması'nın işlediği bariz adaletsizliklerin, eşitlik, vicdan ve durumun gerçeklerine makul bir taviz ilkesiyle telafi edilecek sonuncusu olacaktır.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Faşizm ve Diyalektik - A. Raven Thomson

Faşizmin Avrupa'da kesintisiz ilerlemesi, inkâr edilemeyecek, ancak kaçınılmaz sonuna doğru ilerleyen yeni bir tarihsel sürecin varlığına işaret ediyor gibi görünmektedir.

Tarihsel ilerlemenin kusursuz bir açıklamasını peygamber Karl'dan miras aldıklarını sanan Marksistler, tam da zaferin proletaryanın eline geçtiği anda stratejik planlarını altüst eden bu beklenmedik aksaklığı açıklamakta tamamen çaresiz kalıyorlar. Bay John Strachey'nin de dediği gibi, faşizmi "kapitalistlerin iktidarda kalmak için hiçbir şeyden vazgeçmeme kararlılığının örgütlü ifadesi" olarak adlandırmak çok yerinde; ancak bu, faşist liderlerin en büyük kapitalistlere karşı sergilediği kibirli tavrı veya finansal özgürlüğü ulusal refaha tamamen tabi kılmalarını açıklamıyor.

Marksist sistemin, yani "Tarihin Materyalist Yorumu"nun nerede yanlış gittiğini görmek için onu inceleyelim. Her şeyden önce Hegel'e dönmeliyiz, çünkü Lenin'in de dediği gibi, "Marx, Hegel olmadan anlaşılamaz." Hegel kesinlikle bir materyalist değildi; tam tersine, bir idealistti. Evrenin tamamen ruhtan, daha doğrusu tamamen "fikir"den oluştuğuna inanıyordu. Bu, Yahudi Karl Marx'a pek cazip gelmemişti; ancak Hegel, olguları açıklarken Marx'ın ince zekası için muazzam bir çekiciliğe sahip olan "Diyalektik" adlı bir sistem icat etmişti.

Hegel'in "Evren" kavramı, insan zekasının muazzam bir çabası, belki de insanlığın en büyük zihinsel başarısıydı. Her şeyi kapsayan bir "fikrin" hiç bitmeyen bir öz-bilgi süreci içinde olduğu müthiş bir manzara gördü. Bu süreçte, insanlığın varoluşu da dahil olmak üzere tüm olgular, "fikrin" nihai hakikati, daha doğrusu "öz-bilgiyi" ararken kendisiyle tartıştığı engin ve karmaşık bir "diyalektik" veya argümanın parçalarıydı. Hegel, bu süreci, tıpkı bir bilim insanının kimyasal veya fiziksel olguları açıklamak için bir teori ortaya atması gibi, bir "tezin" veya hakikatin bir yönünün tekrar tekrar ortaya atılması olarak tasarladı.

O zaman bu tez, aslında, tüm gerçeği kapsamadığı için, bir "antitez" veya karşıt kavram ortaya atacak ve bu da "tezin" eksik varsayımıyla bir "diyalektik" mücadeleye girecektir. Tıpkı bilimsel bir teorinin karşıtlarının ona karşı argümanları sıralayacakları gibi.

Sonunda bu diyalektikten bir şey ortaya çıkacaktı "Sentez", gerçeğin daha yakından değerlendirilmesinde hem tezin hem de antitezin yönlerini içerir. Bu sentez daha sonra yeni, ancak hâlâ eksik bir tez oluşturacağından, nihai bilgiye doğru ilerleyen bir arayışta daha ileri bir diyalektik mücadeleye, daha ileri bir senteze vb. yol açacaktır. Yine bilimsel araştırmanın ilerlemesiyle yakın bir paralellik vardır. Çok doğal olarak Hegel, insanı ve özellikle de örgütlü, medeni devleti, fikrin diyalektik mükemmelleşmesinde en gelişmiş araç olarak en yüksek saygınlıkta görmüştür. Bu, Hegel'in Devlete tapınmayı savunduğu yönündeki oldukça yanlış anlaşılmış görüşün kaynağıdır. Aslında Hegel bir Panteistti; belki de insanlığın bildiği en yoğun Tektanrıcı.

MARX VE DİYALEKTİK

Marx, sistemi yalnızca en kaba haliyle özetlenen Hegel'in entelektüel kapasitesinden çok azına sahipti.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Yukarıdaki formu benimsemiş, ancak Sınıf Savaşı'nın bir açıklaması ve gerekçesi olarak diyalektik sürece odaklanmıştı. Hegel'in insana ve örgütlü devlete olan saygısını paylaşan Marx, özellikle diyalektik süreç altında toplumun gelişimiyle ilgileniyordu. Toplumu, Hegel gibi bir bilgi aracı olarak değil, bir üretim aracı olarak gören Marx, "işçileri" toplumda saygıyı hak eden tek kesim olarak görüyor ve asalaklara ve üretmeyenlere güç ve prestij veren bir toplumun kusurluluğunu kınıyordu.

Marksist "Materyalist Tarih Yorumu", toplumdaki sınıflar arasındaki diyalektik mücadeleye dayanır ve nihai hedefi, herkesin "çalışacağı", yani herkesin üretim sürecine katılacağı sınıfsız bir toplumun mükemmelleştirilmesidir. Bu Marksist şema, Hegelci felsefenin yüce evrensel kavramından çok uzak olsa da, hem İdealizmi hem de Materyalizmi varoluşun eksiksiz felsefeleri olarak reddeden tüm Realistlerin sempatisini kazanmaktan geri kalmaz. Maddi üreticiler lehine olan Marksist önyargıyı paylaşmayabilir ve ister Sanat, ister Bilim veya Din yoluyla olsun, Hakikat'in peşinde koşanlar için onurlu bir yer tutabiliriz; ancak toplumun herhangi bir kesim tarafından, özellikle de o sınıf Hakikat bilgisine veya Zenginlik üretimine katkıda bulunmuyorsa, tahakküm altına alınmasına karşı çıkarız.

MEDENİYETİN AÇILIŞI

Hegel felsefesinin nihai hakikatine dair görüşümüz ne olursa olsun, tez, antitez ve sentezden oluşan Hegelci "Üçlüsü"nün hem doğada hem de toplumda temel bir varoluş ritmi oluşturduğu inkâr edilemez. Proton ve elektronun birleşerek bir atom oluşturmasından, karı kocanın birleşerek bir aile oluşturmasına kadar aynı temel üçlü temel bulunur. Toplumda da aynı yasa, Marx'ın şüphesiz haklı olarak mükemmel sınıfsız toplumla sonuçlanacağını savunduğu sürekli dinamik bir süreçte geçerlidir. Bu süreci Avrupa medeniyetinin gelişimi boyunca izleyelim.

Modern Avrupa'nın uzak kökeni, barbar ordularının Roma İmparatorluğu üzerindeki etkisine dayanır. Diyalektik sürecin bundan daha mükemmel bir örneği verilebilir mi? Yapay, materyalist ve yozlaşmış Roma medeniyeti tezi, antitezi olan doğal, idealist ve erkeksi Alman barbarlığı tarafından sorgulandı. Sonuç, feodal sistemin Roma yıkıntıları üzerinde, dux (dük), come (kont), imperator (imparator) vb. gibi geleneksel İmparatorluk Roma unvanlarını taşıyan barbar liderler tarafından yönetildiği, fetih, yeniden fetih, köleleştirme ve vandalizmle geçen acı bir diyalektik mücadelenin ardından neredeyse mükemmel bir sentezdi. Bu liderler, kısa süre önce Roma villalarının hizmetinden serbest bırakılmış olsalar da, köylülere hükmediyorlardı.

Bu feodal sistem, tamamen, hükümdara askerlik hizmeti karşılığında kılıçla koruma sağlayan askeri güce dayanıyordu. Çok doğal olarak, diyalektik bir süreç içinde (Marx tarafından tamamen göz ardı edilen), askeri güç, tam bir antitez olan manevi gücü harekete geçirdi. Feodal baronun gücüne rahibin gücü meydan okudu ve Orta Çağ, Kilise ve Devlet arasındaki büyük mücadeleyle yankılandı; Papa ve İmparator arasındaki rekabet, Papalığın zaferiyle Canossa'da sona erdi ve Haçlı Seferleri'nde askeri ve manevi gücün şaşırtıcı sentezi gerçekleşti.

Ancak İtalya'da merkezileşen Papalık üstünlüğü, taşra soyluları için tahammül edilemez hale geldi ve sonunda Reformasyon'da Roma'nın gücünü kırarak, Hristiyan âleminin önceki birliğini bozarak Avrupa'nın bağımsız devletlerini kurdular. Soylular ve din adamları mutlak monarşiye hizmet etmek için birleştiklerinde başka bir sentez ortaya çıktı.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Bu, VIII. Henry'nin acımasız yöntemleriyle ya da bir Kardinal'i baş devlet bakanı yapan XIV. Louis'in inceliğiyle başarıldı: Protestan ve Katolik uluslarda, monarşinin sentezi dünyevi ve manevi güç arasındaki diyalektik mücadeleyi sona erdirdi.

Ancak monarşi, Karl Marx'ın yanlışlıkla "feodal" olarak adlandırdığı o aristokrat ayrıcalığının, yani doğuştan ve din adamlarından gelen ayrıcalığın kalkanı ve meşruiyet kaynağıydı. Nihayet, yalnızca Marksistleri ilgilendiren kısa tarih dönemine, materyalist güdülerin idealist güdülere egemen olmaya başladığı ve sınıf egemenliğinin hissedilmeye başlandığı döneme giriyoruz. Kaçınılmaz olarak sıradan insanlar aristokrat iddialarına karşı öfkelendi ve isyan etti ve Büyük İsyan, Fransız Devrimi, 1848'in "çılgın yılı", aristokrasinin devrilmesiyle sonuçlanan muazzam bir diyalektik mücadelenin yalnızca olaylarıydı. Ancak acımasız sentez mantığı, bir ayrıcalığı sona erdirmekten öteye gitmedi; eskisinden bile daha kötü bir başkasını başlattı. Kesesiyle övünen burjuvalar, toprak sahibi aristokrasinin yerini aldı. Doğuştan gelen ayrıcalık, yerini zenginlik ayrıcalığına bıraktı.

Aristokrasi yerini plütokrasiye bıraktı.

KAPİTALİZM

Böylece Kapitalizm ve mülkün ayrıcalıklı sahipleri ile sembolik orak ve çekiçlerini kullanan işçi ve köylülerden oluşan mülksüzleştirilmiş proleterya arasındaki sınıf savaşının yeni diyalektiği ortaya çıktı. Feodal toprak sahibi gibi, sanayi kapitalisti de konumunu korumak için salt Güce bel bağladı ve tıpkı feodal toprak sahibi gibi, olumlu gücüne karşı olumsuz direnişlerine direnen işçilerinin Hak'a yaptığı bir çağrıyla karşılaştı. Sendikalar işçileri birleştirdi ve grev hakkını geliştirerek güçlü bir savunma silahı olarak emeklerini esirgemelerini sağladı.

Bu operasyonun olmazsa olmaz bir parçası örgütlenmeydi ve Batı Dünyası'nın bütün ülkelerinde geniş sendikal hareketler şekillendi.

Sanayi kapitalistleri, kısa sürede ulusal sınırların çok ötesine, uluslararası finansın nihai kapitalist efendileri tarafından birbirine bağlanan uluslararası federasyonlara ulaşan kendi devasa tröstlerini ve birliklerini kurarak karşılık verdi. Bu arada işçiler de sendikalarını giderek daha büyük örgütlere dönüştürüyor, uluslararası ilişkiler kuruyor ve sonunda dünya devriminde liderlik için Moskova ve Stalin'e yöneliyorlardı. Böylece, Marksistlerin toplumsal binyılın son mücadelesi olacağını umdukları şeye göre düzenlenmiş, Uluslararası Finans ve Uluslararası Sosyalizm gibi rakip örgütler ortaya çıktı. Bu, o günlerde milyonlarca insanın dini bir binyıl olacağını hayal ettiği Feodal Avrupa'nın İmparator ve Papa yönetimindeki uluslararası örgütlenmesiyle gerçekten de tuhaf bir paralellik gösteriyordu.

Bu bin yıl neden tahammül edilemez bir şekilde engellendi? Son yıllardaki bilimsel buluşlar ve teknik ilerlemeler sayesinde üretim güçleri muazzam ölçüde genişledi, ancak halk kitlelerinin yaşam standartları düşük ve toplumsal koşullar içler acısı durumda.
Bu arada, üretim verimliliğinin artması, devasa bir işsiz ordusunun yaratılması anlamına geliyor. Peki bu nasıl açıklanabilir? Toplumsal devrim neden askıda kalıyor?

GÜÇ AYRICALIĞI

Açıklama şu ki, iktidar örgütlenmesi kendi yozlaşmasını da beraberinde getiriyor. Devasa sendika örgütlerinin gelişmesi, bu örgütlerin liderlerine muazzam bir güç kazandırıyor.
Daha sonra, Sınıf Savaşı'nın doruk noktasında örgütlerini riske atıp Sınıfsız Devlet yaratma konusunda isteksiz hale gelirler; bu tür örgütler, temel meşruiyetlerini kaybedeceklerdir. Ticaret

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Milyonlarca insanı yöneten sendika liderlerinin, milyonlarca parayı yöneten tekelci kapitalistler kadar, kendilerine büyük kişisel güç sağlayan bir sistemin sürdürülmesinde çıkarları vardır.

Böylece yeni ve yozlaşmış bir senteze kavuşmuş olduk. Finansçılar ve sendika yetkilileri ateşkes yapar, hatta daha sonra her ikisi için de çok faydalı olan sistemi savunmak için ittifak bile kurarlar. İlk ihanet, sendika lideri Ben Turner'ın uluslararası Yahudi finansçı Alfred Mond (sonradan Lord Melchett) ile görüşerek grev silahını reddeden meşhur Mond-Turner anlaşmasını imzalamasıyla gerçekleşti. İkinci ve daha ciddi ihanet ise daha yakın zamanda, sendikacılığın patronları ile dünya kapitalizminin finansörlerinin "demokrasiyi savunmak" ve "özgürlüğü korumak" için bir araya gelmesiyle yaşandı. İlk başta Sınıf Savaşı için genişletilmiş örgütlenmenin bir aracı olarak aranan enternasyonalizm, kendi başına bir amaç haline gelir; işçilerin ücretlerini, koşullarını ve hayatlarını feda etmeye hazır olmaları gereken bir şey. Böylece Habeşistan, Çekoslovakya, Çin ve İspanya için yakarışlar yükselirken, içeride işsizlik ve sefalet tırmanıyor.

Bütün bunlar, ayrıcalıkları korumak için verilen o bilindik mücadeleden başka ne ki? Bu sefer iktidar ayrıcalığını. Batı Dünyası'ndaki Marksist Sınıf Savaşı'nın acınası sonucu budur. Doğuştan gelen ayrıcalık yerini servet ayrıcalığına bıraktı: artık ikisi de insan ve para patronlarının sahip olduğu iktidar ayrıcalığına boyun eğiyor.

SINIFSIZ DEVRİM

Ancak diyalektik süreç burada bitmiyor. Tarihe "Dur" diye bağırmak, akıntıya "Dur" diye bağırmaktan daha doğru değil. Tekel ayrıcalığı tezi, kaçınılmaz olarak anti-tezini de kışkırtır ve bu anti-tez, finansal ve sendikal tiranlık altında acı çeken tüm sınıfların kitlesel halk hareketidir. Sonunda gerçek bir "sınıfsız" devlet umudu ortaya çıkıyor, çünkü "patron yönetimi"nin antitezi "sınıfsız" devrimdir. Tüm sınıf ayrıcalıkları artık tasfiye edilmiştir. Milyonlarca işçinin veya milyonlarca hisse senedinin kendilerine verdiği güce yalnızca birkaç kişi sahiptir ve bugün bu gücü, onu sağlayan sistemi sürdürmek için kullanmaktadırlar. Sınıfsız Devrim'in dalgası bu kişilere karşı yükselmektedir.

Bu yeni devrimci gücün ulusal bir biçim alması pek de şaşırtıcı değil.
Vatanseverlik, toplumun tüm sınıflarını ortak bir eylemde birleştiren tek duygu olmuştur. Dolayısıyla, tüm sınıflar, ya yabancıların (çoğunlukla Yahudiler) ya da uluslararası bir bakış açısına bağlı kalmış insanların uyguladığı bir tiranlıktan kurtulmak için vatanseverliğe yönelirler.

İşte Faşizm, toplumun diyalektik gelişiminde rol oynar. Yirminci Yüzyıl Devrim Hareketi, tıpkı on sekizinci yüzyılın demokratik hareketi veya on dokuzuncu yüzyılın proleter hareketi gibi, tarihsel sürecin gerçek bir parçasıdır. Nitekim, bir sonraki sentez şimdiden varlığını hissettirmektedir. Sorumsuzca güç kullanımı halk ayaklanmasına yol açmıştır. Bu ayaklanmanın, kişisel gücün öfkeyle reddedilmesiyle anarşik bir biçim alması beklenebilirdi. Ancak, sentezin kaçınılmaz yasasına tepki olarak, halk ayaklanması, tiranlığı yenmenin tek yolu olarak iktidara sarılır. Faşizmin ilkesi, halk tarafından halk adına hareket etme yetkisiyle emanet edilen popüler ulusal liderin, iktidarı sorumlu bir şekilde kullanmasıdır. Ulusal isyanla meydan okunan sorumsuz güç, gücünü ulusa karşı kullanmaktan sorumlu ulusal otoritenin gerçek sentezini yaratır.

MÜCADELENİN SONU MU?

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Geriye, Faşizmin Sınıfsız Devrimi'nin toplumsal süreci sona erdirip erdirmeyeceği ve sınıfsız devleti mükemmelleştirip mükemmelleştirmeyeceği tartışması kalıyor. Bu büyük ölçüde geleceğe ait bir mesele olarak kalmalıdır. Diyalektiğin artık ulusun ötesine geçip dünya düzeninin mükemmelleşmesine veya siyasal alanın ötesine geçip kültürel alana yükselmesi umulabilir. Her halükarda, sınıfsız bir devrimin, Sovyet Rusya'da hâlâ sınıf rekabetiyle ilgilenen ve büyük ölçüde tasfiye edilmiş bir Komünist azınlığa karşı kendi bürokratik tiranlığını hızla kuran bir devlet yaratan Komünizm gibi bilinçli bir sınıf devriminden çok daha fazla Sınıfsız bir Devlet yaratma şansına sahip olmasını beklemek mantıklı görünüyor.

Ayrıca her Faşist Devletin, toplumun organik bir yapısını kurmak ve bütün yapay sınıf ayrımlarını ulusal hizmete tabi kılmak konusunda yoğun bir çaba içinde olması da anlamlıdır.
Bu, Sınıfsız Devrim'in Sınıfsız Devlet'in kurulmasına ve dolayısıyla Marx'ın kınadığı sınıf ayrıcalığı mücadelesinin sona ermesine yol açtığını gösteriyor gibi görünüyor. Ulusal Devrim, Marksizmin Uluslararası Devrimi'nin başaramadığı şeyi başarabilir.

Her halükarda hiçbir Faşist, mücadelenin sona ereceği ve durgunluğun başlayacağı bir Yahudi "bin yılı" istemez. Zamanımızın kötülükleriyle başa çıkmamız ve aşağılık materyalizme batmış bir çağa yeniden doğuşu getirecek olan tarihsel sürece katılmamız yeterli. Sınıf mücadelesi, maddi bencilliğin bir belirtisidir. Ortaçağ Avrupası başka hedefler ve daha yüce idealler biliyordu. Batılı insanın gözlerini daha asil şeylere çevirmesi için sınıf mücadelesine son verelim. Gelecekteki mücadeleleri, henüz gelmemiş olan daha büyük çatışmaları selamlıyoruz.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Topraktan Mahrum Edilenler - Francis Mcevoy

İşte sizin gibi, Britanya köylüleri olarak, açık arazide doğup büyüyen ve modern kapitalizmin yıkıcı tiranlığı tarafından kısır şehirlerde geçimimizi sağlamaya zorlanmadan önce, her sabah kuşların şarkılarıyla, ağaçlardaki rüzgarın sesiyle, güneşin parıltısıyla, kırağının acısıyla veya çimenlere düşen yağmurun yumuşak sesiyle temiz havada uyanmanın sevincini bilen pek çok insanımız var. Doğayı her haliyle ve her mevsiminde sevdik, çünkü onun bir parçasıydık. En büyük sadelikle ve dolayısıyla en derin memnuniyetle yaşadık. Tanrı'nın insanlığa armağanlarının en iyisi, sağlam sağlık ve gönül huzuru bizimdi, çünkü ne insani ne de ilahi hiçbir yasayı çiğnemedik. Hayattan çok az şey istedik; yalnızca mütevazı bir kazanç için çalışıp böylece atalarımızın topraklarında yaşamaya yetecek kadar para kazanmak.

Ancak tarım arazilerine kara günler geldi. Britanya halkını ofislere ve fabrikalara dolduran ve çiftçiliği yabancılara bırakan sistem tarafından mahvolduk. İthal gıda maddeleri için İngiliz üretimi ürünler.

Böyle bir sistem insanlara fiziksel, zihinsel, ahlaki veya başka açılardan ne kadar zarar verirse versin, Savaş zamanında onları kıtlık tehlikesine maruz bıraksa da, bazıları için ''kazançlı bir teklif''tir.

Ve böylece büyük şehirlere, ekonomik köleliğe geldik. Memur, fabrika işçisi, zincir mağaza çalışanı olduk, yüzümüzdeki bronzluğu kaybettik ve ücretli kölelerin kaygılı, ruhsuz hayatını sürdürdük. Demokrasinin bize yağdırdığı nimetler için şükretmemiz ve gerekirse savaşmamız gerektiği söylendi. Açgözlülüğü, materyalizmi, önemsizliği ve her türlü insan ihtiyacının ve içgüdüsünün ticari sömürüsünü temsil eden bir demokrasi. Sovyet Rusya dışında, tarihte daha önce görülmemiş bir insanlık aptallaştırması. Yaşasın seri üretim bir otomobil gibi standartlaştırılmış "küçük adam", hizmet dairelerinden ve banliyölerden gelen, propagandası yapılan, sömürülen ve vahşileştirilen "Babbitt" sürüsü, "bizim bu İngiltere'mizde"!

Doğrudur, henüz herkes topraklarını terk etmemiş, ancak acı bir şekilde sınanan kalıntılar, özünde düşmanca olan, fabrikaların çiftliklere iç savaş açtığı bir ekonomik düzene karşı mücadeleyi ne kadar daha sürdürebilirler? İngiltere'nin çiftçileri, köylüleri, topraklarımız, tüm vurgusunu şehirlere, sanayileşmeye ve kentleşmeye veren İhracat Kapitalizminin kölesidir.

Azalan sayılarınızın feryadını dindirmek ve aldatılmış oylarınızın saygısını kazanmak için size geçici çözümlerden başka ne sunabilir? Sizin için bir şey yapılacağı söylendi; muhtemelen aşağılık hafızanın "kahramanlara layık evler" sloganı kadar değerli bir güvence. Bunun boşuna olduğunu kanıtladıktan sonra, İngiliz erkekliğiniz ve gelenekleriniz adına, son kez olsun. İngiliz Birliği'nin, sizi ve Britanya'yı kurtaracak ve isteyen herkesin -ki çok sayıda olacak- atalarının topraklarına dönmesini sağlayacak bir politikası var. Kuşkusuz bizim itibarımızı zedeleyecek çok şey duydunuz ve okudunuz, ama bunun bir nedeni olabileceğini hiç düşünmediniz mi - ne sizin, ne bizim, ne de halk kitlelerinin çıkarlarına meydan okuyor olabiliriz? Tüm bu karalama kampanyasının bu kadar tarafsız olduğunu mu düşünüyorsunuz? Artık neyi beğenip beğenmeyeceğiniz size söylenecek mi, siyasi görüşleriniz keyfi olarak "Eski Çeteler"in saçmalıklarıyla mı sınırlı kalacak? Politikamızı, sizi nasıl etkilediğine göre, ucuz basının hain telkinlerine kapılmadan kendiniz değerlendirin. ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Ateşli milliyetçiler olduğumuzu ve Britanya topraklarının refahına kendimizi tamamen adadığımızı göreceksiniz. Sanayi de gelişecek, çünkü şu anda yabancıları finanse eden parayla desteklenecek, ancak bu destek tarımın aleyhine olmayacak. Günümüzün dengesiz ve antisosyal ekonomisinin yerine adil ve sağlıklı bir denge kurulacak.

Biz kırsaldan gelen sürgünler de toprağı en az sizler kadar çok seviyoruz.
tiranlığı hedefliyoruz. İstesek bile Britanya halkına zulmedemeyiz.

Kırsalın ölümü, ulusun ölümünün habercisidir; çünkü topraktan, hem fiziksel hem de ruhsal tüm yaşam fışkırır. Bu gerçekleri içgüdüsel olarak anlayan sizler, bunları bayraklarımıza işleyen bizler, yanlış yolda değiliz, bilmelisiniz.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

A. Raven Thomson'ın Kurumsal Ekonomisi

Mevcut ekonomik sistemin çöküşü, modern dünya için BÜYÜK bir sorun yarattı. İnsanlığın gördüğü en büyük bolluğun ortasında çoğumuzu yoksulluğa mahkûm eden, milyonlarca insanı kendi geçimini sağlama hakkından mahrum bırakan ve daralan dünya pazarları için verilen uluslararası mücadelede savaş tehlikesini giderek yaklaştıran bir sisteme artık tahammül edemeyiz. Bu evrensel çöküşün sebebi nedir? Nerede hata yaptık?

Sorunun nedenini tam olarak anlayabilmemiz için, örgütlü toplumun üç yönlü yapısını şu şekilde ele almalıyız: —

- Ulusal yaşamı planlama ve yönlendirme yetkisine sahip bir Merkezi Hükümet.
- Çeşitli amaç ve ilgi alanlarına sahip bir dizi Sosyal Grup.
- Girişimcilik ve girişimcilik yeteneklerine sahip bireylerden oluşan bir kitle.

On dokuzuncu yüzyılın klasik ekonomi teorisi, neredeyse tamamen toplumun üçüncü ve en az örgütlü yönüyle ilgileniyor ve devletin veya grupların ekonomik işlere müdahalesine karşı çıkıyordu. Nispeten kıtlığın yaşandığı önceki dönemlerde, bireyin inisiyatifi ve girişimciliği, gizli üretim güçlerinin geliştirilmesinde ve teknik icatların ilerletilmesinde hayati önem taşıdığı için, bu görüş için bazı gerekçeler bulunabilirdi. Mümkün olan en geniş ekonomik özgürlük ölçüsü sağlandığında, bireyin inisiyatif ve girişimcilik güçlerini en iyi şekilde geliştireceği açıktır ve Manchester Okulu iktisatçılarının "laissez faire" ve serbest ticareti savunurken talep ettikleri de tam olarak buydu.

Kıtlık sorununu çözmede ekonomik özgürlüğün avantajları ne olursa olsun, bolluk çağının başlangıcında toplumsal refah için olumlu bir tehdit haline gelmiştir. Klasik iktisat teorisini olduğu gibi kınamaya gerek yok, ancak toplumsal örgütlenmeden bağımsız mutlak bir iktisat "yasasının" olamayacağının farkında olmalıyız. Kuşkusuz, kıtlık çağında bireyci sistem çok gerekliydi ve üretim sorununu çözdüğü için Manchester Okulu'na teşekkür etmeliyiz, ancak artık yeni bir çağın ihtiyaçlarına uygun yeni bir ekonomik sistemin zamanı gelmiştir. Tam bir sömürü özgürlüğüyle teşvik edilen bireysel girişim kıtlığa son vermiş, ancak yarattığı bolluğu tüm halka dağıtmaktan tamamen acizdir. Üretim, doğası gereği bireysel veya en fazla bir grup sürecidir; dağıtım ise tüm toplumun ihtiyaçlarına dayanır ve açıkça büyük ölçüde bilinçli bir toplumsal planlama olmadan başarılı olamaz.

SOSYALİZM VE SINIF SAVAŞI

Bireycilik artık kullanışlılık dönemini geride bırakıp ekonomik ilerleme için gerçek bir tehlike haline geldiğinden, ekonomik çıkarların odak noktasını, bir bütün olarak ulusa değilse bile, toplumsal gruba çevirmenin zamanı gelmiştir. Bugüne kadar mevcut sisteme en şiddetli şekilde saldıranlar ve "Sosyalist" veya "Komünist" gibi kolektif terimleri benimseyenler, aslında hiçbir zaman

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Grup kaygılarının üstüne çıktı. Üretim araçlarını "millileştirme" yönündeki abartılı iddialarına rağmen, Sosyalist ve Komünist yaklaşımın temeli, sınıf farklılaşmasının abartılması ve "sınıf savaşı" üzerinde ısrar edilmesidir. Açıkça görüldüğü üzere, böylesi sınıf bilinçli bir doktrin toplumsal grubun alanına aittir ve tüm topluluğun canlı, organik bir varlık olarak değerlendirilmesine katkıda bulunmaz. Nitekim Sosyalistin enternasyonalizme yaptığı vurgu ve vatanseverliği reddetmesi, ulusal amacın gerçekleştirilmesine sınıf kaygılarının çok ötesine geçmesi gereken toplumsal örgütlenmenin tüm sonuçlarını kavrayamamasını doğrular. Rusya'daki Sovyet rejimi, ulusal yaşam üzerinde kalıcı ve bilinçli bir grup egemenliği anlamına geleceği için, kendisinin "proletarya diktatörlüğü" olduğunu iddia ettiğinde, nihai "reductio ad absurdum"a ulaşılır.

Aslında, bolluk çağında sınıf savaşı tam bir saçmalık haline gelir; çünkü herkes için bolluk varken sınıflar arası bir mücadelenin ne anlamı olabilir ki? Sınıf savaşı, kıtlık çağının tüyler ürpertici bir kalıntısından başka bir şey değildir ve bu çağın günümüze kadar uzanması, ancak mevcut ekonomik sistemimizin verimsizliği sayesinde mümkün olmuştur. Dağıtım sorununu çözün ve sınıf savaşı sona erer. Her halükarda, toplumun savaşan sınıflara ayrılması büyük ölçüde Karl Marx'ın yapay bir icadıdır; çünkü modern yaşam giderek daha karmaşık hale geldikçe, sahip olan ve sömürülen sınıfların ayrımı giderek zorlaşmaktadır.

Karl Marx, endüstride kendi geçimini sağlayan çok sayıda insana mülkiyet dağıtan büyük anonim şirketler hakkında hiçbir fikre sahip değildi; aynı şekilde modern endüstrinin gelişmesiyle işverenler ve işçiler arasına girecek çok sayıda örgütçü, mühendis, uzman ve teknisyenin olacağını da öngörmemişti.

Toplumun işverenler ve işçiler olarak ikiye ayrıldığını kabul etsek bile, bu onların çıkarlarının mutlaka çatıştığı anlamına gelmez. Hem işverenlerin hem de işçilerin kendilerini çıkarları çatışan karşıt ordular olarak gördükleri doğrudur, ancak bu, her iki taraf için de kolektif örgütlenmenin faydasını kavrayamamaktan kaynaklanır. Her bir işletme örneğinde, işveren ve işçilerin çıkarlarının çatıştığı ve işçiler çok yüksek ücretler talep ederse işverene hiçbir kâr kalmayacağı, işveren ücretleri düşürebilirse daha yüksek bir kâr elde edeceği açıktır. Ancak bundan, işverenlerin ve işçilerin bir bütün olarak, birbirlerinin aleyhine kendi sınıflarına fayda sağlayabilecekleri sonucu çıkmaz. Aslında, şu anda olduğu gibi bir bolluk çağında, işçilerin ve işverenlerin çıkarları el ele gider. Modern sanayinin ihtiyacının büyük ve genişleyen pazarlar olduğu açıktır. Bu pazarları yanıltıcı uluslararası ticarette bulma çabaları son yıllarda feci şekilde başarısızlığa uğramış ve bunun sonucunda sanayiciler giderek daha fazla iç pazara yönelmiştir.

Ancak, iç pazarın satın alma gücünün büyük ölçüde ücret oranları tarafından belirleneceği açıktır; bu nedenle, işçilerin modern endüstrinin ürünlerini satın alabilmeleri için daha yüksek ücret almaları aslında işverenin çıkarına olmuştur.

Sosyalist işçiler sınıf savaşına olan inançlarını, daha yüksek ücretleri reddetme noktasına kadar götürmeyeceklerdir elbette, çünkü bu, işverenlere fayda sağlayacaktır!

KURUMSAL KONSEPT

Mevcut ekonomik sistemin, bireyin çıkarlarına gereğinden fazla önem vermesi nedeniyle başarısız olduğunu görüyoruz. Ancak Sosyalist ve Komünist doktrin de, toplumun bütünü pahasına toplumsal grubu yücelttiği için aynı derecede hatalı. Faşizm üçüncü alternatife yöneliyor ve toplumu, yeterli ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranları******* ile yetkilendirilmiş merkezi bir hükümet tarafından kontrol edilen ve planlanan, tek bir örgütlü şirket devleti olarak ele almakta ısrar ediyor.

Machine Translated by Google

Birey ve grup üzerinde otorite, toplumun genel refahını korumak ve ulusal amacı ilerletmek için kullanılır. Bu, ulusun daha üst düzey bir organizma olduğu, ancak özünde insan vücuduna benzeyen, organları ve işlevleri kolektif bir amaca hizmet eden kurumsal bir kavramdır.
İtalya'daki Faşist rejimin örgütlenmesinin esas temelini oluşturan bu yapı, İtalyan işverenler ile işçiler arasındaki ilişkileri, ünlü Emek Şartı'nın kurallarına göre ortak çıkarlar doğrultusunda düzenler.

Tamamen yeni bir ekonomik amaç anlayışına dayanan böyle bir sistem, toplumsal ihtiyaçlara ekonomik uyum konusunda da aynı derecede yeni bir bilim gerektirecektir. Bu yeni ekonomi biliminin, uzun süredir dünyanın ticaret merkezi olan bu ülkede geliştirileceğine inanıyorum. Faşist bir siyasi anayasa benimseyen ilk ülkeler olan İtalya ve Almanya'nın, dünya ekonomik bunalımı karşısında demokratik ülkelerden çok daha iyi tepki vermiş olmalarına rağmen, rejimlerinin ekonomik boyutunu geliştirmede en büyük zorluğu yaşadıkları gerçeğini göz ardı etmek yersiz olacaktır. Demokrasi ve liberal ilkeler ilk olarak Fransa ve Kıta Avrupası'na gelmiş olsa da, Liberalizmin ekonomik etkilerinin Manchester Bireyselciler Okulu tarafından Britanya'da ortaya çıkarıldığını unutmamalıyız. Bu tehlikeli, neredeyse felaketle sonuçlanan ekonomi teorisini dünyaya Britanya kazandırdığı için, Faşizmin yeni ilkelerini ekonomik alana uygulamak ve Liberal Serbest Ticaret'in itibarsızlaşmış kalıntılarının yerini alacak geleceğin ticari yapısını oluşturmak Britanya'nın görevi olacaktır.

KURUMSAL İLKELER

Böyle bir bilimin temellerini atmak mevcut tartışmanın bir parçası olamaz, ancak kurumsal ekonominin bazı ilkeleri, mevcut bireyselciliğe tezat teşkil edecek şekilde kendini hemen ortaya koyuyor. Kişisel çıkarcılığı eski ekolün temel dayanağı olan "ekonomik insan"ın yerine, bireyin vatanseverlik hizmetine gireceği "ekonomik topluluk" gelecektir. Ortak "çıkarlarını" korumak için bir araya gelen insan sınıfları yerine, toplumun tamamına işlevsel hizmet için bir araya gelen meslek grupları olacaktır. Geçimini sağlamak için mücadele eden, herkesin herkese karşı ve en geride kalanın şeytana karşı mücadele ettiği bireylerin rekabeti yerine, bireylerin ortak çıkarları için iş birliği yapılacaktır.

Bu ilkeler nasıl hayata geçirilecek? Her şeyden önce, şüphesiz otoritenin kullanılmasıyla. Disiplin ve kontrol, mevcut ekonomik kaosa dahil edilmelidir.
Sınıf savaşının ateşini körükleyen ve Sosyalist ajitatöre "kapitalizm"e saldırmak için zemin sağlayan mevcut sistemin dehşeti, büyük ölçüde, ticari işlerde önemli bir etki yaratacak ve böylece çıkarlarını haksız yöntemlerle ilerletecek kadar mülk veya sermaye biriktirmiş güçlü bireyin ekonomik gücünü haksız yere kullanmasından kaynaklanmaktadır. Faşizm altında hiçbir bireyin mülkünü bu anlamda kendi çıkarı için güç kullanma aracı olarak kullanmasına izin verilmeyecektir. "Güç", Hükümetin tekelidir.

İşte özel sermayenin kaldırılmasını ve üretim araçlarının millileştirilmesini talep eden Sosyalist'e tam bir cevap. Özel kapitalistin geçmişte sermaye üzerindeki kontrolünü kendi çıkarları için kötüye kullandığı doğrudur, ancak bu özel mülkiyetin kaldırılmasını değil, toplum karşıtı eylemleri önlemek için kullanımının kontrol edilmesini haklı çıkarır. Gerçek şu ki, Sosyalist, kapitalistin servetini ve gücünü kıskanan hoşnutsuz bir burjuvadan başka bir şey değildir. Dolayısıyla, sahibinin istediğini yapabileceği yönündeki burjuva ilkesini kabul etmiş olur.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Kendi malıyla yetinir ve bu nedenle kapitalist sömürüye, iyi kapitalisti kötüyle boğan toptan müsadereden başka bir alternatif bulamaz. Faşizm, sermaye ve paranın bireylere geçmişte kötüye kullandıkları gücü bahşettiğini kabul eder ve seçmenlerden, ülkedeki en güçlü çıkar grubuyla başa çıkmak için yeterli yetki ve eylem aracı talep eder. Oswald Mosley'nin gayet açık bir şekilde ifade ettiği gibi, "Kapitalizmde Sermaye, Ulusu kendi amaçları için kullanır: Faşizmde Ulus, Sermayeyi kendi amaçları için kullanır."

Hükümetin, ne kadar güçlü ve etkili olursa olsun, tüm ulusun ekonomik işlerini ayrıntılı bir şekilde planlamaya çalışması açıkça imkânsızdır. Bu, sağlıklı bir siyasi yapının temel bir parçası olan tüm grup örgütlenmesinin inkârı anlamına gelir ve bu ülkeyi hızla toplumsallaştıran mevcut bürokrasi tehdidini sürdürmeye ve ağırlaştırmaya yol açar. Sosyalistler ve Muhafazakârlar, Lord Baş Yargıç Hewart'ın önceden haber verdiği "Yeni Despotizm"e hızla dönüşen Whitehall'ın gücünü ve etkisini artırmak için rekabet halindedir. Faşizm altında, bu bürokratik kontrolün büyük bir kısmı, ülkedeki başlıca endüstrileri ve endüstri gruplarını kontrol eden Şirketlere yeni işlevsel örgütlenme biçimleriyle bir kez daha devredilecektir. Tarım, Balıkçılık, Ulaştırma, Madencilik ve Tıp Şirketleri, Whitehall'daki Bakanlıkların yerini alacak ve bu şirketler, endüstri ve mesleklerinde yetişmiş ve bunları herhangi bir daimi devlet görevlisinden çok daha iyi kontrol edebilecek kişiler tarafından yönetilecektir. Bu yeni endüstriyel özyönetim kurumları, modern iletişimin hızı ve kamu hizmetlerinin daha geniş kapsamlı planlanması karşısında hızla güncelliğini yitiren yerel özyönetimin yerini alacaktır. Bu sayede, grup örgütlenmesi geçmişin daha katı yapısal temelinden geleceğin daha esnek işlevsel temeline dönüşecektir.

Şirketlere, kontrol ettikleri sektörlerle ilgili tüm iç meseleleri çözmeleri için çok büyük bir özyönetim yetkisi tanınacak ve işverenler, işçiler ve tüketiciler Şirket konseyinde temsil edilecektir. İşverenler işveren federasyonları, işçiler ise sendikaları aracılığıyla temsil edilecek; Hükümet ise, halkın ve ürünle özellikle ilgilenen diğer Şirketlerin çıkarlarını gözetmek üzere tüketici temsilcileri atayacaktır. Şirket, sektör için işverenler ve işçiler arasında ücret ve çalışma koşulları standartları ile işverenler ve tüketiciler arasında fiyat ve rekabet koşulları belirlemekle yükümlü olacaktır. Yapılan tüm anlaşmalar tüm sektör için yasal olarak bağlayıcı olacak ve Şirket tüzüğünü ihlal eden herhangi bir işveren veya işçi, mahkemeye çıkarılabileceği bir suçtan suçlu bulunacaktır. İşveren federasyonu ve sendikanın, söz konusu sektörün %100'ünü oluşturacak üyeleri arasında disiplin sağlaması beklenmektedir. Böylesine yeterli tahkim araçlarıyla, grev ve lokavt elbette yasaklanacaktır; ancak işverenler, işçiler veya tüketiciler, genel endüstriyel uygulamalar ve ulusal refah doğrultusunda adil bir karar için tüm sanayi şirketlerinin temsilcileriyle birlikte konseyde toplanan Şirketler Bakanı'na başvurabilirler. Şirketlere yetki ve özyönetimin bu şekilde devredilmesiyle, merkezi Yasama Meclisi'nin şu anda Parlamento'nun çalışmalarını engelleyen çok sayıda ayrıntılı mevzuattan kurtulacağı görülecektir.

KURUMSAL ORGANİZASYONUN KULLANIMI

Şimdiye kadar yeni ekonomi ilginç yeni bir kavram gibi görünebilir, ancak şüpheli pratik ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Önemli karmaşıklıklarını telafi edecek değere sahiptir. Ancak böyle bir sistem, yalnızca entelektüel bir egzersiz olarak tasarlanmamıştır; mevcut sistemin özellikle zayıf olduğu noktalarda muazzam avantajlara sahiptir. Örneğin, Muhafazakârların eskiden "aşırı üretim" olarak adlandırdığı, ancak "eksik tüketim" olarak daha iyi tanımlanabilecek durumdan kaynaklanan, bolluk içinde yoksulluk sorununu ele alalım. Mevcut sistemdeki bu kusurun, ancak insanların modern bilim ve tekniğin muazzam üretimini tüketebildiği çok daha yüksek bir yaşam standardı getirilerek giderilebileceği açıktır. Ne yazık ki bireyci sistem, bolluk döneminde, halihazırda aşırı stoklanmış bir pazarda mal satmak için yoğun rekabet nedeniyle, satın alma gücünü ücretler veya kârlar şeklinde düşürür ve bu da üreticileri pazarı ele geçirmek için acımasız bir girişimle fiyatları düşürmeye zorlar. Ancak Faşizm altında, fiyatlar ve rekabet koşulları kontrol altına alınacak ve hiçbir üreticinin, rakiplerine karşı bir adım öne geçmek için işçilerini kendi şirketinin düzenlemelerine karşı zorlamasına izin verilmeyecektir. Bu yöntemle yalnızca satın alma gücündeki düşüş kontrol altına alınmakla kalmayacak, aynı zamanda tüm ücret sistemi, tüm sanayi alanında ortak bir eylemle kalıcı olarak yükseltilebilecektir. Böyle bir eylemin son derece mantıklı olduğu ve son yıllarda birçok kamu görevlisi tarafından savunulduğu açıktır, ancak ne yazık ki mevcut bireyci sistem altında gerçekleştirilemez; çünkü herhangi bir işveren, ulusal kalkınma uğruna işçilerinin ücretlerini artırmaya kalkışacak kadar aptalca davransa, kısa sürede ücretlerini kesecek ve onu piyasadan kovacak birçok vatansever olmayan rakip bulacaktır. Böyle bir politika ancak örgütlü Faşist rejimin disiplini ve kontrolü altında başarıyla uygulanabilir.

Aynı şekilde büyük bir bela olan işsizlik de tedavi edilebilir; çünkü bunun, günümüz ulusal ekonomisindeki örgütlenme eksikliğinden kaynaklandığı açıktır.
Bu ülkede her an, adam-saat olarak hesaplanan belli bir miktarda işin yapılması ve bu işi yapmaya istekli ve istekli belli sayıda işçinin bulunması gerekir.
Çalışma saatleri yeniden düzenlenerek iş, şu anda 40 saatlik çalışma haftasının getirildiği İtalya'da olduğu gibi, toplam işçi sayısına kesinlikle dağıtılabilir. Aslında bu ülkedeki Faşist Hükümet, çalışma saatlerini kısaltmak yerine, halkın yaşam standardını yükseltme yönünde daha faydalı bir çözüm aramayı tercih ediyor, ancak her halükarda işsizlik sorunu, planlı bir şirket devletinin örgütlenmesiyle tamamen ve kalıcı olarak çözülebilir.

FİNANSIN FONKSİYONU

Mevcut sistemin en büyük kusurlarından biri, toplumdaki çeşitli meslek ve uğraşlara, bütüne hizmet etme işlevsel amacını aşılayamamış olmasıdır. Bu durum, bankacılar ve finansörlerin paranın gücünü kendi çıkarları için utanç verici bir şekilde sömürdüğü finans alanında en kötü sonuçlara yol açmıştır. Nitekim, bu ülkenin de, diğer birçok ülke gibi, İngiliz halkının refahından çok, yabancı tahvil piyasasının kârlı getirileriyle ilgilenen bir yüksek finans diktatörlüğü tarafından yönetildiğini söylemek abartı olmaz. Faşist Hükümet'in ilk ve en acil görevi, mevcut uluslararası finans diktatörlüğünü yıkmak ve yerine, ülkedeki en güçlü çıkar gruplarına bile işlevsel ve sosyal bir amaç dayatmak için ulus tarafından yetkilendirilmiş otoriter bir rejim getirmek olacaktır.

Günümüzde çoğu zaman unutulan paranın işlevi, mal ve hizmet alışverişini kolaylaştırmaktır. Mallarımızı takas etmekte bu kadar zorlanmamız ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Günümüzde hizmet ve sermaye piyasalarındaki bu durum, finansın topluma karşı temel görevini yerine getiremediğinin açık bir göstergesidir. Teknisyenlerimiz ve mucitlerimiz ne kadar becerikli ve yaratıcı olursa olsun, yeterli para ve diğer değişim araçları dolaşıma sokulmadıkça halkın yaşam standardı daha yüksek bir seviyeye çıkarılamaz. Aksi takdirde, sanayinin icat edilmesi ve rasyonalize edilmesinin tek sonucu, giderek daha fazla insanı işsiz bırakmak olacaktır. Şu anda, bankaların deflasyon politikaları doğrultusunda uyguladığı çok ciddi bir para kısıtlamasından muzdaripiz. Bu politikanın iki nedeni var. Birincisi, takas çağının son kalıntısı olarak paranın altın standardına hâlâ bağlı kalan doğuştan gelen bir muhafazakârlık.

İkinci olarak, finansörler, ticaret yaptıkları ürünün miktarındaki bir kısıtlamanın onu daha değerli ve kendilerini daha güçlü kıldığının farkındadırlar. Bu iki nedenden ötürü, dolaşımdaki para miktarı, olması gerektiği gibi, ülkedeki potansiyel üretim hacmine göre ayarlanmamakta, bunun yerine Merkez Bankası kasalarındaki belirli bir kıymetli metal olan altının arzının bir oranıyla sınırlandırılmaktadır. Açıkçası, bu metalin mevcut arzı, finansın çözmesi gereken dağıtım sorunuyla tamamen ilgisizdir ve aslında tüm dünyadaki altın miktarı, modern endüstrinin muazzam üretim güçlerini finanse etmek için acınacak derecede yetersizdir. Ancak finansörlerimiz, endüstriyel kalkınmanın ihtiyaçlarını karşılamak için para ve krediyi genişletmek yerine, üretimi dünya altın arzının belirlediği sınırlarla sınırlayarak altın standardına geri dönmeye çalışmaktadır. Kuşkusuz, uluslararası finansörler bu yollarla dünya meseleleri üzerindeki kontrollerini sürdürmekte ve genişletmektedirler, ancak yalnızca dünyanın büyük bir bölümünü bolluk içinde yoksulluğa mahkûm etme pahasına.

Faşist Hükümet, finansın sanayi üzerindeki bu doğal olmayan hakimiyetinin tersine çevrilmesi konusunda ısrarcı olacaktır. Finansın sanayiye hizmet etme işlevi olduğu ve gasp ettiği sanayi hükümetine hiçbir şekilde uygun olmadığı açıkça belirtilmelidir. Londra Şehri'nin yabancı tahvil ihraçları aracılığıyla yabancı üretimin bizimkiyle rekabet etmesinin teşvik edilmesine son verilmeli, aynı zamanda finansçılarımız ve bankacılarımız da geçmişte sürekli ihmal ettikleri dağıtım sorunuyla yüzleşmek zorunda bırakılmalıdır. Ticaretimizin geleceğinin iç pazarın canlanmasında yattığını daha önce belirtmiştik ve finans artık dikkatini halkın alım gücünü artırarak bu canlanmayı sağlamanın yollarına çevirmelidir.

Bu, bankacılık sektörünün en kutsal geleneklerinden muazzam ve devrim niteliğinde bir kopuş anlamına geliyor, çünkü sorunun temel özelliği tüketimin finansmanını içermesidir. Şimdiye kadar bankacılar faaliyetlerini tamamen ticari alanda üretimin finansmanıyla sınırlamışlardı, çünkü taksitli ödeme sistemi gerçek anlamda tüketimi finanse etmiyor, sadece anlık satışlar uğruna gelecekteki satın alma gücünü ipotek altına alıyor.

Üretim güçlerini serbest bırakmak için daha yüksek ücret ve maaşları finanse etmenin bir yolunu bulmalıyız. Elbette, şu anda yoğun rekabetin yaşandığı bireyci bir sistemde böyle bir işlem imkânsızdır ve bankasına gidip daha yüksek ücretler ödemek için kredi kartı limiti isteyen herhangi bir işveren haklı olarak deli olarak kınanır, çünkü rakiplerinin de aynısını yapacağına veya piyasayı ele geçirmek için ücretlerini düşürmeyeceklerine dair hiçbir garanti veremez. Sık sık daha yüksek ücret oranlarını savunan Lord Beaverbrook, bu temel zorluğun üstesinden hiçbir zaman gelememiştir.

Ancak kurumsal ekonomi, tam da bu amaçla acil bir çözüm sunuyor.
Şirketler ücret oranlarını ve çalışma koşullarını kontrol etmek ve düzenlemekle görevlidir, böylece Faşist Hükümet daha yüksek ücret politikası benimsemiş olsaydı, vatansever olmayan veya yabancıların kontrolündeki firmaların rakiplerinden yararlanmak için geri çekilmeleri söz konusu olmazdı; hepsi

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Aynı standartlara uymak zorunda kalır. İşveren daha sonra bankasına gidip programın kendisine düşen kısmını yerine getirmek için kredili mevduat hesabı talebinde bulunsa, bankacı onu memnun etmekte hiç zorlanmazdı, çünkü toplumun tamamının artan satın alma gücünün, iş yaptığı firma için daha fazla sipariş ve daha fazla refah anlamına geleceğini bilirdi. Faşizm, halkın yaşam standardını bu şekilde yükseltecek ve sanayinin artan üretim gücünü finanse etmek için gerekli olan daha büyük miktarda para ve krediyi dolaşıma sokacaktır.

Açıkça görülüyor ki bu parasal genişleme politikası altın standardından tamamen kopmayı gerektiriyor ve daha muhafazakar eleştirmenler bunun sonucunda para biriminin istikrarı konusunda endişe duyabilirler. Faşizm ise, paranın aslında mal ve hizmetler için bir talep olduğunu ve aklı başında hiç kimsenin bir bankaya gidip banknotları karşılığında külçe altın talep etmeyeceğini, parasını ihtiyaç duyduğu mal ve hizmetlerle değiştirebildiği takdirde tamamen tatmin olacağını vurgular. Şu anda bu ülkede bol miktarda mal ve hizmet mevcut: depolar mallarla dolu ve iki milyondan fazla yurttaşımız boşuna hizmet veriyor. Mevcut mal ve hizmetlerle karşılanmayan banknotlar basmadığımız sürece enflasyon tehlikesi olamaz; bu nedenle Faşizm, para birimini İngiltere Bankası'ndaki dar ve güvensiz altın temeli yerine, ulusun tüm üretken kaynaklarının geniş temeline dayandıracaktır.

İMPARATORLUK OTORİTE

Bu kurumsal sanayi örgütlenmesi politikasına yönelik tek geçerli eleştiri, tüm halkın yaşam standardını yükselttiği için, bu ülkenin büyük ölçüde dış ticaretine bağımlı olduğu ve bu nedenle dünya pazarlarındaki rakiplerinden daha yüksek bir yaşam standardına sahip olamayacağı argümanında yatmaktadır. Ancak bu argüman, dünyanın en ucuz otomobilini en yüksek ücretleri ödeyerek üreten Henry Ford örneğine atıfta bulunularak çürütülebilir. Ford, bunu Amerika'daki devasa iç pazar sayesinde başardı ve bu pazar, seri üretim yöntemlerini uygulamaya koymasını ve yaşam standardı çok daha düşük ülkelerin pazarlarında avantajlı bir şekilde rekabet etmesini sağladı. Aslında, denizaşırı pazarlarımızı, mallarımızın rakiplerimizinkinden daha pahalı olmasından değil, bu pazarların aşılmaz gümrük engelleriyle bize kapatılmasından ve bu engellerin ardında yerli endüstrilerin hızla gelişmesinden dolayı kaybediyoruz. Mallarımız ne kadar ucuz olursa olsun, diğer ülkelerin kendi endüstrilerini mahvetmelerini ve bunları satın almak için kendi insanlarını işsiz bırakmalarını bekleyemeyiz. Her halükarda, ücret oranları meselesi hesaba katıldığında, Japonlar gibi doğulu halklar bizi umutsuzca alt edebilirler.

İhracat ticareti, hiçbir durumda bir ülkenin refahı için elzem değildir; çünkü bu, malları yurt içinde tutmak yerine, yabancıların tüketmesi için yurt dışına göndermek anlamına gelir. Uzun vadede yalnızca Londra Şehri'nin finans devleri, bu fazlalığa dayanarak büyük dış borçlar alır ve bu borçlardan yüklü komisyonlar alırlar. İhracat, yalnızca temel ithalatı karşılamak için haklıdır ve bu ülkenin ithalatı, yurt içinde üretebileceğimiz tüm ithal malların dışlanmasıyla büyük ölçüde azaltılabilir. Bu ülkeye büyük miktarlarda mamul mal ithal edilmesi skandal bir gerçektir; oysa bu mallar burada rahatlıkla üretilebilir ve kaynaklarımız tüm nüfusu beslemeye yetmediği için yurt içi tarımı ihmal etmemizin hiçbir mazereti yoktur; ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranları*******

Machine Translated by Google

kalanı yurt dışında.

Bu ülkede mümkün olan en fazla çeşitte mal ürettikten sonra bile, kendimizi tamamen kendi kendimize yeterli hale getiremeyeceğimizi inkar etmek boşuna olur; ancak diğer yandan, Britanya İmparatorluğu sınırları içinde bulunamayan, ihtiyaç duyduğumuz çok az ürün var.
Faşizm dar görüşlü bir Küçük İngiltere politikası değil, İmparatorluğun tamamına sunacağı büyük bir otarşik kalkınma planına sahiptir. Genişleyen iç pazarın Ottawa'da sunulandan çok daha büyük bir kısmı, yabancı rekabet tamamen dışlanacağı için, dominyonlara sunulacaktır. İmparatorluğun bir bütün olarak, dünya krizlerinin ve dünya bunalımlarının etkilerinden yalıtılmış, tamamen kendi kendine yeten ve şimdiye kadar görülmemiş bir yaşam standardı oluşturmasını sağlayacak böyle bir ekonomik sistemde işbirliği yapmaya tamamen istekli olacağından şüphe yoktur.

Son olarak, Faşizmin kurumsal prensiplerinin uluslararası ticarete uygulandığını hayal etmeliyiz.
Artık ithalatçının uygun gördüğü herhangi bir pazardan alışveriş yapmasına izin verilmeyecek, bunun yerine ülkenin satın alma gücünü ihracat pazarları elde etmek için bir araç olarak kullanacak bir Dış Ticaret Kurulu aracılığıyla çalışmak zorunda kalacak. Faşizm, en başından itibaren, İngiltere'nin İngiltere'den satın alanlardan satın alma politikasını benimseyecek ve herhangi bir yabancı ülke bize eksik olan malları satmak isterse, karşılığında bizim mallarımızı kabul etmek zorunda kalacak. Diğer ülkeler de benzer yöntemleri benimsedikçe, sonunda, uluslararası finansın entrikalarından ve uluslararası tefeciliğin bağlarından arınmış, planlı uluslararası ticaretin tek pratik yolu olan, ülkeden ülkeye organize takas sistemine dayalı genel bir sisteme ulaşacağız.

KURUMSAL DÜNYA DÜZENİ

Faşizmin ulusal anlamda tamamen benmerkezci olduğu varsayılmamalıdır. Elbette, kişinin kendi ülkesini her şeyden önce tutması Faşist felsefenin temel bir özelliğidir, ancak bu nedenle Faşizmin ulusal rekabeti ima ettiğini ve ekonomik nedenlerle savaşa yol açabileceğini varsaymak acelecilik olur. Aksine, mevcut sistemin çok ciddi bir tehlikesi, dünya pazarları için sürekli artan mücadelenin savaşa yol açabilmesidir. Nitekim Uzak Doğu'da pazar savaşları çoktan yaşandı ve Avrupalı güçler bu mücadeleye katılmaktan ancak güçlükle kaçınabildiler. Aslında, kurumsal ekonomik planlama sistemi savaş tehlikesini en aza indirecektir, çünkü savaşın ekonomik nedenlerini bilinçli insan kontrolü altına alacaktır. Artık her ülkenin komşularına azami ihracat yapması değil, ulusal ekonomik işlerinin tam kurumsal kontrolüne sahip yetkili hükümetlerin, endüstriyel gelişimleri için gerekli temel hammaddeleri paylaşmak ve takas etmek üzere bir araya gelmeleri söz konusu olacaktır. Bu ham maddelerde bir kıtlık bulunmadığından ve hatta piyasayı istila etmemek için üretimleri büyük ölçüde kısıtlandığından, uluslar birbirlerini mahvederek kendilerine çıkar sağlayabilecekleri gülünç düşüncesinden bir kez vazgeçtiklerinde, bu nispeten basit sorunun dostane bir çözümüne ulaşmakta hiçbir zorluk olmamalıdır.

Geleceğin dünyasında rekabet elbette olacak, ancak rekabette değil, başarıda rekabet. Düzenli bir dünyada barış ve refaha ancak toplumun ve ekonomik yaşamın kurumsal örgütlenmesi doğrultusunda ulaşabiliriz. Kendi ulusal işlerimizi düzene koyarak ve diğer ulusları da aynısını yapmaya teşvik ederek üzerimize düşeni yapalım.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

James Drennan'ın Nazi Hareketi Perspektifi

İtalyan Faşistleri, Herr Hitler'in "Dritte Reich"ın entelektüel ilham kaynağı olarak ortaya koyduğu muazzam ırksal arka planı İtalyan milliyetçiliğine hiçbir zaman yansıtmaya çalışmadılar. Modern politikayı geçmiş tarihin iddialarına dayandırma eğilimi olan birileri varsa, bu Roma'nın efendileri olabilirdi; ancak Signor Mussolini, Roma toprak ihtişamının gerçek anlamda yeniden canlandırılmasından ziyade, Faşizm kavramlarına dayalı nihai bir Pan-Avrupa birlikteliğini hedefliyor gibi görünüyor. Diğer yandan Herr Hitler, Alman tarihinde derin kökleri olan bir Alman (veya Aryan) ırksal ayrıcalığı ideali geliştirdi. Ancak, bu Alman kavramı, doğru anlaşılırsa, Batı'nın yeniden doğuşunun manevi temelini oluşturmaya mahkum bir inanç olarak Faşizm'e dair İtalyan anlayışıyla hiçbir şekilde çelişmek zorunda değildir. Aynı şekilde, Britanya'da Faşizme ilham veren yüce Britanya İmparatorluğu anlayışıyla da çelişmemelidir, çünkü hiçbir noktada herhangi bir çıkar çatışması ortaya çıkmaz. Tam tersine, Dünya Faşizmi teorisine yapılan çeşitli katkıların hepsi yıkıcı olmaktan ziyade birbirini tamamlayıcı nitelikte olabilir.

Nazilerin, geçen yüzyılda Fransız Gobineau ve İngiliz Houston Stewart Chamberlain gibi Alman olmayan yazarlar tarafından ilk kez formüle edilen ve Nazi liderleri tarafından Alman kitleleri tarafından kabul edilen devrimci bir idealin temeli ve Alman İmparatorluğu'nun mevcut devlet politikasının itici gücü olarak benimsenen ırksal tarih yorumunu nasıl benimsediklerini anlamak için, son bin yılın tamamındaki Alman tarihinin belirli koşullarını ve eğilimlerini göz önünde bulundurmak gerekir. Ancak böyle bir incelemeyle, modern Alman halkının inanç temellerine ulaşabilir ve Almanya'nın efendilerinin, inançlarının geçerliliğine gönülden inanan bir halkı hangi yöne yönlendirmeleri gerektiğini anlayabiliriz.

Sekizinci yüzyılda, antik Roma'nın imparatorluk anlayışlarını gerçekten başaranlar Germen kabileleriydi. Batı'nın İmparatoru olarak adlandırılan Şarlman İmparatorluğu etnik olarak Fransız'dan çok Alman'dı ve ancak ölümünden sonra, topraklarının farklı bölgelerindeki mirasçılar sırasıyla Fransız ve Alman lehçeleriyle yemin ettiklerinde, Fransız-Gaullist unsurlar Germenlerden ayırt edilmeye başlandı. On üçüncü yüzyıla kadar Hohenstaufen İmparatorları, İtalya'nın tamamını ve günümüz Fransa'sının büyük bir bölümünü Alman İmparatorluğu'nun eyaletleri olarak görmeye devam ettiler. Şunu belirtmek gerekir ki, bu tarihte Almanya, Elbe Nehri'nin doğusuna pek uzanmasa da, Hollanda, Burgonya ve Savoy ile Franche-Comte'nin bazı kısımları farklı zamanlarda ve farklı derecelerde İmparatorluk topraklarına dahil edildi.

Bu ülkedeki tarih öğretiminin kusurlarından biri, kendi tarihimizi Avrupa'nın geri kalanıyla bağlantılı ve perspektifli bir şekilde görmemize nadiren olanak sağlanmasıdır. Alman Louis'in 825'te tahta çıkması ile II. Friedrich'in 1250'de ölümü arasındaki dört yüzyıl boyunca -ki bu, kabaca kendi tarihimizde Büyük Alfred ve III. Henry'nin saltanatları arasındaki döneme denk gelir- Avrupa tarihi büyük ölçüde Almanya tarihiydi. Kendi tarihimizin son derece taşralı olduğu, olaylarının Avrupa tarihinin ana akımından, örneğin modern Norveç'in bireysel tarihinin günümüz Avrupa'sından uzak olduğu kadar uzak olduğu bir dönemde, Almanya, ...'nın doğuşuna tanıklık eden büyük mücadelelerin sahnesiydi.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Ortaçağ Avrupa kültürü ve Fowler Henry, Büyük Otto ve Friedrich Barbarossa gibi imparatorları, Batı Avrupa'nın hakemleri ve Jutland'dan Sicilya'ya, Burgonya'dan Macaristan'a kadar olayların efendileri oldular. Modern Almanların tarihlerinden duydukları olağanüstü gururu ve savaş sonrası Avrupa'nın bölgesel koşullarındaki hayal kırıklığı ve sıkışmışlık hissini anlamak için, bu dönemin zihinlerindeki önemini kavramak gerekir.

Yaklaşık bin yıl önce, 973 yılında ölen Büyük Otto, son birkaç yılda Nazi Pantheon'unun en önemli figürü haline geldi ve portreleri neredeyse Hitler ve Göring'inkiler kadar sık Alman kitapçılarında yer aldı. Aslında, Almanya tarihinin tüm süreci "duraklamış gelişim" olgusunun bir örneğidir ve çağdaş Alman ulusal psikolojisiyle ilişkilendirdiğimiz tuhaf tezahürler, bunun kaçınılmaz türevi olan "hayal kırıklığı kompleksinden" kaynaklanmaktadır. Hohenstaufen iktidarının kapsamı ve salınımı, Alman halkının çöküşüydü. Bu soyun görkemli imparatorları, Şarlman Pan-Avrupa İmparatorluğu hayaline kapılmışlardı ve bir asırdan fazla bir süre boyunca Almanların gücünü İtalyan emellerinin peşinden koşarak harcadılar. Büyük Otto'nun önceki politikası büyük bir Alman devletini sağlamlaştırmaktı. Hohenstaufen'ler, Habsburgların mirasçısı olduğu Pan-Avrupa anlayışlarından etkilenmişlerdi. Hohenstaufen Hanedanlığı'nın yıkılışı, İngiltere ve Fransa'nın Tudorlar ve Valois Hanedanlığı döneminde nihayet ulaşılan ulusal devletleşmeye doğru gelişmenin eşiğinde olduğu bir dönemde, Almanya'yı zayıf ve merkezi güçten yoksun bıraktı. Hohenstaufen politikalarının hataları, Alman bakış açısından daha da trajik görünüyor; zira Almanların Elbe Nehri ve Baltık kıyıları boyunca yürüttüğü büyük "Drang nach Osten" harekâtı, II. Frederick döneminde Töton Şövalyeleri tarafından yürütülüyordu ve bu hamle, Alman merkezindeki ivmenin azalmasıyla daha geniş olanaklarıyla nihayetinde sekteye uğradı.

II. Friedrich'in 1250'deki ölümü ile Martin Luther'in 1546'daki ölümü arasında neredeyse tam üç yüzyıl vardır ve bu oldukça keyfi bir ayrım olsa da, genelleme amacıyla kabul edilebilir. Bu üç yüzyıllık dönem, Alman halkının hem geleceğinde hem de karakterinde tam bir dönüşüme tanık oldu. Alman tarih hayatının sonraki gelişimi üzerinde temel bir etkiye sahip olan üç ana tarihsel akım vardır.

İlk olarak, hem Alman hem de Kuzey İtalya şehirleri, Avrupa ile Bizans-Sarazen Doğusu arasındaki ticaretin ana Doğu-Batı rotası üzerinde büyüdükleri Orta Çağ'da sahip oldukları ekonomik üstünlüğü kaybettiler. Konstantinopolis'in Türkler tarafından ele geçirilmesi, bu rota üzerindeki tüm bölgelerin refahını büyük ölçüde yok etti ve Amerika'nın keşfi ve Ümit Burnu rotasının açılması, ekonomik güç merkezini Atlantik kıyısındaki ülkelere, yani İspanya ve Portekiz, İngiltere, Fransa ve Hollanda'ya kaydırdı. Aslında, hem Almanya'daki Reformasyon'un hem de On Yedinci Yüzyıl'daki Otuz Yıl Savaşları'nın, ana ticaret merkezlerinin bu şekilde yer değiştirmesini takip eden korkunç ekonomik altüst oluş sürecinden kaynaklandığını söylemek abartı olmaz.

Bu dönemin ikinci büyük tarihsel akımı, Hohenstaufen Hanedanlığı'nın izinden giden Habsburgların yükselişiydi. Habsburglar, Alman topraklarında geniş kişisel hakimiyetlere sahip Alman prensleriydi, ancak Avusturya'daki (Almanya'nın Doğu Sınırları'ndaki Østermark Mark) konumları, onları çıkarları açısından esasen Alman olmayan bir konuma getiriyordu. Hapsburgların geleneksel politikası, Pan-Germenlerin ve

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Özellikle Naziler, tüm "Avusturya teorisi"ne karşı çıkıyorlardı. Hapsburglar -daha önceki Hohenstaufen hanedanı gibi- kendilerini Roma İmparatorluğu'nun mirasçıları olarak görüyor ve dünya hakimiyeti, ya da en azından pratik siyasette Pan-Avrupa üstünlüğü iddiasında bulunuyorlardı. Bu muhteşem Hanedan, tarihinin farklı dönemlerinde bir İtalyan gücü, bir İspanyol ve Güney Amerikalı güç, bir Slav gücü, Asya'da -ve hatta Afrika'da- emelleri olan bir güçtü, ancak hiçbir zaman bilinçli olarak salt Alman çıkarlarının baskın çıkmasına izin veren bir güç olmadı.[1] Habsburglar, Türklerin Konstantinopolis'i fethini takip eden dört yüzyıl boyunca büyük bir rol oynadılar. Türklerin batıya doğru askeri ilerleyişini durdurdular ve tüm Güneydoğu Avrupa'da Bizans İmparatorları'nın yerine geçerek başlıca uygarlık temsilcileri oldular. Ancak bu rol, Avrupa için değerli olduğu kadar, Alman milliyeti anlayışı için de yıkıcıydı.

Akdeniz'e olan ilgileri, Almanya'da birleşme sürecini belirsiz bir tarihe erteledi ve hanedan politikaları, uygulamada Almanca konuşulan toprakların bölünmesine yol açtı.

Alman tarihinin gelişimi üzerindeki üçüncü önemli etki, Almanca konuşulan toprakların bölünmesi ve kendilerine Alman diyen halkların tüm ırksal karakterinin 1250-1550 yılları arasında yaşanan dönüşüm süreciydi. Bu olgu, özellikle İngilizler, Fransızlar, İspanyollar ve hatta Macarlar, Çekler ve Polonyalılar gibi ulusların ortaya çıkıp güçlendiği ve Avrupa'nın bugün aşina olduğumuz biçimlere bürünmeye başladığı aynı dönemde yaşandığı düşünüldüğünde, son derece önemliydi.

Şarlman zamanında Cermenler ve Franklar arasındaki farklar çok net bir şekilde tanımlanmamıştı. Sakson egemenliği altındaki İngiltere büyük ölçüde bir Alman Krallığıydı ve aynı şey Lombardlar yönetimindeki Kuzey İtalya için de söylenebilir. Öncelikle İngiltere, Doğu Fransa ve Kuzey İtalya'daki Alman unsurlarının emilimi gerçekleşti. Bu süreç aslında II. Frederick'in 1250'deki ölümünden çok önce tamamlanmıştı. Sonraki üç yüz yıl boyunca Almanya'nın batı sınırları Ren Nehri'ne doğru geri çekildi. Burgonya ve Franche-Comté gibi bölgeler giderek Fransız, giderek Almanlaşıyordu. Hollanda kesinlikle Alman olmaktan çıktı. İsviçre şekillendi ve önemli sayıda Alman nüfusu İsviçre fikrine bağlandı. Avusturya'daki önemli Alman sınırları, büyük ölçüde Alman olmayan Hapsburg İmparatorluğu'nun ayrılmaz bir parçası haline geldi. Bu müfrezelerin sonuçları modern Avrupa tarihinde hâlâ önemlidir. Avusturya sorununu açıklıyorlar.

Alsas-Loren sorununu, yani hiçbir zaman Alman olmaktan çıkmamış ve hiçbir zaman tamamen Fransız olmamış bir bölge üzerindeki kan davasını açıklıyorlar. Ayrıca Nazilerin yalnızca Avusturya ve Çekoslovakya'da değil, daha az ölçüde Hollanda ve Danimarka, İsviçre ve Belçika'da da Pan-Germen bilincini canlandırma girişimlerini de açıklıyorlar.

Ancak Alman dil sınırları Ren Nehri'ne doğru gerilerken ve en gerçek Alman kanına sahip nüfuslar İsviçreli, Fransız ve Hollandalılara dönüşürken, Alman dili ve Alman kültürü hızla Doğu'ya doğru yayılıyor ve Kuzeydoğu Avrupa'nın ilkel Alman olmayan nüfusları kendilerini Alman olarak görmeyi öğreniyordu. Doğuya doğru Alman sömürgeciliği, Elbe Nehri'nin doğusundaki ve daha sonra Oder Nehri'nin ötesindeki Slav ve Fin kabilelerini fetheden ve onlara din propagandası yapan Töton Şövalyeleri'nin ve Baltık kıyıları boyunca ticaret merkezleri kurmakla meşgul olan Alman Hansa kasabalarının eseriydi. Nihayetinde, Almanların bu yöndeki ilerlemesi, Polonya'nın askeri gücü, İskandinav devletlerinin rekabeti ve elbette daha sonra, 19. yüzyılın başında Rusya'nın büyük bir güç olarak ortaya çıkmasıyla durduruldu.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

On sekizinci yüzyıl. Ancak bu, özellikle de bu girişimin, Orta Alman ilhamının zayıf ve çoğu zaman mevcut olmadığı on üçüncü ve on beşinci yüzyıllar arasında sona erdiği düşünüldüğünde, büyük bir başarıydı. Hansa kentlerinin ve Baltık'taki Töton Şövalyelerinin rolü, merkezi bir İtalyan gücünün olmadığı bir dönemde Doğu'da saldırgan bir İtalyan politikası sürdürmeyi başaran Akdeniz'deki İtalyan Cumhuriyetleri ve Latin Şövalye Tarikatları'nın rolüne çok benziyordu.

Ortaçağ "Drang nach Osten"inin yarı başarısızlığında, modern Almanların ülke tarihine dair yorumlarının altında yatan "hayal kırıklığı kompleksi"nin ikinci unsuru keşfedilir. Naziler -özellikle de General Goring ve Herr Rosenberg'in mensup olduğu "Prusya okulu" denebilecek grup- Almanların Baltık topraklarına nüfuz etme ve sömürgeleştirme faaliyetlerinin yeniden canlanmasını, Alman emellerinin Batı'da sınırlandırılmasına bir telafi olarak sürekli olarak beklemektedir.

Ortaçağ'daki "Drang nach Osten"in en önemli sonucu, Prusya devletinin kurulmasıydı. Prusya'nın yerli nüfusu büyük ölçüde Slav ve Fin kökenliydi - Kuzey Avrupa'nın en ilkel toplulukları - ve Alman kültürünün eski merkezlerinden doğuya göç etmiş savaşçı ve muhtaç unsurlarla karışmıştı. Prusyalılar, Orta Çağ'ın en kanlı iki yüzyıl süren savaşlarının bir sonucu olarak bir halk olarak yok oldular.

Almanya'daki Reformasyon -ki bu tarih on altıncı ve on yedinci yüzyılların büyük bir bölümünü kaplar- bazı açılardan, Hapsburgların Pan-Germen -Roma Katolik anlayışlarına karşı hayal kırıklığına uğramış Alman milliyetçiliğinin büyük ölçüde bilinçsiz bir hareketi olarak görülebilir. Reformasyon, Almanya'yı yaklaşık bir yüzyıl boyunca mahveden ve Hapsburg iktidarını ciddi şekilde zayıflatan Otuz Yıl Savaşları ile doruğa ulaşmıştır. 1683'teki Viyana Kuşatması'nda görülen Türk gücünün yeniden canlanması, Hapsburgların zayıflamasının bir sonucuydu ve Otuz Yıl Savaşları muhtemelen Güneydoğu Avrupa'daki Türk egemenliğinin iki yüzyıldan fazla uzamasına neden oldu.

Fransız Monarşisi'nin yükselişi, herhangi bir Alman birliğinin sağlamlaşması için ciddi ve kalıcı bir tehditti. I. François, Habsburglara karşı Türklerle birlikte çalıştı ve Doğu'da Almanya'ya karşı bir Polonya barikatı kurmaya ilk başlayanlar Valois Hanedanlığı oldu. Sonraki yüzyılda, Otuz Yıl Savaşları sırasında Alman piyonlarını gerçekten harekete geçiren Richelieu oldu. Politikasının sonucu, Almanya'yı bir yüzyıl boyunca Bourbon Hanedanlığı'nın insafına bırakmak oldu; ta ki Büyük Friedrich yönetimindeki Prusya'nın ortaya çıkışı Alman siyasetine yepyeni bir güç getirene kadar.

Büyük Frederick'in ortaya çıkışıyla birlikte Alman tarihinin modern evresine yaklaşıyoruz; Hohenzollern ile Habsburg arasındaki, Alman olmayı hedefleyen Protestan, yarı Alman Prusya ile Alman olmamayı hedefleyen Alman Avusturya arasındaki ve hanedan sınırları içinde Pan-Avrupacı olan mücadeleye. Bu mücadele, dolaylı da olsa son savaşın başlıca nedenlerinden biriydi. Reformasyon, belirli Alman sınırları içinde bir Pan-Germen hareketiydi ve aynı zamanda on beşinci yüzyılda ticaret yollarının değişmesi sonucu Almanya'nın içine düştüğü ekonomik geri kalmışlığa bir tepkiyi temsil ettiği de düşünülebilir. Yüzyılının tartışmasız en büyük Almanı olan Wallenstein, Pan-Germen birliği konusunda geniş, ancak belirsiz fikirlere sahipti ve Habsburg Hanedanı'nın çıkarlarına karşı Kuzey Alman prensleriyle entrika çevirmesi sonucunda hayatını kaybetti. Büyük Friedrich, Orta Avrupa'daki Habsburg egemenliğine ciddi bir şekilde meydan okudu ve Devrim öncesi dönemde Fransa'nın zayıflığından yararlanarak Doğu'da Prusya'ya karşı kurulan Polonya barikatını yıktı. Napolyon Savaşları, rekabetin tatsız bir bölümünden başka bir şey değildi. ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

İki Cermen gücü arasında. Sonuçları Prusya'nın konumunu önemli ölçüde güçlendirdi, çünkü Almanya'daki bağımsız prenslik hanedanlarını zayıflattılar ve 19. yüzyılın ilk yarısında Prusya'nın küçük devletleri gümrük birliklerine zorlamasını sağladılar. Büyük Friedrich Silezya'yı fethetmişti. Napolyon Savaşları sırasında haleflerinin Kıta Avrupası ablukasına zorla katılmaları, İngiliz mallarının dışlanmasıyla oluşan açığı kapatmak için kurulan Alman imalat sanayisinin temelini attı. Gümrük birlikleri, eski Hansa şehirlerini Prusya ile birleştirdi ve modernleşmiş bir Kuzey Almanya, aslında Rönesans'ın bir kalıntısı olan Avusturya İmparatorluğu ile karşı karşıya geldi.

1866'da Avusturya, Alman Konfederasyonu'ndan çıkarılmış ve bir Alman gücü olmaktan çıkmıştı. Aynı dönemde, 19. yüzyılın ilk yarısına kadar fiilen egemen olduğu İtalya'dan da çıkarılmış ve artık bir İtalyan gücü olmaktan çıkmıştı. Ancak burada, Habsburg hanedanının inanılmaz siyasi esnekliğini gözlemlemek mümkün.

Avusturya, 19. yüzyılın ikinci yarısında hızla bir Slav gücü haline geldi ve Avusturya ve Bohemya'da yaşayan azınlıktaki Alman tebaasına hükmetti. Franz Joseph daha erken ölseydi ve Franz Ferdinand daha uzun yaşasaydı, Avusturya bir Macar-Slav Konfederasyonu olarak varlığını sürdürebilirdi. Ancak yaşlı İmparator, Kral Edward'a söylediği gibi, "bir Alman Prensi olduğunu asla unutamazdı."

Savaştan önceki yirmi yıl boyunca, Avusturya'da, Viyana'nın popüler Belediye Başkanı Karl Leuger liderliğinde güçlü bir Pan-Germen hareketi gelişti. Bu hareket, Habsburg İmparatorluğu ve Monarşisi'nin sonunu ve İmparatorluğun Alman topraklarının Büyük Almanya içinde birleşmesini gerçekten istiyordu. Pan-Germen çözümü veya Arşidük Francis Ferdinand'ın "Federal" (Slavist) çözümü gerçekleşmiş olsaydı, Avrupa tarihi oldukça farklı bir ivme kazanabilirdi. Ancak Hohenzollernler, Hohenstaufen ve Habsburgların rolünü fiilen devralmışlardı. Habsburglar fiilen vasal prensler konumuna getirilmişti ve Üçlü İttifak politikasının gelişmesiyle Hohenzollernler, Kutsal Roma İmparatorları'nın Pan-Avrupa politikasına yeni bir güç ve yeni bir direktif vermiş oldular.

Adolf Hitler, savaş öncesi Viyana'nın Pan-Germen propagandası ortamında büyüdü ve savaş sonrası yazılarında, Hohenzollern'lere atfettiği Alman karşıtı, salt hanedancı ve kapitalist-tekelci politikaları sert bir şekilde kınadı. Ayrıca, Hohenzollern'lerin başlattığı ve Hugenburg ve Schacht gibi eski Milliyetçi politikacıların hâlâ benimsediği sömürgeci yayılma politikasına da karşı çıktı. Bu nedenle, Nasyonal Sosyalist politikayı eylem halinde yönlendiren bu iki önemli eğilimi akılda tutmak gerekir. İlk olarak, Nazi politikası özünde ulusaldır, çünkü Habsburglar ve Hohenzollern'lerin felaket getiren Pan-Avrupa politikasına bir tepkidir. "Doğu Sorunu'nun tamamı tek bir Pomeranyalı el bombacısının kemiklerine bile değmez" diyen Bismarck'ın ruhuna uygun olarak, Alman olmayan toprakları Alman egemenliği altına alma hırsını reddeder. Öte yandan Almanca konuşan halkların yaşadığı tüm toprakların “Drittes Reich” yapısı içine alınmasının gerekliliğini vurgulayarak Avrupa'nın yerleşik devlet sistemine meydan okuyor.

Yüzeysel olarak bakıldığında, Nazi idealistlerinin Pan-Germenci geri dönüşleri, Avrupa'nın devam eden barışıyla bağdaşmıyor gibi görünüyor. Ancak Herr Hitler'in temelde vurguladığı nokta, Almanya'nın yalnızca Büyük Güçler arasında eşit olarak görülmesi değil, aynı zamanda bu Güçlerin Almanya'nın meşru bir genişlemesine izin vermesi ve gerekirse genişlemesinin yollarını bulması gerektiği gerçeğinin kabulüdür.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Hırslı bir Alman toprak politikasında özellikle ahlaka aykırı hiçbir şey yoktur. Son on beş yıldır kendimizi Fransız demokrasisinin dışlayıcı ve uzlaşmaz Kıta politikasına hoşgörüyle yaklaşırken bulduk ve Milletler Cemiyeti büyük ölçüde Doğu Avrupa'da yeni bir Slav grubunun gelişimini desteklemek için kullanıldı. Avrupa sınırlarının her zaman son derece akışkan olduğunu ve Avrupa tarihinin şu anki döneminde bunların özellikle kalıcı nitelikte olduğunu düşünmek için hiçbir tarihsel gerekçe olmadığını unutmamak gerekir.

Doğu Avrupa'da Slav grubu -Polonya, Çekler ve Balkan Slavları, Ruslardan farklı olarak- Avrupa tarihinde oldukça kalıcı bir unsur olarak kabul edilmelidir. Hem Polonya hem de Bohemya, Prusya'dan daha eski devletlerdi. Öte yandan Rusya, nispeten yeni bir olgudur ve ancak on sekizinci yüzyılın başında bir Avrupa gücü olarak ortaya çıkmıştır. İki büyük hükümdarın -Büyük Petro ve Büyük Katerina- eseriydi. Son savaşta Katerina'nın çalışmaları boşa çıktı ve Rus sınırı Pripet bataklıklarının arkasına çekildi. Bolşevikler, eski Rus İmparatorluğu'nun hem kültürel hem de ulusal temellerini baltalamak için çok şey yaptı. İstikrarlı kurumlar ve fikirler yok edildi ve Sovyetler Birliği'ni oluşturan birçok halk, genellikle farkına varılmayan bir hızda parçalanma eğilimleri geliştiriyor. Rusya, siyasi olarak kimsenin ulaşamayacağı bir bölge haline geliyor; bu durum, aşırı doğudaki Japonlar tarafından çok takdir ediliyor gibi görünüyor.

Bu bağlamda, yakın tarihli Alman-Polonya Paktı önem kazanıyor ve Baltık siyasetinde tamamen yeni bir yönelimin mümkün olduğunu gösteriyor. Hem Almanya hem de Polonya, "köylü genişlemesi" olarak tanımlanabilecek bir alana ihtiyaç duyuyor. Herr Hitler ve Darre ve Rosenberg gibi Nazi ideolojisinin diğer temsilcileri, Nazi Almanyası'nın hedefinin, Alman köylüsünün toprağını işleyebileceği ve Alman topluluklarının Almanya'nın ayrılmaz bir parçası olarak yaşamlarını kurabileceği boş topraklar olduğunu vurguladılar. Bu, Hohenzollern'lerin ve Schacht ve Hugenburg gibi modern Muhafazakâr-Milliyetçilerin "sömürgeci emperyalizmi"nden tamamen farklı bir anlayıştır. Polonya'ya karşı başarılı bir savaş, Almanya'nın "köylü genişlemesi" sorununu çözmeyecektir, çünkü Polonya'nın kendisi yoğun nüfusludur ve nüfusu artmaktadır. Ancak her iki ülkenin de Doğu'da emelleri vardır ve bu emelleri, 17. ve 18. yüzyıllarda İsveç müdahalesi ve Romanov İmparatorluğu'nun yükselişiyle engellenmiştir. Almanların savaş sırasında Baltık ülkelerini işgal etmesi ve Polonyalıların 1920'de Ukrayna'yı işgal etmesiyle bu emellerin ne kadar mümkün olabileceği yakın zamanda hatırlatıldı.

Rusya'dan ayrılmayı arzulayan Ukraynalı Milliyetçilerin Berlin ve Varşova ile çok önemli bağlantıları var ve bu unsurların "Uzak Doğu" Avrupa'da ortak bir Alman-Polonya politikasının temellerinin oluşturulmasında etkili olması mümkün. Herhangi bir savaş ihtimali doğal olarak rahatsız edicidir, ancak Batı Avrupa'da gelecekteki bir savaşı kaçınılmaz kılmanın en doğrudan yolunun, yalnızca Alman özlemlerini değil, aynı zamanda Alman ihtiyaçlarını da görmezden gelmek olduğu aşikâr görünüyor. Alman enerjisini Doğu'ya yönlendirmek, Ren Nehri kıyısında ve Avusturya'da yaşanacak bir "sıkışma"dan çok daha tercih edilebilir görünüyor; ki bu da tek nihai alternatif.

Nazi Almanyası'nda Britanya'ya karşı dikkate değer derecede az düşmanca bir his var ve bu ülkedeki basının bazı kesimlerinin ve Nazilerin iktidara gelmesinden bu yana bazı siyasi grupların benimsediği aşırı kışkırtıcı tutuma rağmen, Britanya'ya karşı resmi propaganda yapma eğilimi de yok gibi görünüyor. Elbette, Afrika kolonilerinin Almanya'ya geri verilmesi için bir ajitasyon hareketi var, ancak bu ajitasyonun ilham kaynağı büyük ölçüde artık önemsiz hale gelen Muhafazakâr Milliyetçi çevreler. Bu özel kolonilerin bizim veya Almanlar için değeri konusunda görüşler farklı olabilir, ancak Herr Hitler'in kendisi Milliyetçi gruplara ilham veren "sömürgeci emperyalizme" karşı küçümseme ifade ediyor.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Elbette "ihracat kapitalizmi"ne dayalı bir politika -ki bu, sömürge talep eden bir politikadır- "otokratik devlet"in ekonomik teorisine aykırıdır ve Nazilerin -en azından mevcut aşamada- Afrika sahasına yeniden girmek istemediği rahatlıkla söylenebilir. Propagandalarının tüm vurgusu, Otarşik Devlet'in temeli olarak köylü yaşamının yeniden canlandırılması ve Alman köylü topluluklarının yayılıp Nazilerin her şeyin başlangıcını ve sonunu gördüğü Alman kurumsal yaşamını geliştirebilecekleri, coğrafi olarak Almanya'ya komşu daha fazla toprak ihtiyacı üzerinedir. Eğer böyle bir politika onları İngiliz çıkarları olmayan güçlerle ve çıkarlarla çatışmaya sokarsa, insanlık tarihini lekeleyen en yozlaştırıcı tiranlığın dokunulmazlığını korumak için haçlı seferlerine çıkmak Britanya'nın işi değildir.

---

[1] İmparator II. Joseph'in kısa saltanatı hariç.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Çürüyen Sosyal Demokrasi
- John Beckett

A Son Genel Seçim'den bu yana yapılan ara seçim sonuçlarının analizi, İşçi Partisi'nin oy ortalamasını 1929'a göre yaklaşık %15 artırdığını gösteriyor. 1929'da 289 sandalye kazandı ve beş bağımsız milletvekilinin desteğiyle 294 kişilik bir lobi gücüne sahipti. On üç zafer daha kazansaydı iktidara gelirdi. 1929 rakamlarına göre, ara seçimlerdekine eşit bir oy artışı, partiye açık bir Parlamento çoğunluğu sağlamak için yeterli olurdu. İlk seçim yarışında Faşizme doğru büyük bir hamle yapılmadığı için, böyle bir olaylar dizisini ortadan kaldırabilecek başka bir etken olmadığı sonucuna varılabilir. Sarkaç düzenli olarak sallanacak ve Meclis'in iki kanadı devre arasında futbol takımları gibi değişecektir.

"Ulusal Liderlerimiz" ve Basın'ın, Parlamento İşçi Partisi tarafından kontrol edildiğinde muhtemel gidişat konusunda dile getirdiği çeşitli görüşleri incelemekten daha eğlenceli, hatta trajik bir şey olamaz. Sir Stafford'un önderliğinde, tamamen kırmızı çizgide bir Britanya vizyonundan, bize refah dışında değişmemiş bir Britanya tablosu çizen Bay Greenwood ve Dr. Dalton'ın yumuşak konforlarına kadar uzanıyorlar. Bu tabloda, inanılmaz derecede "centilmen" süper adamlardan oluşan bir Ön Sıra, ülkemizin güzel yüzünden gecekondu mahallelerini temizledikleri kadar istikrarlı bir şekilde Mayfair'in kira gelirlerini de artırıyor.

Büyük trajedi, kızıl yıkım ve hayırsever verimlilik sırasıyla öngörülmektedir. Peygamberlerden hiçbirinin, İşçi Partisi'nin dayandığı Sosyal Demokrasi ilkelerini ve bu ilkelerin (veya ilke eksikliğinin) denendiği her ülkedeki kaderini dikkatlice inceleme zahmetine girmemiş olması şaşırtıcıdır. İşçi Partisi'nin geçmiş tarihine ve liderlerinin karakter ve sicillerine tarafsız bir bakışla desteklenen bu çalışma, kaçınılmaz olarak daha az dramatik ama şimdiye kadar ele aldıklarımızdan çok daha korkutucu sonuçlara işaret etmektedir.

İşçi Partisi Hükümeti'nin ne devrim ne de evrim anlamına geldiğini ileri sürmek istiyorum. Bu, hiçbir yol gösterici ilkeye sahip olmayan, sıradan insanların omurgasız bir hükümeti anlamına geliyor; yüzeysel samimiyetsizlikler girdabında yönsüzce sürüklenmek anlamına geliyor; gergin ve deneyimsiz bakanların körüklediği ekonomik güvensizlik ve mali panik ortamında dile getirilmeyen bir endişe anlamına geliyor.

Zayıf tarafa bir faydası olmadığı sürece, İşçi Partisi'nin tepedekileri havlayıp korkutması beklenebilir. Sonuç, kolayca üstesinden gelinebilecek ani bir felaket değil, ulusun canlılığının zayıflaması ve çöküşün durdurulamayacak kadar hızlanması olacaktır. Nitekim Sosyal Demokrasi teorisi, İşçi Partisi'nin 1933 için kendi resmi savunmasında da özetlenmiştir: "Etkisiz kalmış olabiliriz; ama her zaman doğru yoldaydık."

Modern makineleşme ve bilim sayesinde üretim gücünde yaşanan muazzam ilerlemenin getirdiği değişen ekonomik koşullar karşısında, Faşizm, Komünizm ve Sosyal Demokrasi'nin üç temel düşüncesi, 1918'den bu yana uygar dünyanın zihninde üstünlük için mücadele etmektedir.

İlk bakışta Sosyal Demokrasi en çekici olanıdır. Komünizm imkansızı gerektirir

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Son derece tartışmalı sonuçlar elde etmek için kargaşa ve fedakarlık. Faşizm, insanlığın daha yüce, özverili tarafına büyük bir çağrıda bulunur. Ortalama insan tembel ve şımarıktır. Çalışmak ve disiplini kabul etmek istemez; her şeyden önce, ırkının yararına düşünmek ve fedakarlık yapmak zorunda kalmak istemez. Sosyal Demokrasi, acısız haz, çabasız idealizm, planlamasız refah ve adalet vaat eder. Kitleler için bundan daha etkili bir uyuşturucu yöntemi icat edilemezdi ve Savaşın neden olduğu kar fırtınasının tüm şiddetiyle hissedildiği Rusya, İtalya ve Almanya'da bu ulusların kurtuluş için Sosyal Demokratlara yönelmiş olması şaşırtıcı değildir.

Sosyal Demokrasi'nin bu ülkelerdeki başarısızlığını alıntılarla uzun uzadıya incelemeye yerimiz yetmiyor. Sosyal Demokrasi, vaat ettiği gibi, yırtıcı kapitalizmden sosyalizme barışçıl bir geçişi gerçekleştiremediği gibi, en azından Almanya'da hızlı ve sağlam bir ittifak kurduğu soyguncuyu en ufak bir şekilde bile engelleyemedi. Her üç ülkede de işçiler, Sosyal Demokrasi iktidara gelmeden önceki durumlarından çok daha kötü durumdaydılar ve bu ders, bu tür demokrasi biçimlerine sırt çevirip ulusal bir liderlik altında prestij ve verimliliklerini yeniden kazanmaya çalışmaları için yeterli oldu. Daha az gelişmiş ülke olan Rusya, artık hızla yok olan bir Komünizm biçimini benimserken, daha yüksek bir medeniyet seviyesine sahip olan İtalya ve Almanya, kurtuluş için Faşizme yöneldiler.

Sosyal Demokrat teorinin çok yüzeysel bir incelemesi, neyin
Bu üç ülkede yaşananlar kaçınılmazdı ve politikalarının denendiği her yerde yaşanması gerekiyordu.

Sosyal Demokrat, demagojinin akılcı savunucusudur; partisi ise her zaman parti meclisi üyeleriyle doludur; yüksek mevkileri, kendilerini tavsiye edebilecek tek şey kolaya kaçma gücü olan adamlarla doludur. En yüksek mevkiler demagoga ve yalnızca demagoga açıktır. İlkeleri belirsiz ve rakiplerinin ilkeleri kesin olduğu gibi, liderleri de bir Komünistin fanatizminden veya bir Faşistin sertliğinden yoksundur. Oylamayla iktidara gelin; bir şeyler yapma gücü değil, göreve gelme gücü. Zenginlere ve fakirlere, onların dostu olacağınıza söz verin. Gecekonduları ortadan kaldırın ve gecekondu sahibiyle yemek yiyin. Ücretleri artırın, ancak kötü işverene unvan verin.

Bankaları millileştirin ama bankerlere itaat edin. Uluslararası sermayeyi bir hoş geldin öpücüğüyle alt edin.
Silahlanmayı azaltırken diğer ülkelerin işlerine karışmak. Bunlar İşçi Partisi adayları için en uygun sloganlardan birkaçı. Acımasız gerçeklerle dolu bir dünyada, fırsatçılık, idealizm ve karakter zaafiyeti karışımının, sorumluluk yüklendiğinde çökmesi şaşırtıcı değil.

İşçi Partisi'nin tarihi incelendiğinde, bu eğilimlerin pratikte ne kadar doğru bir şekilde gerçekleştiği ortaya çıkar; ve alıntılanan kıta ülkelerindeki daha ileri bir çöküş aşaması göz önüne alındığında, yakın tarihlerini kendi deneyimlerimizle karşılaştırmaktan daha çarpıcı bir şey yoktur. Toplumsal ve ekonomik zorluklar, ulusun yapısında değişim ihtiyacının yaygın bir şekilde kabul görmesine yol açmıştır. Görünüşte kolay olan Sosyal Demokrasi yolu denenmiş; ardından kaos ve yolsuzluk gelmiş; ve yanlışlıkla diktatörlük olarak adlandırılan liderlik anlayışına başvurulmuştur.

İşçi Partimiz incelendiğinde, daha önce bahsedilen Sosyal Demokrat partilerle tam olarak aynı eğilimler görülmektedir. En iyimser destekçisi bile, partinin inanç ve politikalarının tamamında iki tutarlı nokta olduğunu iddia edebilir mi? Önceki görev dönemlerine ait kayıtlar olmasa bile, liderlerinin konuşmaları ve Daily Herald'ın köşe yazıları olası her türlü tutarsızlığı barındırmaktadır. Sosyalist Lig ve en ağırbaşlı Sendika lideri, seçim zaferi arzusunda birleşmiş durumda, ancak tek bir ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranları******* bulmak imkansız.

Machine Translated by Google

Zafer kazanıldıktan sonra hükümet planlarında tek bir birlik noktası vardır. Birden fazla konuşmacının olduğu herhangi bir İşçi Partisi toplantısına katılın; eğer konuşmacılar yüksek beklentilerin ötesine geçip pratik politikalara yönelirlerse, en çarpıcı farklılıklar hemen ortaya çıkacaktır.

Gerçekten büyük ilk Parlamento İşçi Partisi 1922'de geri döndü. 1906'nın "kısır lokma Parlamentosu"nda bile, Westminster'a böylesine tuhaf bir tuhaflıklar topluluğu hiç gelmemişti. Bunlar için, Scanlon'ın İşçi Partisi'nin Gerileyişi ve Çöküşü adlı eserinde sunduğundan daha iyi bir tanım yapılamazdı : —

"Ancak siyaset, zorluklar gibi, tuhaf yatak arkadaşları yaratır; ancak hiçbir zaman en kötü zorlukların, 1922 Parlamentosu'ndaki İşçi Partisi yatağımızda yan yana sıkışmış bu kadar tuhaf, çeşitli tipleri bir araya getirmeyi başaramadığını söylemek güvenlidir; şikayeti olan herkes, yalnızca bireysel haksızlıkları düzeltmek için var . . . olduğuna inandığı İşçi Partisi'ne katıldı; ve herhangi bir zengin kişi Parti'ye katıldığında, şikayetinin uygun şekilde ele alınabilmesi için Parlamento'ya kabul edilmesi gerektiğini hemen hissetti... Adayların yerleştirilmesini sağlama görevi olan İşçi Partisi Ulusal Örgütleyicisi Bay Egerton Wake'i hatırlayın; Parti'nin en büyük sıkıntısının hoşnutsuz generallerin aşırı dozu olduğunu söylemişti.

İşçi Partisi'ne bazı tuhaf tipler girmeyi başardı... her birinin sabit bir fikri vardı: bazıları yıpranmış atlara, bazıları ezilen azınlıklara odaklanıyordu, tabi azınlıklar çok yakın olmadığı sürece. Savaşta göz ardı edilmiş ve terfi sisteminin tamamen değişmesini isteyen generaller vardı. Diğerleri (general olmayanlar) Şabat Günü'nün kutsal tutulması için zamanlarını ve enerjilerini harcamaya istekliydi; diğerleri işsizlere uygulanan zor koşullara sakinlikle bakabiliyordu, ancak Parti listeye tek bir işçi kulübü eklemeyi teklif etseydi, onu seve seve mahvederlerdi. Tanrı'ya günlük şefaat için grup toplantılarının yoksulluk sorununu çözeceğine inananlar vardı ve hiçbir konuda kesin bir görüşü olmayanlar da vardı.

1906'da İşçi Partisi milletvekillerinden bazıları, Parlamento hayatlarını adamayı umdukları büyük soruları dünyaya duyurduğunda, Bay Bernard Shaw, onlarla ilişkilendirildiği için evrenden özür diledi. 1922'de ne söylediğine dair hiçbir kayıt bulunmamaktadır.

Bir yıldan az bir süre sonra bu karma meclis ülkenin resmi hükümeti haline geldi.
Birkaç aylık görev süresinin ardından ülke tarafından derhal görevden alındı. Beş yıl boyunca Sayın...
Baldwin ulusal zihni her türlü alternatife hazırladı ve 1929'da, çoğunluğa çok az bir farkla ulaşabilen ve neredeyse her zaman Meclis sınırları içinde fiili bir çoğunluğa sahip olan İşçi Partisi Hükümeti, 1931 krizinin geçici olarak seçimle sona ermesine yol açmasına kadar iki buçuk yıl boyunca rahatsızlık ve utançla hüküm sürdü.

Rusya'da Kerenski, öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış bir ulusun, kendisinin asla göstermeye cesaret edemediği liderlik için Bolşeviklere yönelmesinin önünden kaçtığı ana kadar ihtiyatlı olmayı öğütledi. İtalya'da Sosyal Demokratlar fabrikaları işgal ettiler ve onları nasıl yönetecekleri konusunda hiçbir planları olmadığından, İtalyanlara konuşma yerine planlar, entrika yerine eylem veren Faşistler tarafından kovulmalarına ve yok edilmelerine uysalca izin verdiler. Almanya'da Sosyalistler 1919'da tüm gücü ellerinde tutuyorlardı, ancak yardım için dehşet içinde Junkers'a koştular ; on iki yıl boyunca Weimar Anayasası'nın arkasında sindiler; ve 1933'te, neredeyse hiç itiraz etmeden, Hitler'e ve Fırtına Birlikleri'nin disiplinli liderliğine yol verdiler.

Sosyal Demokrasi'nin varlığının asla iktidara gelemeyeceğine bağlı olduğunu yazan eski bir İngiliz sosyalist milletvekili bulmamız şaşırtıcı değil. Bu makale, şu uyarıyla başlıyordu:

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

İşçi Partisi, ara seçim rakamlarının bir anlamı varsa, bir sonraki seçimde yeniden iktidara gelmeli.
Okuyucu, yukarıdaki gerçekler ışığında milyonlarca seçmenin tekrar İşçi Partisi'ne nasıl oy verebileceğini sorabilir. Cevap, her İşçi Partisi programında öne sürülen şu aldatıcı bahanede yatıyor: "Hiçbir zaman çoğunluğumuz olmadı."

Şaşırtıcı görünse de, seçmenlerin büyük çoğunluğu, 1929'da yirmi sendika lideri veya orta sınıf aydını daha geri dönmüş olsaydı, İşçi Partisi Hükümeti'nin seçim kampanyası sırasında verdiği çok sayıda ve çeşitli ütopik vaadi yerine getirmede başarılı olacağına gerçekten inanıyor gibi görünüyor. Çoğunluğun yokluğunun, Avam Kamarası'nda, çoğu zaman bazı Liberal ve Muhafazakâr oylara rağmen, Anomaliler Yasası ve Kömür Madenleri Yasası gibi kesinlikle işçi sınıfı karşıtı yasaların sunulmasını ve zorla geçirilmesini işçilere nasıl açıkladığını anlayamıyorum. Sınıf nefreti vaazlarının ve kitlelerin kapitalizmi yıkmak için harekete geçirilmesinin, 307 yerine 294 milletvekili olduğu için nasıl yaygın bir züppeliğe ve Londra Şehri'ne sinsice boyun eğmeye dönüştüğü asla açıklanamayan bir gizemdir.

İşçi Partisi'nin başka ne sorunları varsa, zor sorularla karşılaşma sorununu çözmek için epey yol kat etti. En iyi yolun onlara sırt çevirmek olduğunu keşfetti. Açıklamalar yerini kınamaya bırakıyor; açıklamalar öfkeyle yapılıyor; ve geçmişte verilen sözlerin yerine getirilmemesi, seçmenlerin gözünde geleceğe dair sözler verme konusundaki cömertliğiyle fazlasıyla örtbas ediliyor gibi görünüyor.

İşçi Partisi'nin iktidarda olamayacağının en büyük kanıtı, geçmişte olduğu gibi aşağılıkça görülen başarısızlığında değil, liderliğinin psikolojisinde ve saflarındaki safdillikte yatmaktadır. Britanya'da, halkın gözünde yüksek mevkilere yükselmiş kişilere karşı her zaman gösterilen olağanüstü hoşgörü, gerçeği bilme konumunda olanların, İşçi Partisi liderlerinin alışılmadık doğruluk standartlarına dair yapmacık iddialarını sorgulamadan kabul etmelerine neden olan tuhaf tavrı muhtemelen açıklıyor.

Bay MacDonald, Ulusal Hükümet lideri olarak bugün, İşçi Partisi Hükümeti'nin çok saygı duyulan ve sevilen lideri olduğu zamankiyle aynı politikayı izliyor. Tek fark, bu politikanın daha başarılı olması çünkü etrafı beceriksiz adamlarla değil, yetenekli adamlarla çevrili. Buna rağmen, 1931'den önce onu takip etmekten gurur duyan İşçi Partisi liderlerinin, daha önce kullandığı yöntemler nedeniyle onu yerden yere vurup kınadıklarını görüyoruz. Dürüstlük standardı o kadar düşük ki, kapısını açıp "Günaydın" deme şansı yakalama umuduyla kapısında bekleyen geçmiş ve şimdiki İşçi Partisi milletvekilleri, şimdi geçmişteki tüm suçları MacDonald, Thomas ve Snowden'ın üzerine yıkıyor. Bir yandan demokratik bir parti olduklarını iddia ediyorlar; diğer yandan, yaklaşık 300 kişilik bir Parlamento grubunda, şimdi kötü niyetli davranış olarak nitelendirdikleri üç adamın sorumlu olduğunu söylüyorlar.

Bu sahtekâr propagandanın genel bir örneği, İşçi Partisi platformlarının sürekli olarak yaptıkları, bilanço yayınlayan tek parti oldukları yönündeki açıklamalarında ve eski partileri ünvan satma ve gizli gelir kaynaklarını gizleme yolsuzluklarıyla suçlamalarında görülebilir. Üyelerin çoğu, bu açıklamalara şüphesiz inanıyor. Öte yandan, birçok kişi, uzun yıllardır liderler tarafından büyük miktarda özel abonelik ücreti alındığını ve bunların kendi takdirlerine göre kullanıldığını biliyor olmalı; bu abonelik ücretleri, bugüne kadar yayınlanan hiçbir açıklamada hesaba katılmamıştır. İşçi Partisi, ünvanların boş gösterişini her zaman kınamıştır, ancak iktidardayken Onur Listeleri'nin incelenmesi, bu listelerin derlenmesindeki geleneksel yöntemde herhangi bir değişiklik olduğunu göstermemektedir.
******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranları*******

Machine Translated by Google

İşçi Partisi liderliğinin büyük bir kısmı bu konularda bilinçli olarak ikiyüzlü davranıyor, tabandaki üyeler o kadar inanılmaz derecede saf ki, sahip oldukları liderliği hak ettiklerini savunmamak zor.

Demokrasinin sonu ne olacak? Sosyal Demokrasi'nin başka yerlerdeki tarihini inceleyerek, Britanya'daki İşçi Partisi'ni incelememiz, kıtasal hareketlerin tüm özelliklerini gösterdiği gibi, ilerlemesinin de kaçınılmaz olarak aynı doğrultuda gelişmesi gerektiğine inanmamızı sağlamalıdır. Bunun hiç de iç açıcı bir düşünce olmaması da mümkündür. Ülke çok kısa bir süre içinde aklını başına toplayıp güçlü ve pratik bir alternatif sunulmadığı sürece, mali sıkıntı içindeki Muhafazakâr Parti'nin olumsuz yönleri Westminster'da bize bir İşçi Partisi çoğunluğu sunacaktır. Muhafazakârlar, İşçi Partisi hükümetini en az on iki ay boyunca iktidarda tutmak zorundadır. Seçmenler, İşçi Partisi'nin ne kadar kötü olduğunun farkına varmayacak ve o dönemde Muhafazakârlığın ne kadar kötü olduğunu unutacaktır.

Bu nedenle, Faşizmin bu alternatifi daha fazla gecikmeden sunması birincil öneme sahip hale geliyor. Diğer ülkelerin trajik tarihinin burada kendi kendine ortaya çıkmasına izin verilmemeli. Yapıcı olmayan tepki ve çekingen sosyalizm tarafından felaketin eşiğine getirildiklerinde, son çare olarak yapıcı planlamaya ve otoriter liderliğe yöneldiler.

Kitlelerin koşullarını iyileştirmeye söz veren bir İşçi Partisi Hükümeti, iktidara geldiğinde, dolabın bomboş olduğunu görecektir. Fazla parayla, işçileri satın almak için birkaç milyon doların bulunabileceği günler geride kaldı. İşçi Partisi Hükümeti'nin kendilerine yardım etmedeki başarısızlığından ve pervasız propagandasından öfkelenen işçiler, çıkış yolu olarak isyanlara ve komünizme yönelecekler. İktidara gelmek için yapılan çılgın konuşmalardan endişelenen yatırımcı sınıf, ekonomik durumumuza feci sonuçlar doğuracak şekilde boynuzlarını sıkacaktır. Sosyal Demokrasi, tarihi sorunuyla yüzleşecektir: "Muhaliflerine saldırmadan destekçilerini nasıl memnun edecek?" Sosyalist inançta bir çözüm yoktur. Üç yıldan kısa bir süre içinde, 1931 krizini gerçekten çok önemsiz gösterecek gerçek bir krizle karşı karşıya kalacağız.

Demokrasinin, şu an bildiğimiz haliyle, bu sürekli felakete doğru sürüklenmeyi atlatabileceğine inanmak mümkün mü? Faşizm, felaket kapımıza dayandığında değil, şimdi, planlarını millete kanıtlamak için çabalamalıdır.

İşçi Partisi iktidara gelemez ve eğer Şirket Devleti, Sosyal Demokrasi kaos hasadını yapana kadar geciktirilirse, ulusun kurtuluşu yine de insanların zihinlerinin hazırlanmış olmasında ve Kara Gömlekli hareketinin güçlenmesinde yatacaktır.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Tümgeneral JFC

Fuller'ın Faşizm ve Savaş adlı eseri

Faşizmin savaşa bakış açısı sağduyulu bir bakış açısıdır, çünkü Faşist bir gerçekçidir. Ona göre, savaş sorununu, sonuncusundan başarıyla kaçınanların sıklıkla yaptığı gibi, laf ve aforozlarla geçiştirmek anlamsızdır, çünkü duygusallık gerçekçiliğin antitezidir. Sorunu, bir doktorun hastasını muayene etmesi gibi incelemeye açıktır, ancak bir tarafta "şan" diğer tarafta "dehşet" tarafından yönlendirilmeyi reddeder.

Eğer sorun çözülebilirse bilimsel olarak çözülecektir, yani gerçeği arayarak, tarafsız bir zihin ve düzenli bir şekilde çalışmak. Histeri kesinlikle bunu çözmeyecektir.

Savaşı tarihsel ve psikolojik olarak inceleyen Faşist, bazı durumlarda savaşların gerekli, bazılarında ise gerekli olmadığı sonucuna varır. Bu nedenle, koşulların birincil etken olduğuna, savaşları yaratanın bu koşullar olduğuna ve dolayısıyla savaşın kendisinin bir hastalık değil, hastalıklı bir barış halinin doruk noktası olduğuna karar verir. Sorun mikrop değil, mikrobun neden olduğu ateştir. Bu ateş olmadan hasta kolayca iç zehirlenmeden ölebilir, ancak ateşi belirli bir noktanın üzerine çıkarsa kesinlikle yere yığılır; her halükarda, hastalığı sona erdiğinde fiziksel olarak güçten düşmesi muhtemeldir. Suçlanması gereken ateş değil, ateşin nedenidir. Faşist, bu nedenle şöyle der: "Bu sorunu nedensel olarak ele alacağım ve nedeni veya nedenleri ortadan kalkana kadar elimde bir cerrahi alet ve ilaç stoğu, donanmalarım, ordularım ve hava filolarım olacak, çünkü inanç tedavilerine ve diğer şarlatanlıklara güvenmek için hiçbir neden göremiyorum. Dolayısıyla, büyülere, büyülere ve anlaşmalara güvenen pasifist büyücülükle hiçbir işim olmayacak." İşte bu nedenle, silahsızlanma ve benzeri yanıltıcı bilgilerle hakikat arayışının kokusunu kaçırmayı reddeder, çünkü tıpkı pense ve neşterlerin hastalık yaratabilmesi gibi, silahlar da kendi başlarına savaş yaratamaz.

"Bu yüzden," der Faşist, "barışı inceleyelim, çünkü barışın hoşnutsuzluklarında savaşın sebepleri ortaya çıkar ve bunlar ortadan kalkana kadar cerrahi aletlerimi çöpe atmaya niyetim yok. Aslında, barış savunucuları ne kadar histerikleşirse, savaşın geri döneceğinden o kadar emin oluyorum, bu yüzden aletlerimin ve ilaçlarımın en iyilerini temin edeceğim."

Faşist daha sonra içinde yaşadığımız çağa döner, çünkü bir sonraki savaş bu çağdan çıkacaktır. Bu çağı tarafsız bir şekilde inceledikten sonra, günümüzde savaşın iki ana nedeni olduğu sonucuna varır: aşırı nüfus ve mali-ekonomik anarşi. Askeri nedenleri ortaya çıkaranlar da bunlardır: fethetme, terörize etme ve saldırılamaz sınırlar oluşturma zorunluluğu.

Bu iki önemli nedenden ilkine şöyle bakıyor: Ne kadar acınası ve can sıkıcı olsa da, açlıktan ölmek yerine yiyecek çalarak yasayı çiğnemeyi tercih ettiği bir gerçektir. Hem medeni hem de medeni olmayan her ülkede, bir insanın hayatını savunma hakkına sahip olduğu kabul edilir; öyleyse bu insan hayatını hırsızlıkla koruyabilecekken neden açlıktan intihar etsin ki? Sonuç olarak, bir ülke aşırı nüfuslandığında iki seçenekle karşı karşıya kalır: Bir iç savaşta intihar edebilir veya komşu bir bölgeyi işgal edebilir; bu da, eğer orada insan yoksa savaş demektir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Anlaşma sarhoşu pasifistler tarafından. Bunlar çürütülemeyecek gerçeklerdir. Japonya aşırı nüfusluyken, Milletler Cemiyeti'nin Japonya'nın yayılmasına itiraz etmesi akıl dışıdır. Çok daha akıllıca bir yol, o ülkeye her yıl birkaç bin ton doğum kontrol hapı göndermek olacaktır.

Hindistan'da da aynı sorunla karşı karşıyayız: Beyaz Kitap olsun ya da olmasın, Hintliler mevcut hızla üremeye devam ederse, genişleme mümkün olmazsa, bu yüzyıl bitmeden Hindistan'ın sonu gelir. 1921'de nüfusu 320 milyon, 1931'de ise 350 milyondu. Bu artış hızıyla 2001 yılında yaklaşık 700 milyon olacak ve Marie Stopes harekete geçmezse veya her mısır sapı iki başak vermezse, bir felaket kaçınılmazdır. Bu, hiçbir kalem, mürekkep veya dindar sözle silinemeyecek bir gerçektir; dolayısıyla Faşist gerçeklerle çalışır; o bir gerçekçidir.

İki ana nedenden ikincisine dönersek, Faşist, birçokları tarafından grev şeytanının mesken tuttuğu varsayılan, "ekonomik milliyetçilik" olarak ilan edilen şeyle hemen karşı karşıya kalır. Kelimeler veya isimlerle asla büyülenmemiş olan Faşist, konuyu incelediğinde, gerçekte kastedilenin, ancak liberal demokraside fısıldanması sapkınlık sayılan şeyin, anarşik ticaret olduğunu keşfeder: İstediğin gibi yap, elinden geleni yap, hile yap, rüşvet ver, kapış ve Şeytan en geride kalanları alır. Bu kansız yankesici savaşta piyasalar ve dış krediler büyük bir yük oluşturuyor. Bunları kısaca sırayla inceleyeceğim.

Günümüzde tüm uluslar, mevcut finansal sistem altında satın alabileceklerinden daha fazlasını ürettikleri için, dünya üretimi dünya talebini aşmaktadır. Dolayısıyla piyasalar, malların yanı sıra çekişme ve hoşnutsuzlukların da çıkış noktası haline gelmektedir. Her ülkenin satın alabileceğinden fazlasını satması elbette imkânsız olduğundan, özel çıkarlar kendi hükümetlerini devreye sokar ve hükümetler birbirlerini korkutmak için kılıçlarını şakırdatırlar; bu şakırdamalar günlük basının hakaretlerine dönüşür. Açgözlülük kıskançlığı, kıskançlık tutkuyu ve nefreti doğurur; ardından, biriken duygusallığı patlatan bir olay yaşanır ve savaş çıkar. Hammadde mücadelesinde de hemen hemen aynı şey olur.

Daha da güçlü bir neden, büyük merkez bankaları arasındaki finansal kontrol mücadelesidir. Mallar mallarla ödenemezse, borçlu krediyi kabul etmek zorunda kalır ve derhal finansal köleliğe girer. Bir yazarın uluslararası finansörler hakkında söylediği gibi: "Modern dünyanın kaosunda serbest bırakılan diğer tüm güçlerden daha fazla savaşa yol açtılar." Bir kez ele geçirildiklerinde, bundan kurtulmanın sadece iki yolu vardır: reddetmek veya savaşmak. İlki iflas ve onursuzluk anlamına geldiğinden, genellikle ikincisine başvurulur.

Kitle demokrasilerinin doğasında var olan açgözlülük ve duygusallık nedeniyle, silahlar cerrahi aletler olarak değil, ulusal ve uluslararası hoşnutsuzlukların deli gömleği olarak görülüyor. İç devrimler bu silahlarla kısıtlanıyor ve düşman komşular terörize ediliyor; adaleti sağlamak için değil, açgözlülüğü sürdürmek için. Yine, gümrük duvarından tahkim edilmiş bir sınıra geçiş sadece bir adımdır ve mevcut bir sınır zayıfsa, daha güçlü bir sınır aramak için her türlü teşvik vardır. Eskiden ulusal varlığı güvence altına almak için güçlü savunma sınırları aranırken, şimdi uluslararası tefeciliği güvence altına almak için aranıyor.

11 Temmuz 1933'te Bay Chamberlain Avam Kamarası'nda şöyle demişti: "Biz, kendimiz, başından beri savunduğumuz görüşteyiz: Bugün dünyanın çektiği başlıca sıkıntıların kökeni uluslararasıdır ve ancak uluslararası eylem ve anlaşmayla çözülebilirler." Bunların kökeni konusunda haklıdır, ancak Şeytan'ın Şeytan'ı kovmaktan hoşlanmaması gibi, Faşist de çaresi konusunda fazlasıyla kuşkuludur. Bu nedenle, Milletler Cemiyeti üyeleri veya destekçileri tarafından önce içten dışa, sonra da içten dışa konuşulan silahsızlanma anlaşmalarına, barış paktlarına ve uluslararası polis güçlerine inanmaz.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Birlik barışı değil, statükoyu temsil eder: bir miti, ataleti temsil eder, gerçeklikteki bir değişimi değil. Dünya dönüyor ve biz de onunla birlikte hareket etmeliyiz; çürümeden durmak olmaz ve çürüme, medeniyeti çürüttüğü için savaşı doğurur. Örneğin, şu anda Avrupa'nın çürümesinin merkezi olan Avusturya sorununu inceleyin: 1918-19'da büyük bir imparatorluk, muazzam bir sermayeye sahip küçük bir devlete indirgendi; yani bir milyonerin konumundan, hâlâ evinin -Viyana'nın- kirasını ödemek zorunda olan bir yoksula dönüştü. 1931'de Almanya bir Gümrük Birliği önerdi ve torpilleneceğini hisseden Fransa, bu Birliği, asla şaşmayan yıkım silahı, Birlik Konseyi aracılığıyla torpillemeye karar verdi. Esasen ekonomik bir mesele olan bu konu, karara bağlanması için Uluslararası Daimi Adalet Divanı'na havale edildi ve siyasi bir rafa kaldırıldı. Vinçler, o zamanlar açık bir anarşi içinde olan Salvador, Küba, Kolombiya ve Çin gibi ülkeler tarafından çalıştırılıyordu. Küba veya Salvador aksi yönde oy kullansaydı, Birlik tamamlanmış bir gerçek olurdu; ikisi de oy kullanmadığı için reddedildi.

Bu akılcı mı yoksa delilik mi? Dünyayı bütünleştirmenin ve kalıcı barışı sağlamanın yolu bu mu?
Eğer Milletler Cemiyeti şöyle ilan etseydi daha akıllıca ve daha dürüst olurdu: "Avusturya imkânsız bir ülkedir, Avrupa'nın yoksuludur ve eğer bu Birliğe izin verilmeyecekse, onu elimizde tutmalıyız ve her yıl milyonlarca pound yardım ödemeliyiz." O zaman bile Milletler Cemiyeti'nin, gururlu bir halk olan Avusturyalıların bir yoksullar evinde yaşamak istediğini varsaymaya ne hakkı olabilirdi; çünkü onların tek isteği kendi kaderlerini tayin hakkıydı ve bunu hâlâ istiyorlar ama elde edemiyorlar, çünkü kendi seçtikleri bir hükümet altında değil, yozlaşmış bir despotizm altında yaşamaya zorlanıyorlar.
Aslında Avusturya, gizli bir uluslararası polis gücü dayatarak haklı kaderini belirlemekten alıkonuluyor. Bu güç, yabancı paralı asker satın almaya ihtiyacı olmayan, her zaman yerli paralı asker kiralayabilen, paranın uluslararası bir gücü. Milletler Cemiyeti Birliği, Yeni Milletler Topluluğu Hareketi ve çürüyen Kapitalizm, dünyaya bu tür bir gücü, tek amacı para olan, ulussuzlaştırılmış gaddarları dayatmaya çalışıyor. Bunu başarabilirlerse, er ya da geç sonuç, dünya çapında Bolşevizmle sonuçlanan yıkıcı bir devrim olacaktır. Peki nihai amaçları bu mu?

Ancak bu apaçık siyasi düzenbazlığa rağmen, Faşist'in en çok karşı çıktığı şey, dindar basmakalıp sözler ve histerik ikiyüzlülükten oluşan bir duman bulutu altında, insanlıktaki erkeksi ve manevi olan her şeye karşı başlatılan sinsi ahlaki saldırıdır. Onur, erdem ve salt yaşamaktan daha asil bir şeye inanç, uluslararası yasal denetime tabi tutulmalıdır. Peki barış veya barışın her ne pahasına olursa olsun sürdürülmesi yaşamın sonu mudur? Bu dünyada hayattan daha değerli hiçbir şey yok mudur? İnsanlar yalnızca hayvan mıdır? Faşist, James Martineau ile birlikte şuna inanır:

"İnsan hayatına duyulan saygı, adalet ve haktan daha kutsal sayıldığında ve kanın görüntüsü, yıkıcı tiranlıkların ve muzaffer ikiyüzlülüklerin görüntüsünden daha korkunç hale geldiğinde ahlaksız bir putperestliğe dönüşür... Bir devletin vatandaşı olan insanların, kendi açılarından, adaletten daha üstün bir değere sahip olmak istediklerini ilan etmelerinden daha zayıf veya daha intiharcı bir şey olamaz. Ve eğer uluslar, kökeni ne olursa olsun, her anlaşmazlığı bir mahkemenin kararına sunmaktan memnun oldukları gün gelirse, bu dünya daha iyiye gittiği anlamına gelmez, ancak insanlar artık hayattan daha değerli hiçbir şey görmedikleri için daha aşağılık ve bayağı hale gelmiş olabilirler."

Yaşamak, doğanın dürtüsüdür; ancak doğru bir şekilde yaşamak -yani en derin inançlarımıza uygun olarak- şüphesiz tüm ahlak ve dinin temelidir. Tanrı'nın iradesini yansıttığına inanan bir insan, inancını yargılanmak üzere bir polis mahkemesine sunabilir mi? Dolayısıyla "Tehlikeli Yaşamak", "Tehlikeli Yaşamak"tan daha asil ve daha erdemli bir yaşam düsturu gibi görünmektedir.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

İnsanın kalbine uygulandığında, “Önce Güvenlik” ilkesi, ruhsuzlaşmış hadım bir ırk yetiştirmekten başka bir amaca hizmet etmez.

Böylece Faşizm felsefesinde yaşam, bir amaca ulaşmak için bir araç olarak görülür, amacın kendisi olarak değil. Birey ölümlüdür, ancak Devlet, yalnızca bireylerin kitlesi değil, aynı zamanda tarihlerinde asil, ilham verici ve esinleyici olan, iki kelimeyle -ulusal maneviyat- ölümsüzdür ve sonsuz derecede daha büyüktür. İşte bu yüzden her birey, yalnızca onu sürdürmek için değil, aynı zamanda yaşamı, düşünceleri ve eylemleriyle onu ayakta tutmak için yaşamalıdır. Bu, yalnızca başarılmış olanın üzerinde bir zaman işareti değil, yapılması gerekenler için bir mücadeledir. Bu ruhta hâlâ yaban domuzunun faaliyetinden bir parça varsa, Tanrıya şükür, çiftlik domuzunun ataletinden hiçbir şey yoktur.

Bu dinamizm, bu temel erkeklik sayesinde Faşizm barışı savunur, ancak savaştan korkmaz, çünkü tek korktuğu hareketsiz yaşamdır. Dolayısıyla, Faşist'in barış ve savaş inancı şöyledir:

Savaşın meşru amacı daha mükemmel bir barıştır; çünkü savaş bir cerrahi alettir.

Barışın meşru hedefi daha mükemmel bir insandır; çünkü barış yaratıcı bir araçtır.

Ve insanın meşru amacı daha mükemmel bir dünyadır; çünkü insan ilahi bir araçtır.

Bu inancı eyleme nasıl dönüştürüyor, çünkü eylem olmadan yeniden doğuş olamaz?
Şimdi soracağım sorun.

Çatışmanın tarihi iki büyük başlık altında toplanabilir: iç devrimler ve dış savaşlar; birincisi ikincisini, ikincisi de birincisini besler. Şimdi bunları sırayla inceleyeceğim.

Faşistin söylediği şudur: Uluslararası hoşnutsuzluk, sayısız ulusal hoşnutsuzluğun toplamından başka bir şey değildir. Dünya bir eve benzetilirse, tuğlaları ve harcı çürüdüğü için temelleri sürekli çöker ve duvarları çöker. Dolayısıyla, yaratıcı bir dünya barışı sağlamanın ilk sorunu, her ulusun kendi evini düzene sokmasıdır; uluslar içsel bir çürüme içinde oldukları sürece, bir kriz kaçınılmaz hale geldiğinde, ilgili politikacılar hoşnutsuzluğu dışarıya, yani yurt dışına ve dış ilişkilere yönelterek otoritelerini korumaya çalışacaklardır. Bu, savaşa giden en eski ve en kesin yoldur.

Bunun mükemmel bir örneği savaş sonrası Fransa'dır. Yönetim sistemi tamamen yozlaşmışken, politikacıları ne yapıyor? Halkın dikkatini dağıtmak için Fransa'nın tehlikede olduğunu haykırıyor ve halkı "Güvenlik" kelimesiyle hipnotize ediyorlar. Fransa'yı her türlü saldırıya karşı güvence altına almak mümkün olsaydı, Fransız politikacılar minnettar olur muydu? Hayır, dehşete kapılırlardı, çünkü halkın dış bir savaştan korkacak hiçbir şeyi kalmayacağını anlar ve dikkatlerini iç reform ve devrime yöneltirlerdi. "Güvenlik" aslında Almanya'ya karşı tutulan bir kalkan değil, Staviskilerin altında süründüğü kurşun geçirmez bir kabuktur.

Hemen hemen her ülkede hoşnutsuzluğun nedeni ekonomik kökenli olsa da, ifadesi, olması gerektiği gibi, ahlakidir. Yoksulluk sadece yokluk yaratmakla kalmaz, aynı zamanda bir adaletsizlik duygusu da yaratır. Potansiyel bir bolluk çağında hâlâ gerçek ve aşırı yoksulluğun olması suç olarak görülür ve bir hükümete gangsterlerin bir araya gelmesi olarak bakıldığında, acı çeken ve düşünen insan onu devirme hakkına sahip olduğuna inanır. Bu, tüm toplumsal devrimlerin temel nedenidir. Eski bir dağıtım sistemi nedeniyle üretimde adil bir paydan mahrum bırakılmak, hırsızlıktan başka bir şey değildir. Evinize bir hırsız girip hayatınızı tehdit ederse, onu koruma hakkınız vardır.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Kendi serveti pahasına bile olsa. Çaresiz adam, siyasi suikasta benzer bir açıdan bakar ve finansörün, politikacıyı kendisiyle hak ettiği servet payı arasında bir tuzak olarak kullandığını anladığında, bankacıların tarihindeki ilk çöküşü bekleyebiliriz.

Faşist şöyle diyor: Bu finansal anarşi sorununu neden toplumsal anarşiyle çözüyoruz? Neden ekonomik yeniden yapılanmayla çözmüyoruz? Yoksulluk ve dolayısıyla devrim, servetin kötü dağılımı, çürümüş bir finans sistemi, ücret kesintileri, artan fiyatlar ve genel bir yaşam standardı düşüşüyle yaratılıyor; öyleyse neden ulusal sanayileri kendilerini kontrol edebilecekleri, kendilerini ifade edebilecekleri ve kendilerini yeniden şekillendirebilecekleri şekilde örgütlemiyoruz? Devletin emeği kontrol ettiği bu Sosyalizm değildir; çünkü burada önerilen sanayinin kontrolü, emeği yaratan ve sürdürenler tarafından sağlanır. Aslında bu, siyasi demokrasilerin asla gerçekleştirmeye çalışmadığı en saf kooperatif demokrasi biçimidir. Faşist bu kontrolü, Şirket Devleti aracılığıyla sağlamayı amaçlamaktadır. Sanayiler, her biri işverenlerden, işçilerden ve tüketicilerden oluşan bir sanayi şirketini seçen özyönetimli gruplara bölünecektir. Böyle bir örgütlenmede sınıf savaşı, grevler ve lokavtlar yer bulamaz. Ücret artışı için mücadele etmek yerine, bilim ve sanayinin üretim güçlerini artırmasıyla yaşam standardını yükseltmek amaçlanacak. Bu ne anlama geliyor? Sömürünün yerini örgütlenme alacak ve yeni bir toplumsal yapı yaratılacak.

Refah sağlandıktan sonraki adım, ekonomik toza yeni bir hayat ruhu üflemektir. İnsan kısmen fiziksel, kısmen ahlaki ve kısmen entelektüel olduğu gibi, bir insan toplumu da kısmen ekonomik, kısmen kültürel ve kısmen politiktir. Dolayısıyla, tıpkı insanın kendisinde olduğu gibi, ekonomik faktörlerin de organlar ve uzuvlar halinde gruplandırılması gerektiği; kültürel olanın da neredeyse tamamen bireylere bırakılması ve politik olanın bütün üzerinde otoriteye sahip olması gerektiği sonucu çıkar. Bununla, siyasetin temel faaliyetlerinin bireyler ve gruplar arasındaki ilişkileri düzenlemek ve yalnızca kendilerinin kontrol edebileceği organ ve uzuvları, yani ulusal hizmetleri yönlendirmekten oluşacağını kastediyorum.

Bundan şu sonucu çıkarabiliriz: Bireylerin özel hayatları mümkün olduğunca özgür olacak; işçi gruplarının refahı, işlevlere göre örgütlenmeye bağlı olacak ve tüm toplumun yönetimi, yüksek zekâ, bilgi ve deneyime sahip kişiler tarafından yürütülecektir. Başka bir deyişle: kültürel yaşam bireysel, ekonomik yaşam kolektif, siyasi yaşam ise yönlendirici ve otoriterdir. Bu üç faaliyet grubu -öz ifade, grup ifadesi ve ulusal ifade- birlikte çalıştığında, kültürel, ekonomik ve siyasi yaşamın en yüksek ekonomisi ortaya çıkacaktır. Bu ekonomi gerçek özgürlüktür ve hoşnutsuzluktan kurtulmak, ulusal barışın temelidir.

Şimdi savaş sorununun ikinci yarısına, yani ulusal devrimlerden
dış savaşlar ve burada yine gerçek barışın ekonomik temelde kurulması gerektiğini görüyoruz.

Peki, bugün bu temel nedir? Mevcut uluslararası ve ulusal para sistemlerinin temel taşı olan altının anarşisi. Altın kazanmak veya altın para birimlerini oluşturmak için ulusların aktif "elverişli" ticaret dengelerine sahip olması gerekir. Bunu başaranlar, "elverişsiz" dengelere sahip uluslardan altın alabilir veya aradaki farkı borç olarak almaya zorlayabilirler. Bu konuda bir yazarın dediği gibi: "Uluslar, karşılıklı çıkarları doğrultusunda mal ve hizmet ticareti yapmak yerine, 'elverişli' dengeler -yani altın- için dişlerini tırnaklarını birbirine geçirmek zorunda kalıyorlar; bu da kendilerini başarılı rakiplerinin rehinesi olma gibi aşağılayıcı ve sefil bir konumda bulma cezasına çarptırılmaları anlamına geliyor." Bu, savaşa giden doğrudan yoldur, çünkü daha önce de belirttiğim gibi, reddetme dışında bu köleliği ortadan kaldırabilecek tek şey savaştır. ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Açıkçası, bu sorunun çözümü, servetin ölçütü olarak altını terk etmek ve para birimini, köşeye sıkıştırılabilecek tek bir emtiaya değil, piyasa değeri olan tüm emtialara dayalı gerçek servete dayandırmaktır. O zaman ihracatın bedeli ithalatla ödenmek zorunda kalacak, aksi takdirde ihracatı alan ülkeye bir armağan haline gelecektir. Yukarıdaki yazarın da dediği gibi: Devlet destekli ihracat o zaman anlamsız hale gelecektir. Gümrük vergileri, ithalatı dışladığı ölçüde ihracatı da engelleyecektir. Döviz kuru değişmez bir şekilde sabitlenecek, spekülatör ortadan kalkacak ve tefeci korkusu ortadan kalkacaktır.

Mevcut finansal anarşinin nasıl ortadan kaldırılacağına dair ayrıntılara burada giremem; ancak, altın standardı finansının çıkarlarına ve önyargılarına dayanan demokratik hükümetlerde çözümün felaketten başka bir şey olamayacağı aşikar. Bu ülkede böylesine karmaşık bir reformu gerçekleştirmek için gereken mekanizmaya bir bakın.

Başbakan sorunu Kabine'ye, Kabine de Parlamento Partisi'ne götürmeli ve eğer İşçi Partisi hükümeti iktidara gelirse, Parlamento Partisi sorunu Sendikalar Kongresi'ne ve İşçi Partisi Konferansı'na götürmeli, tüm bu meclislerin arkasında ise çıkar grupları ipleri elinde tutuyor.

Faşist bir hükümette, uzmanlar konuyu inceledikten sonra Başbakan "evet" veya "hayır" diyecektir. "Evet" ise, önlem yasalaşacaktır. Faşist yönetim altında olan diğer ülkelerin de ilgilenmesi halinde, ki bu kaçınılmazdır, karar mekanizması aynı olduğundan, hızlı bir anlaşma mümkün hale gelir.

Tartışma uğruna, savaşın bu temel nedeninin ortadan kaldırıldığı kabul edilse bile, geriye doğrudan hiçbir ekonomik düzenlemenin etki edemeyeceği biyolojik neden, yani aşırı nüfus kalır; çünkü bu, hükümetin kontrolü dışındadır.

Yüksek yaşam standardının olduğu ülkelerde, bu sorun doğum oranlarındaki düşüşle otomatik olarak çözülür. Ancak düşük standartların hüküm sürdüğü, yani sanayi medeniyetinin tam olarak gelişmediği ülkelerde, uzun yıllar doğum oranlarında bir artış beklenebilir. Dünya istatistiklerine baktığımızda, Batı Avrupa'da nüfus artışının azalırken, Doğu Avrupa'da azalmadığını, Rusya ve Asya'nın geniş bölgelerinde ise yüz milyonlarca insana daha yer olduğunu görüyoruz. Asya, Rusya'da şu anda kurulan çizgide sanayileşirse, bu yüz milyonlarca insanın doğacağına ve aşırı nüfusun batıya doğru bir genişlemeyi zorlayacağı bir zamanın geleceğine şüphe yok. Bu ne anlama geliyor? Asya ve Avrupa arasında kıtalararası bir savaştan başka bir şey değil. Bu savaşa hazırlanmak için Avrupa ülkeleri iç çekişmelerini bırakıp birleşmeli ve ekonomik ve mali hoşnutsuzluklar onları ayırdığı sürece asla birleşmeyecekler. Doğu Avrupa ülkeleri, sınırları içinde artan nüfuslarına yer bulamıyorlarsa, iki kötü seçenekten en azı, genişlemelerinin batıya değil doğuya doğru olmasıdır. Böyle bir genişleme, yalnızca nüfus direncinin en az olduğu çizgide ilerlemekle kalmayacak, aynı zamanda Batı medeniyetini tehdit etmesi muhtemel en büyük savaş tehdidine doğru, ondan uzağa değil, doğru ilerleyecektir.

Gelecekteki olasılıklara dair bu kısa geziden, savaş sorununun barış antlaşmaları ve lafta kalan sözleşmelerle çözülemeyeceğini kesin olarak görüyoruz. Bu, bir kısmı örgütlenmeyle çözülebilecek, bir kısmı ise ancak birleşik ve askeri açıdan güçlü bir Avrupa ile önlenebilecek gerçek ve aktif bir sorundur.

Faşizm bu ülkede iktidara gelse bile, Avrupa'nın kaderini tek başına kontrol etmesi açıkça imkânsız olduğundan, karşı karşıya olduğumuz en hayati askeri sorun, İmparatorluğumuzun güvenliği ve savunmasıdır. İşte buradayız, kendi topraklarımızda ve belirli bir güvenlik zaafiyeti içindeyiz.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Belirlenen sınırlar, istediğimiz gibi inşa edilebilir. Bu, liderlik ve eylem anlamına gelir.

Medeni bir ülkede tüm askeri gücün maddi temeli ekonomik zenginlik olduğundan, İmparatorluk güvenliğindeki ilk sorun İmparatorluğun gelişimidir. Ancak, günümüzde Dominyonlar özerk ve kendi kendini yöneten uluslar olduğundan, herhangi bir Ana Hükümetin, ister Faşist ister başka bir hükümet olsun, bu görevi yerine getirmesi imkansızdır. Eğer zorlama öngörülüyorsa, Faşist buna gönülden katılır. Ancak ona göre zorlama tamamen gereksizdir, çünkü gerçekçi biri olarak, kalkınmanın iş birliğine bağlı olacağına ve dolayısıyla iş birliğinin de kişisel çıkarlara dayanması gerektiğine inanır.

Kan kardeşliğinden ve geleneksel bağlardan bahsetmenin hiçbir faydası yok, çünkü bunlar kabul görmüş gerçekler ve kimse bunların bağlayıcı gücünden şüphe duymuyor; ayrıca bunlar maddi alanın dışında kalıyor ve bu yüzden ekonomik meseleye girmiyorlar. Asıl işe yarayan şey, kendi kendine yeten bir İmparatorluğun yalnızca daha müreffeh bir İmparatorluk değil, aynı zamanda daha güvenli bir İmparatorluk anlamına geldiğini öne sürmektir, çünkü uluslar topluluğunda o kadar güçlü bir barış aracı oluşturacaktır ki, savaşı neredeyse tamamen yasaklayacaktır. Kendi kendine yeten bir İmparatorluk için, aşırı nüfustan kaynaklanan ve siyasi kontrolün dışında olan savaşlar dışındaki tüm savaşlar zararlıdır. Dolayısıyla dünya barışının korunması İmparatorluğun avantajınadır. Dolayısıyla tüm parçalarının ekonomik olarak iş birliği yapması onun avantajınadır. Bu, yabancı yatırımların kaybı anlamına gelebilir; ancak kısa sürede bu kayıp, sürekli artan refahla tamamen telafi edilecektir.

Bu refahı korumak bizi doğrudan savunma sorununa getiriyor. Savunma gücü nerede yatıyor? Birincisi, İngiliz Donanması'nda, çünkü Dominyonlar önümüzdeki uzun yıllar boyunca güçlü savaş filoları inşa edip sürdürebilecek durumda olmayacak. İkincisi, Hava Kuvvetleri ve Kara Kuvvetleri'nde.

Bu savunma araçlarının üçüncüsü olan modern, yani mekanize ordular, ihtiyaç duyduğumuz türden ordular olduğunda, Dominyonlar için de modern filoların inşasında karşılaştıkları maliyet sorunuyla aynı sorun ortaya çıkacaktır. Ancak ikincisi olan Hava Kuvvetleri söz konusu olduğunda, bambaşka bir hikaye ortaya çıkmaktadır; çünkü geniş topraklara yayılan Dominyonlar, sivil uçakların doğal üreme alanlarıdır ve sivil uçaklar da askeri hava gücünün temelleridir.

Dolayısıyla sorun şu şekilde çözülür: Büyük Britanya, öncelikle kendi iç hava savunmasından sorumlu olmalı, ardından tüm deniz iletişiminden ve savaşta imparatorluk itfaiye teşkilatı gibi hareket edecek küçük ama güçlü bir mekanize ordunun bakımından imparatorluk düzeyinde sorumlu olmalıdır. Dominyonlar da kendi hava savunmalarından sorumlu olmalı ve dolayısıyla güçlü ve etkili hava kuvvetleri kurmalıdır.

Böyle bir kuvvet sağlandığında, sorun kendiliğinden bir işbirliğine dönüşür ve çözümünde iki ana etken vardır: Mevcut savunmalı kömür ikmal istasyonları ağımıza benzer amaçlara sahip savunmalı iniş alanları ağının kurulması ve İmparatorluk ülkelerine hava savunması ve hava gücü geliştirme konusunda tavsiyelerde bulunabilecek bir İmparatorluk Hava Konseyi'nin oluşturulması.

İmparatorluğumuzun ayakta kalmasını istiyorsak, bu en hayati sorunumuz olsa da, en acil sorunumuz Savaş Kuvvetlerimizi yeniden örgütlemek ve yeniden silahlandırmak. Savaşın sona ermesinden bu yana, bir dizi çarpık hükümet onları aciz bir duruma düşürdü. İki güçlü donanma standardımız terk edildi ve bugün kruvazör, muhrip ve denizaltı bakımından tehlikeli bir şekilde eksiğiz. Son bahsedilen bu silah konusunda ise artık Fransa'nın insafına kalmış durumdayız. Ordumuz hem boyut hem de verimlilik açısından küçüldü ve at eksikliği bizi kısmen motorize olmaya zorlasa da, aşırı sayıda eski kafalı insan, orduda böylesine işe yaramaz bir ordu kitlesini korudu.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Piyade birliğinin aşırı pahalı bir polis gücünden başka bir şey olmadığı ortaya çıktı. Bu arada Kraliyet Hava Kuvvetleri, dünya hava kuvvetleri arasında birinci sıradan altıncı sıraya geriledi.

Faşist bunların hiçbirine izin vermez. Güç standartları ve duygusal sınırlamalarla ilgilenmez. O bir gerçekçidir ve şöyle der: "Eğer şu anki gibi, bir altın hücumu maden kampında yaşıyorsam, kalçamda bir silah taşımayı planlıyorum."

Görüşleri şöyle:

Korumamız gereken binlerce mil uzunluğunda deniz yolumuz var ve bunları ancak en muhtemel saldırılara karşı savunabilmek için, bu amaca her bakımdan uygun bir donanmaya ihtiyacımız var.

On dokuzuncu yüzyıl ordumuz var; bunun yerine yirminci yüzyıl ordumuz olmalı. Tonlarca insan etiyle değil, mekanik vuruş gücüyle ölçülen bir ordu: az adam ve çok makine, çünkü bu bir makine çağı, kas çağı değil.

Herhangi bir ülkenin bizi savunamayacağı kadar güçlü bir Hava Kuvvetlerine sahip olmak istiyoruz ve sahip olacağız. Etkili menzilimizdeki düşman bize saldırmadan önce defalarca düşünecektir.

Son olarak, üç kuvvet için sanki birleşik tek bir kuvvetmiş gibi planlama ve planlama yapabilen stratejik bir Savunma Bakanlığı istiyoruz. Yani, barışta bir savunma otokrasisi istiyoruz çünkü savaşta tek bir otokrasinin tek başına stratejiyi yönlendirebileceğini veya yönlendirebileceğini biliyoruz.

Diğer uluslar bunun savaşa karşı sigortamız ve savaşta zafer güvencemiz olduğunu iddia ediyorlarsa, bırakın öyle yapsınlar. Bir silahlanma yarışı özlemi çekmesek de, bir dahaki sefere saldırıya uğradığımızda düşmanımızın silahlarından kaçmak zorunda kalacağımız bir durumda kalmayı da planlamıyoruz. Körü körüne göz kırpmak yerine, gerçeklerle açıkça ve dürüstçe yüzleşmeyi tercih ediyoruz.

Sanırım savaş ve hazırlıklarıyla ilgili olarak karşı karşıya olduğumuz daha önemli sorunları ele aldım ve Faşist ile diğer birçok insanın bakış açısı arasındaki farkın şu olduğunu açıkça ortaya koydum: Onlar savaşı her koşulda kaçınılmaz veya önlenebilir görürken, barış koşullarına göre savaşı gerekli veya gereksiz görüyor. Aslında bu fark, simyacıyı bilim adamından ayıran farkla aynıdır.

Savaş bir gerçekliktir ve bu şekilde ele alınmalıdır. Son savaştan sonra halkın, yalnızca bir hava değişikliği için bile olsa, idealizme yönelmesi anlaşılabilir bir durumdur. Halkın kanaatine göre hareket eden tüm hükümetlerin, doğaları gereği bulanık sulara petrol dökmek zorunda kalmaları da anlaşılabilir bir durumdur. Bunlar çürütülemeyecek gerçeklerdir; ancak bu, değiştirilemeyecek gerçekler oldukları anlamına gelmez. Faşist, savaş istemese de, çünkü savaş barıştan duyulan hoşnutsuzluğun ve dolayısıyla hükümet başarısızlığının bir ölçüsüdür, ancak diğer uca kaçıp siyasi hokus pokus ve hokkabazlığa güvenmez.

Dahası, bunun bir savaş çağı olduğuna inanmıyor ve hükümetlerin savaştan hiç vazgeçmemesinin bu inancı kanıtladığı görüşünde. Nasıl mı? Çünkü ulusal yaşamda yalnızca iki büyük sorun kategorisi vardır: biri iç, diğeri dış sorunlardır: içişleri ve dışişleri. Halkın ilkini incelemesini istemiyorsanız, dikkatini ikincisine odaklayın. Her sihirbazın ortak noktası olan bu numara, demokratik siyasetin temel kaynağıdır.

Savaş sorununun duygusal değil, bilimsel bir sorun olduğuna inanıyor: Nedenlerini keşfedin, virüsü izole edin ve gevezelik ve çene yerine bir antitoksin geliştirin. Şu anda olduğu gibi,

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Görünüşe göre bir süre daha evrensel olarak yüksek bir yaşam standardı dışında hiçbir şey aşırı nüfustan kaynaklanan savaşları ortadan kaldıramayacak. Faşist, silahlı kuvvetlere ihtiyaç duyulacağını ve dolayısıyla verimli olanların eskimiş olanlardan daha kullanışlı ve ekonomik olacağını düşünür. İnsan geleneklerden etkilense ve erkeksi gelenekler savaşta son derece değerli olsa da, silahlar elbette etkilenemez. Bu nedenle Faşist, duyguları güllelerle karıştırmaz.

Birleşik bir Avrupa büyük bir ideal olsa da ve Faşistler bunu memnuniyetle karşılayıp Faşist kontrol altında mümkün olduğuna inansalar da, çünkü o zaman tüm hükümetler birbirleriyle örgütlü bir sistem üzerinden ilişki kuracaklardır. Ancak bugünün en önemli gerçeği, dünyadaki tek gerçek uluslar birliğinin Britanya İmparatorluğu olmasıdır. İşte yaratıcı bir barışa giden yolda gerçek başlangıç noktamız burasıdır. Dünyanın yaklaşık dörtte birini kaplayan ve nüfusunun dörtte birini kucaklayan bir başlangıç noktası. Barış, eğer gerçekçi bir şekilde kavrayabilirsek bizim elimizde. Yüzyıllar süren bir çalışmanın ardından, bir ulus olarak, şimdi çizginin dışına mı düşüp başıboş bir güruha mı dönüşeceğiz? Faşist "Hayır" diye yanıtlıyor; dolayısıyla sloganı "İleri".

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Oswald Mosley'den Faşizmde İleri

FASCIST Propagandası, ulusal yaşamımızın ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. İki yıllık çalışma ve fedakarlığın ödülü, bu Hareket'in halk tarafından vatansever, devrimci ve özünde İngiliz bir güç olarak tanınmasıdır.

İngiliz işçisi nihayet vatanına olan doğal sevgisini, vatan sevgisiyle özdeşleştirebildi.
Koşullarında köklü bir iyileşmeye yönelik haklı ve gerekli bir istek.

Daha önce milyonlarca insanının çektiği sefalet ve yoksulluğa aldırmayan emperyalist, modern bilimsel çağda işsizliğin ve yoksulluğun ne bir mazereti ne de hafifletici bir nedeninin olamayacağını anlamıştır.

Hareketimiz, kuruluşunun üçüncü yılında propaganda alanında eşi benzeri görülmemiş zaferlere imza atmıştır; ancak en büyük başarısı, hiçbir propagandanın kalıcı değerde sonuçlar üretemeyeceği bilimsel ve son derece güvenilir bir örgütlenmenin yaratılması olmuştur.

Hareketin organik yapısı, Parlamento bölgelerine göre örgütlenme sürecinde olan yaklaşık 500 Bölge Oluşumunu kapsamaktadır ve hepsi Kara Gömlekli faaliyetine dayanan bir örgütlenmeyle birbiriyle bağlantılı ve birleşiktir. Bu tamamen güvenilir mekanizmanın inşası, Hareketin enerjisinin propagandayı zayıflatacak kadar çoğunu emmemiş olması nedeniyle gerçekten daha da dikkat çekicidir. Aksine, modern Britanya tarihindeki en büyük iki propaganda operasyonunun başarısına muazzam bir katkıda bulunmuştur. Artık meşhur olan "Britanya'nın İşine Bak" kampanyası, halkın anlamsız bir savaşa karşı muhalefetini her geçen gün daha da belirgin bir şekilde uyandırmıştır; çünkü politikacılar, propaganda gücümüzün farkında olmadan, askeri ve deniz kuvvetlerinin kullanımını ilk kez düşündükleri ve bu tartışmada askeri ve deniz kuvvetlerinin kullanımını düşündükleri zamanki fantastik ve abartılı tutumlarından uzaklaşmaktadırlar.

bizi ilgilendiriyor.

İkinci büyük harekât “Bir Dahaki Sefer Faşizm” sloganıyla anılacak.
Son seçim kampanyası boyunca Hareketimiz, eski partilerin düzenleyebildiği kadar çok toplantı düzenledi.
Toplantılarımız genellikle tamamen doluydu, onlarınkiler ise çoğu zaman neredeyse boştu. Toplantılarımız, neredeyse istisnasız, barışçıl ve düzenliydi; onlarınkiler ise hiçbir Faşist toplantıda izin verilmeyecek holiganlık ve şiddet sahneleriyle doluydu. Sonuç olarak, biz ifade özgürlüğümüzü koruduk; onlar ise bunu inkâr etmeye çalıştılar ve kendileri kaybettiler.

Seçim mücadelesi sürerken yaptığımız toplantılarda çok sayıda yeni üye kayıt altına alındı.
İlgiyle dinleneceğimize, tanıdığımız doğulu aşağılık adamlar tarafından susturulmayacağımıza, ancak aday göstermeyi reddettiğimiz bir zamanda, kitlelerin saflarımıza katılacağına inanıyorduk; bu, düşmanın yıpranmış ve bölünmüş cephesi boyunca gerekli olan son derece teknik mekanizmayla ona saldırabileceğimiz zamana kadar seçim yarışından uzak durma bilgeliğine verilebilecek en büyük övgüdür.

Böylece, 1935 yılı sona ererken, propaganda ve örgütlenmede eşit başarıyı düşünebiliriz. Görevimiz tamamlanana kadar asla mutlu olamıyorsak, hepimiz yaptığımız her saatlik çalışmayla, ******ebook converter DEMO Watermarks******* davası uğruna yaptığımız her küçük fedakarlıkla gurur duyabiliriz.

Machine Translated by Google

Milliyetçilikteki tüm asil şeyleri Sosyalizmdeki tüm yararlı şeylerle birleştirerek halkımızı kurtaracağız.

Geriye dönüp baktığımızda, Yahudi saldırısına karşı direnişimizin, gerekli olduğu kadar muzaffer de olduğunu kabul etmeliyiz. Yahudiler, yalnızca Britanya için çalışan, düşünen ve hisseden bir Britanya Hareketi'ne tahammül etmeyecekleri, bizi Lideri Avrupa'yı Komünizm'den kurtarmış büyük bir halkla feci bir çekişmeye sürükleyecekleri için, Britanya'da yalnızca kendilerinin sorumlu olduğu bir anti-Semitik duygu uyandırdıkları için, giderek azalan bir savunmaya geri savrulmuş halde buldular kendilerini. Hareketimiz, Yahudi Uluslararası Finansı ve Yahudi Bolşevizmi tehdidine meydan okuma cesaretine sahip olmasaydı, yalnızca halkın güvenini haklı çıkarmakla kalmayacak, aynı zamanda ateşinden tavlanmış çelik gibi çıktığı kritik sınavdan da kaçacaktı.

Bu tür denemelerden sevinç duyarız, çünkü yalnızca bunlar üyelerimizin kararlı, sadık ve Faşist mücadelenin uyandırdığı o yüksek insan niteliğinin, yani "dayanma gücünün" muhteşem bir tezahürü için fedakarlık yapmaya istekli olmasını sağlayabilir.

Önümüzdeki yıl, tüm çabalar iki katına çıkarılmalı ve her başarı rekoru kırılmalıdır. Şimdi kendimizi bir sonraki seçimde mücadele etmeye adadık; ve bu adadığımız görev, birkaç yüz seçim bölgesinde eski partilerinkinden daha üstün seçim örgütleri oluşturmak gibi muazzam bir çalışmayla yerine getirilecektir. Görev zor; ancak aktif üye sayımız, eski partilerin herhangi birinden önemli ölçüde daha fazla.

Noel'den hemen önce sona eren üç haftalık bir tur, Britanya'daki hiçbir gücün örnek alamayacağı bir kadro ve ruh ortaya koydu. Her bölgeden subaylar, her akşam ve birçok öğleden sonra Bölge konferansları için bir araya geldiler. Kendi bölgelerinde liderlik ettikleri karakteristik Britanya erkekliğinin değerli temsilcileriydiler. Kadın subaylar da gerçek Britanya kadınlığı Hareketimizin sürekli büyüyen gücünü temsil ediyordu. Yerel örgütlenme ve politika sorunları, eski Partilerin kısa, muğlak ve yüzeysel yıllık konferanslarında mümkün olmayan bir ayrıntı dikkatiyle incelendi. Gelecek yıla yönelik ulusal planlar eksiksiz ve açık bir şekilde tartışıldı ve ülkenin dört bir yanında cesaret verici ve evrensel bir coşkuyla karşılandı. Her şeyden önce, bu yakın kişisel temas ve ilişki, Faşist kardeşliğin ilk günlerini canlı bir şekilde karakterize eden Hareketin şu anki büyük büyümesinde bile sürdürüldü.

Önümüzde Faşist gücün yeni bir yılı var. Yahudi Uluslararası Finansının ortak gücüne ve onun komuta ettiği propaganda kaynaklarına gülüp geçme cesaretini gösteren Hareket; "Yerleşik İktidar, Kızıl Cephe ve Gericilerin Toplu Safları"na başarıyla meydan okuyan Hareket, artık savunmayla yetinemez. Önümüze çıkarılan büyük engelleri aştığımıza göre, artık kendi zaferimiz için çalışmalıyız. Bu fethin kapsamı ve hızı, her üyenin aralıksız ve kararlı çabalarına bağlı olmalıdır.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Dr. Robert Ley'den
Neşeyle Güç

Nasyonal Sosyalist Güçle Sevinç örgütü, Liderimiz Adolf Hitler'in emriyle kuruldu. Bir gün beni çağırdı ve şöyle dedi: "Alman işçisinin yeterli dinlenme ve tatile sahip olmasını istiyorum ki, ulusun sinirleri sağlam olsun; çünkü ulusun sinirleri harap olmuşsa, en büyük dehanın devlet adamlığıyla bile hiçbir şey başarılamaz." Lider'in bu emrini yerine getirmek benim görevim haline geldi ve Kasım 1933'te Güçle Sevinç örgütü kuruldu. En yakın çalışma arkadaşlarım arasında bile birçok kişi, ne benim neyi hedeflediğimi ne de Lider'in niyetini anlamadı. Birçoğu, örgütün işçinin gözüne toz atıp meşru toplumsal adalet arzusunu saptırmak için bir araç olduğunu düşündü. Diğerleri ise örgütün yeni makamlar yaratmak için yeni bir faaliyet alanı olduğunu düşündü. O zamanlar, bugün tüm Almanya'da nabız gibi atan ve ülkemizin sınırlarının çok ötesine uzanan muazzam girişimi yalnızca çok az kişi fark etmişti. Birçokları tarafından alaya alınan, başkaları tarafından hor görülen, muhalifleri tarafından hakaret ve küfürle karşılanan, en yakın dostlarımız tarafından bile ancak kaygı ve kuşkuyla karşılanan bir fikrin, iki yıldan biraz fazla bir sürede halkın gönlünü nasıl kazanıp bizzat halk tarafından pratiğe geçirildiğini düşündüğümüzde, bu bir mucize gibi görünüyor.

Söz konusu nesnenin tanımı olarak, isim kesinlikle yerinde: Nasyonal Sosyalist Cemaat Neşeyle Güç. Her bir kelimenin anlamını dikkatlice düşünmek gerekir: Nasyonal Sosyalist Cemaat. Cemaat onun temelidir ve burada bir kez daha, yalnızca cemaatin neşeyi iletme yeteneğine ve yeterliliğine sahip olduğu gerçeğinin açık bir ifadesi vardır. Bu noktada, biz Nasyonal Sosyalistler, kültür ve sanatın ulus ve ırk cemaatiyle bağlantılı olduğunu ve boşlukta izole bir varoluşa sahip olamayacağını bir kez daha açıkça görüyoruz. Neşeyle Güç'e "İşten Sonra" adını vermem önerildi. Ama hiçbir zaman taklitten yana olmadım, her zaman bir şeyi kendimiz yaratmanın mümkün olup olmadığını görmeyi tercih ettim.

Genç İtalya'nın "Dopolavoro"su kesinlikle harika sonuçlar verebilir; şüphesiz büyük bir başarıdır. Ancak tam olarak hedefle örtüşmemektedir. Ne arzumuzu ne de Önder'in emrettiğini iletmeyen tarafsız bir ifadedir. Önder şöyle demiştir: "Güçlü bir ulus istiyorum: Mantıksallaştırmanın ve olayların gidişatının zaten anlamsız kıldığı çalışma temposunun, bu insanların elde ettiği dinlenme ve tatillerle dengelenmesini sağlayın; ve halkın sinirlerinin bozulmamasını sağlayın." Önder'in emri ulusa güç vermekti ve aynı zamanda bu gücün nasıl elde edileceğini de gösterdi: dinlenmeyle, tatillerle, neşeyle.

Sevinçle Güçlenmek, belki de Nasyonal Sosyalizmin tüm amacının en kısa ve özlü ifadesidir. Nasyonal Sosyalizmin Almanya'ya kazandırdığı bir yaşam bakış açısının vücut bulmuş halidir; içimizde nabız gibi atan ve geçmiş yüzyılda ulusumuza egemen olan yaşam inkârının yerini alan, yaşama karşı olumlu tutumu ifade eder. Çünkü geçmişte hayatın her alanında gördüğümüz, kaybolan tüm partilerimizi karakterize eden şey, yaşamın inkârıydı!

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Biz Nasyonal Sosyalistler, hayatı dünyevi bir gözyaşı vadisinde geçen bir yolculuk, daha iyi bir Öte Dünya'ya sürekli bir hazırlık olarak düşünmek istemiyoruz. Hayatı, özellikle de en yoksul Alman kardeşlerimizin hayatlarını, elimizden geldiğince güzel ve aydınlık kılmak istiyoruz. Bu hayatımızın yaşanmaya değer olduğuna inanıyoruz; ve Rabbimiz Tanrı'nın hayatlarımızın çeşitliliğini, her şeyi tekrar sonsuz yıkıma ve yok oluşa terk etmek için yaratmadığına inanıyoruz. Hayatları ve eserleriyle bu dünyada yerine getirmeleri gereken kutsal bir misyonları olduğuna inanan, bu inançla dolu olan herkes, içten içe Nasyonal Sosyalisttir.

Bu nedenle mücadele için güç istiyoruz. Hayatımız cennetin zenginlikleriyle dolu değil; bizim için asıl olan mücadeledir. Hayat mücadeledir ve mücadele yaşamaktır. Bazılarının ebedi tembellik içinde kendi zevklerini beklediği, diğerlerinin ise sonsuza dek lanetlendiği bir son nokta tanımıyoruz. Sonsuzlukta, inancımızın ve yaşamımızın ifadesi olarak yalnızca mücadeleyi biliyoruz. Ve bu mücadele için halkımıza sürekli yeni bir güç kaynağı sağlamayı amaçlıyoruz.

Çalışmak, mücadelenin bir başka ifadesidir aslında. İster işçi, ister köylü, ister sanatçı, ister akademisyen, ister asker olsun, her yurttaşımız, her an halkının ve kendisinin varoluşu için verilen bu mücadelenin tam ortasındadır. Ve bu mücadele sinirleri ve özleri tükettiği için, insan bu mücadele için gerekli araçlara, dolayısıyla bu araçların yenilenmesine ve gücünün yenilenmesine ihtiyaç duyar. Dolayısıyla dinlenme ve tatil bizim için içsel bir zorunluluktur.

Bir süre önce, sosyal ekonomi alanında uzmanlaşmış büyük bir yabancı öğrenci bana şu soruyu sordu: "Tatiller konusundaki tutumunuz nedir? Almanya'da tatillerin miktarını yasayla belirleyecek ve aynı zamanda ödeme oranını yasayla düzenleyecek misiniz?" Ben de şu yanıtı verdim: "Tatillerin genel olarak getirilmesine yalnızca tahammül etmekle kalmayacağız, aynı zamanda bunları yasal olarak zorunlu hale getireceğiz, çünkü bu bizim taleplerimizden biri." "Ama özür dilerim," dedi, "her ülkede işverenler çalışanlarına karşı savaşıyor ve siz Almanya'da işverenlerin bile giderek bu tatilleri talep edeceğini mi iddia ediyorsunuz?" "Evet, tatillerin ve eğlencenin en ateşli savunucularının işçiler değil, işverenler olacağı zaman çok uzak değil."

Nasyonal Sosyalizm, aklın akıldışılığa karşı zaferidir ve bitkin ve yorgun bir adamın, gelecekteki işini çok daha iyi yapabilmek için kendini yeniden yaratması son derece makuldür. Bu, tatillerin sağlıklı ve makul bir sağduyunun talebi haline gelmesi anlamına gelir. Tatilleri acıma duygusuyla değil, halkımızın üretken gücünü daha da artıracağı gerçeğini kabul ederek talep ediyoruz. İşverenin, kendisi için yorgun ve bitkin bir adam çalıştırmasının hiçbir avantajı yoktur; böyle bir adam sadece enerji harcarken, makineler çalışmaya devam eder, güç tüketir, para harcar ve yıpranır. Adam da üretkenliğini yitirir, böylece işveren çifte bir kayba uğrar: Sadece azalan üretkenlik için ücret ödemekle kalmaz, aynı zamanda kullanılmayan makinenin enerjisi ve gücü için de ödeme yapar. Öte yandan, adam dinçse, işveren ödediği tatillerin yarattığı farkı kolayca telafi eder. Ve işveren, bakiyesinin borç değil, aksine alacak tarafında bir iyileşme olduğunu görecektir; hem kendisinin hem de işçinin kazançlı çıkacağını görecektir.

Gerçekten de Nasyonal Sosyalizmin karakteristik özelliği, hiçbir şeyin yalnızca bir tarafın çıkarına olmamasıdır. Sadece işçiye fayda sağlayıp aynı zamanda işverene zarar verecek bir şey yapsaydık, bu ulusun tamamı için bir avantaj olmazdı; bir şey, Alman halkının tamamı için iyiyse birey için de iyidir ve insanların dinlenip tatil yapması Alman halkı için iyidir. Bir adamın şöyle dediğini sık sık duyduk ve bugün de aynı şey geçerli: "Sekiz gün izin istiyorum; paramı verin; ama dinlenmek için uzaklara gitmek istemiyorum, evde kalacağım. Hayır, bu yanlış; bu...

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Parayı savurganca harcamak; çünkü insan evde dinlenemez. Meselenin özü, sürekli olarak yalnızca sıkıntı ve yoksulluk gördüğü çatı katından ara sıra çıkarılıp bir deniz yolculuğuna, dağlara veya Ren Nehri'ne gönderilmesi ve sekiz gün boyunca günlük iş hayatını unutmayı öğrenmesidir. Marksistlerin vaaz ettiği şey yeterli değildir: "Tatil istiyoruz"; tatillerle ilgili bir şeyler yapılmalı - yani Sevinçle Güçlenmek.

İlk yılın sonunda , Strength Through Joy'un Almanya'yı hızla fethettiğini söyleyebildim . Bugün başarılarımız o kadar büyük ki, yabancı ülkeler de bunlara dikkat ediyor. Almanya'dan yana veya karşı olmaları fark etmeksizin, yurtdışındaki herkes, bugüne kadar imkansız sayılan bir şeyi mümkün kılan genç örgütümüzü ilgiyle izliyor; bu, dünyadaki her Sosyalistin yıllardır hayalini kurduğu bir şeydi. Dünyayı, kötü niyetli bir basının bize inandırmaya çalıştığından farklı bir şekilde Yeni Almanya'yı düşünmeye yönlendirmeyi umuyoruz.

Örneğin, Diario da Manha, dünya kamuoyunun artan olumluluğuna örnek olarak verir; 12 Ekim 1935 tarihli bir sayıda, Güçle Sevinç deniz yolculuğu hakkında şunları okuruz: "Almanya, Adolf Hitler'in etrafında toplanan halkının sağlam ve disiplinli iradesiyle gerçekleştirmeye hazırlandığı devrimdir. Etkileri ve nihai sonuçları ne olacak? Bunları tahmin edebilmek için henüz çok erken; ancak kesin olan bir şey var ki, Alman ruhu yeni yaşam kavramları yaratmak ve zamanımızın en çözülmemiş sorunlarına çözüm bulmak için çalışıyor." Norveç gazetesi Karmoy Posten, 27 Eylül 1935 tarihli sayısında, bir Norveçli ile Bay Rabinowitz arasında Güçle Sevinç yolculuklarının değeri hakkında ilginç bir tartışma yayınlar. Norveçli, bize deniz yolculuklarının ne kadar korkunç olduğunu anlattığınız taslaklara atıfta bulunarak şöyle yazıyor: “. . . Böyle bir tur sırasında gemideki yaşam çok az yer ve her bakımdan sıkışık olmalı, şahsen bunlardan birine katıldığımı ve bunun saçmalık olduğunu belirtmek isterim.

· Kesinlikle bir Strength Through Joy vapuruna binmemişsinizdir . Binmemelisiniz. İstediğiniz herhangi bir demokratik ülke bununla gurur duyabilir.
Adalet duygusunu bir kenara atın. Strength
Through Joy örgütü.”

Yurt dışından gelen benzer dostça basın açıklamalarının listesini sonsuza kadar uzatabilirim; ancak örgütümüzle ciddi olarak ilgilenen herkesin oluşturduğu yargılardan açıkça anlaşılan bir şey var ki, o da Sevinçle Güçlenme fikrinin diğer ülkelerde de tartışılmayan başarıları sayesinde kendini kanıtladığıdır.

Bu nedenle, başka ülkelere yolculuklara çıkmakta haklıydık. Başladığımız yolda ilerleyeceğiz ve bu yılın Mart ayında Strength Through Joy filomuzla Atlantik üzerinden Lizbon ve Madeira'ya seyahat edeceğiz. Ayrıca, 1936'dan itibaren her ilkbahar ve sonbaharda Güney'e seferler yapacağız. Portekiz'e ilk Atlantik geçişlerimizde edindiğimiz deneyimler o kadar olumluydu ki, bu yolculukların yukarıda bahsedilen gelişimine karar verdik. Strength Through Joy ile seyahat eden Alman işçiden daha iyi kimse yeni Almanya'yı temsil edemez .

Bunun dışında, bu yıl bir dizi büyük ve özel proje gerçekleştireceğiz. 1934 ve 1935 yıllarında Strength Through Joy tatilcilerinin beş milyonunun gerçekte nereye seyahat ettiği düşünüldüğünde , bu beş milyondan üç milyondan fazlasının ülkemizin sınır bölgelerine gittiği ortaya çıkıyor. Orada canlı bir Alman Sosyalizmi duvarı inşa ettiler. Sınır bölgelerindeki nüfus, Almanya'nın dört bir yanından kardeş Almanlar tarafından ziyaret edildi. Strength Through Joy seyahatlerini özel seyahatlerden ayıran şey olan bu büyük yoldaşlık, sınırdaki bu kardeşlere yeni bir manevi destek sağladı. ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranları*******

Machine Translated by Google

Bu metodik çalışmayı sürdürecek ve önemli ölçüde genişleteceğiz. Bu hedefe ulaşmak için büyük bir kampanya başlattık ve zaten düşük olan Strength Through Joy fiyatlarını %30 daha düşürmeyi planlıyoruz. Bu öneri ortaya atıldığında birçok uzman başını salladı ve bunun asla başarılamayacağına inandı. Şimdi, kısa bir hazırlık döneminin ardından, bu yıl 350.000 tatilci için daha ucuz fiyatların geçerli olacağını ve konaklama sağlayanların onaylı tarifelerden ayrılmasını gerektirmeyeceğini söyleyebilirim.

Bu, ortalama mesafeler için bir Alman işçisinin, yol ücretleri, tam pansiyon ve konaklama ve her türlü toplu faaliyet dahil 12 ila 15 veya 16 marklık bir maliyetle bir haftalık tatile çıkabileceği anlamına gelir. Bu, ekonomik durumları nedeniyle bugüne kadar Güç ve Neşe gezisine katılamayan yeni işçi gruplarını da dahil etmemizi sağlayacaktır. Bu yeni kitleler en iyi tatilciler olacak, çünkü en mutlu ve en memnun olanlar onlar olacak. Onları, aynı zamanda Nasyonal Sosyalizmin onlara sağlayabileceği bakıma en çok ihtiyaç duyan güzel sınır topraklarına götüreceğiz.

Anavatanımızın sınırlarının ötesine uzanan Strength Through Joy hareketinin tüm faaliyetlerinde , yurt dışındaki Alman kardeşlerimizi aklımızda tutuyoruz. Onları bizi diğer ülkelerle bağlayan canlı bir köprü haline getirmek istiyoruz ve tatilcilerimiz, diğer ülkelerin Almanya'yı gerçekte olduğu gibi görmelerini sağlamak için dostluk elçileri olacaklar. Böylece, aksi takdirde Almanya'yı ziyaret etmeyi asla akıllarından geçiremeyecek olan yurt dışında yaşayan kardeşlerimizi ve çocuklarını Almanya'ya getireceğiz. Kış ve ara sezonda Strength Through Joy filomuzu kullanacak ve bu yolculukları çok uygun fiyatlarla gerçekleştireceğiz. Tüm bu girişimlerimizde hiçbir endüstriyel kuruluşla rekabet etmiyoruz, çünkü bu yolculuklara katılacak kişiler tarafımızca çok dikkatli bir şekilde seçilecektir. Birinin Almanya'ya normal bir yolculuk için yeterli parası varsa, normal şekilde seyahat etsin.

Yukarıda bahsi geçen ucuz imkânları, sadece Almanya'ya seyahat edecek olan ve bu kadar şanslı olmayan kişilere sağlıyoruz.

Seyahat ve tatillerle ilgili sözlerimi sonlandırırken, bazı kesimlerde yaygın olan küçük bir endişeye değinmek istiyorum. Genel olarak herkes, ev sahiplerimiz ve tatilciler de dahil olmak üzere , Güçle Sevinç seferleri konusunda coşkulu. Herkes, kanıtlandığı üzere birçok yönden çok olumlu bir etki yaratan bu kuruma övgüler yağdırıyor. Ara sıra duyulabilecek tek bir eleştiri var: Tatilcilerin büyük bir kısmının, biz olmadan da tatile gidebilecek insanlardan oluştuğu söyleniyor. Ancak bu itiraz yersiz. İş arkadaşlarım çok sayıda trenin yapısını incelediler. Her katılımcıya özel ve ayrıntılı bir anket uygulandığı için bu kolayca mümkün oldu. Dört ilçedeki tüm tatil trenlerinin incelenmesinin sonucu şu şekildeydi: Yolcuların tam olarak %50'sinden fazlası sanayide çalışan işçilerdi. Geriye kalan kısım ise küçük çaplı çalışanlar, serbest esnaf, özel gelir sahibi kişiler, serbest meslek sahipleri vb.'den oluşuyordu. Strength Through Joy tatilcilerinin gelirleri hakkında da rakamlar verebilirim. Aynı trenlerin incelenmesi, tüm tatilcilerin üçte birinin aylık gelirinin 100 Mark'tan az olduğunu gösterdi. Diğer üçte biri aylık 100 ila 150 Mark arasında kazanıyordu. Geri kalanların gelirleri daha yüksekti, ancak ortalama olarak aylık 150 ila 250 Mark arasındaydı. Sadece %6'sı 250 Mark'tan fazla kazanıyordu. Bu kategoride çoğunlukla çok sayıda ailesi olan evli çiftler buluyoruz ve üzerlerindeki ağır masraflar nedeniyle Strength Through Joy yolculuklarına katılma hakkına sahipler .

O noktaya ulaşmalıyız ve şu ana kadar olan her şey o noktaya ulaşacağımızı gösteriyor.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Berlin'den Rügen'e gidiş-dönüş ulaşım ve sekiz günlük deniz tatili 12 Mark'tan başlayan fiyatlarla mevcutken, nihai hedef şudur: Almanya'nın mevcut nüfus düzeyine göre, her yıl 14 milyon çalışan erkek ve kadını 12 ila 14 günlük tatil yolculuklarına gönderebilmeliyiz. Mevcut ulaşım ve konaklama olanakları bu sorunla başa çıkmak için tamamen yetersiz. Bugün ise, imkânların sınırına ulaşmış durumdalar. Bunu iki yıl önce kehanet ettiğimizde, alay konusu olmuştuk.

Bu nedenle, gecikmeden yeni konaklama tesisleri ve yeni gemilerin inşasına başlayacağız. Alman İşçi Cephesi, önümüzdeki üç yıl içinde 100 milyon Mark değerinde binalar inşa edecek. Bunlar arasında, Rügen Adası'nda 20.000 yataklı ve tüm dinlenme tesislerine sahip bir deniz hamamı da yer alacak. Bu eşsiz girişimin planları ve modelleri çoktan hazırlandı. Bunları, Liderimiz Adolf Hitler'in cömert ve kararlı yönetimine borçluyuz.

Ayrıca, her biri 1.500 kişilik, toplu yatakhaneleri olmayan, tüm kamaraları iki veya dört kişilik, her kamarada bir pencere bulunan ve tüm gemide eşsiz bir kapasiteye sahip bir güverte bulunan iki gemi inşa edeceğiz. Halihazırda sahip olduğumuz Der Deutsche ve Sierra Cordoba adlı iki gemiye ek olarak, bu bahar benzer büyüklükte dört gemi daha satın alacağız. Bu projelerin yanı sıra, İşçi Cephesi'nin halihazırda sahip olduğu kırsal dinlenme evlerindeki yatak sayısı 30.000'e çıkarılacak. Üç yıl içinde her şey tamamlandığında, kendi dinlenme tesislerimizde 1,2 milyon insana konaklama imkânı sağlayabileceğiz. Elbette, özel otel ve yiyecek-içecek sektörünün talepleri her zaman ayrıcalıklı muamele görecektir. Bu nedenle, son çalışan Alman bile dinlenme ve tatil konusundaki meşru talebini tam olarak karşılayabilene kadar nihai hedefe ulaşmak için azimle çalışacağız.

Nasyonal Sosyalist Toplum Güçlendirme Neşe örgütlerinin farklı bölümleri arasında spor özellikle önemli bir konuma sahiptir. Bu ofis, Alman işçisinin neşeli bir beden eğitimiyle geçirdiği boş akşamını hem bir güç hem de eğlence kaynağına dönüştürmek gibi incelikli ama bir o kadar da zorlu bir sorumluluğa sahiptir. Bugün, iki yıllık çalışmanın ardından, sonucun beklentilerimizi fazlasıyla aştığını memnuniyetle tespit edebiliyoruz. Düzenlediğimiz farklı spor kategorilerinde (yüzme, jimnastik, hafif atletizm, kayak vb.) 8.500 kursu üç milyondan fazla kişi takip etti. Spor, sağlık ve fiziksel engelliler için özel kurslar, son yurttaşlarımızın bile yetişmesine hizmet ediyor. Açık denizlerdeki yelken gezilerimiz her zaman dolup taştı ve birçok başvuru reddedildi. Bu doğrultuda da çalışmalarımızı sürdürecek ve özellikle de geçen yıla göre daha geniş bir hareket alanıyla seferler gerçekleştireceğiz. Bu kış, yazının yazıldığı sırada, Almanya'nın en güzel kış sporları bölgelerinde kayak eğitimi kursları düzenleniyor; bu kurslara 35.000 kişi katılacak. Bu kurslarla bağlantılı olarak, kayışlı, botlu ve dipçikli kayaklardan oluşan 30.000 Strength Through Joy kayak kıyafeti 35 Mark'a satılıyor. Bu rakam yüksek görünebilir, ancak geçen yıl normal perakende satışlarda 18.000 kıyafet satıldı. Strength Through Joy trenlerimizle Garmisch-Partenkirchen'deki Olimpiyat Oyunları'nı 42.000 Strength Through Joy tatilcisi coşkuyla takip etti .

Sayısız Alman için bu, uzun zamandır besledikleri ve görünüşte gerçekleştirilemez bir hayalin gerçekleşmesi anlamına geliyordu; zira bugün Almanya'da spor artık seçkin bir azınlığın veya ekonomik olarak daha şanslı bireylerin rekor kırması meselesi değil, ulusal bir hobi haline geldi. Uygun antrenman sahaları zaten yetersiz ve Strength Through Joy'a akın var.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Spor kursları istikrarlı bir şekilde sürdürülüyor. Üçüncü yıl, geçmiş deneyimlere göre, Almanya'da sadece şampiyonluk sporunun değil, daha da önemlisi, beden eğitiminin popüler olduğunu kanıtlayacak bir dengeyi yine gösterecek. 50-60 yaşındakiler bile sporu veya beden eğitimini günlük bir ihtiyaç olarak görene kadar durmayacağız.

Okul ve Halk Eğitimi için yeni kurulan "Sevinçle Güç" bölümü, pratik çalışmalarına kısa bir süre önce başladı. Ancak kuruluşundan bu yana geçen birkaç ay içinde, binlerce fener konferansı, yüz binlerce kitaba sahip kütüphaneler ve her türlü ziyaret ve turla Alman milletine değerli hizmetlerde bulundu.

Nasyonal Sosyalist Parti iktidara gelene kadar milyonlarca Alman erkek ve kadın, tiyatroyu içeriden hiç görmemişti. Tiyatroya gitmemek onlara son derece doğal görünmekle kalmıyor, aynı zamanda maruz kaldıkları Marksist etki nedeniyle, toplumsal durumlarıyla bağdaşmayacak kadar büyük bir aşağılık kompleksine kapılıyorlardı. Burada da köklü bir değişiklik yaşandı. Ulusun kültürel varlıkları artık sahip sınıfların ayrıcalığı olmayacak. Rastgele seçilmiş bir figür, yalnızca "Büyük Berlin"de yapılan çalışmaların kültür politikası açısından ne kadar önemli olduğunu çarpıcı bir şekilde ortaya koyuyor: 1 Aralık 1934'ten 30 Kasım 1935'e kadar, Güç ve Neşe Berlin'de bir buçuk milyondan fazla emekçiyi tiyatroya götürdü. Bu figür ne kadar çarpıcı olsa da, tiyatroya hiç gitmemiş veya neredeyse hiç gitmemiş erkek ve kadınları temsil ettiğini hatırladığımızda, gerçek değerini çok daha iyi anlıyoruz. Dolayısıyla bu kişiler tiyatroya ek bir ilgi gösteriyor. Daha önce hiç tiyatroya gitmemelerinin temel nedeni ekonomikti. Aylık geliri 100 ila 200 Mark arasında olan bir işçi veya memur, kendisi ve eşi için normal tiyatro ücretlerini ödeyebilecek durumda değildi.

Cömert önlemlerimiz sayesinde tiyatro ve konser salonuna geniş kitlelerin desteği sağlandı; bu kitleler bu kurumları yalnızca kulaktan dolma bilgilerle tanıyor ve onlara tam bir kayıtsızlıkla yaklaşıyordu. Bu, göz ardı edilmemesi gereken bir gerçektir ve elbette, Strength Through Joy'un ziyaret etmediği özel tiyatrolar üzerinde olumlu bir etki yaratmaktadır.

1934'ün başlarında Siemens İşletmesi'nde tiyatro ziyaretleriyle ilgili olarak yürüttüğümüz araştırmalar bu gözlemleri doğruladı. Bir veya iki rakam bunu kolayca kanıtlıyor: Soru sorulan erkeklerin %87,6'sı ve kadınların %81,3'ü hiç opera izlememişti; soru sorulan erkeklerin %63,8'i ve kadınların %74,2'si hiç tiyatro izlememişti. Bu sorular, Siemens işletmesinde çalışan herkese, kişi veya pozisyon gözetmeksizin, yönetmenden yardımcı elemana kadar sorulduğundan, işletme personelinden tiyatro veya opera yapımlarını daha önce izlemiş olanların ekonomik olarak daha iyi durumda olan çalışan grupları arasında bulunduğu haklı olarak ileri sürülebilir.

Çeşitli fabrikalarda yapılan son gözlemler, Strength Through Joy tarafından düzenlenen faaliyetlerde özellikle beden işçilerinin temsil edildiğini göstermektedir . Etkileri ileride görülecek olan bir kültürel eğitim çalışması yürütülmektedir.

Sadece Berlin'de yedi tiyatro, Strength Through Joy'a özel veya ağırlıklı olarak hizmet veriyor; Reich genelindeki ortalama seyirci sayısı, mevcut koltuk sayısının %60 ila %70'i arasındayken, Strength Through Joy tiyatro yapımları neyse ki her zaman çok önceden tükeniyor. Bu kalitede bir seyirci kitlesine neredeyse hiç rastlanmamış:

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Alman özel tiyatroları.

Bir yıl önce yeni tanıtılan "Usta Konserleri" ve ziyaret ettiğimiz "Müzik Saatleri" de büyük ilgi görüyor. En ünlü Alman şeflerin yönettiği muhteşem konserlerimiz genellikle başlamadan çok önce tükeniyor. Konserlere katılan ünlü orkestralar arasında Berlin Filarmoni Orkestrası, Berlin bölgesinden yerel orkestra (das Landesorchester Gau Berlin) ve Alman Opera Binası orkestrası yer alıyor. Beethoven'ın Dokuzuncu Senfonisi iki kez dolu salonda çalındı.

İşçi, müzelerde şimdiye kadar kesinlikle burjuva bir kurum görmüş ve prensip olarak ziyaret etmemiştir. İşçiyi bir müzeye sokmak bizim için de zor olduğundan, binlerce parti düzenledik. Buna ek olarak, tüm Reich genelinde büyük ölçekte ve daha da büyük bir başarıyla gerçekleştirilen eser sergileri aracılığıyla sanatı fabrikaya taşıdık. Dahası, Almanya'daki işçi sınıfıyla temas, sanatçıya çağa uygun sanatsal yaratım için güçlü bir ilham kaynağı olmuştur.

Birkaç yıl içinde, büyük fabrikaların her biri kalıcı bir sergi için düzenlemelere kavuşacak. Her yıl milyonlarca Alman, Alman sanatçıların eserlerini takdir edebilecek. Dolayısıyla, ortaya koyduğumuz şey, Alman sanatçının, ulusun emekçi kitlelerinin bir araya geldiği yere, yani iş sahasına ve fabrikaya gitmesi; ve emeğinin ve el işçisine getirdiği sanatsal hazinelerin karşılığında, sanatçının, el işçisi ve makine daireleriyle temastan aldığı sanatsal yaratısının sağladığı teşvikle cömertçe ödüllendirilmesidir.

Toplamda 66.000 Güçle Sevinç etkinliğimize 25 milyon kişi katıldı.
Film arabalarımızla Almanya'nın ormanlar ve ekilmemiş topraklar arasında saklı ıssız köylerini ve köşelerini gezdik, oradaki kardeşlerimize günün yükünden ve yorgunluğundan bir an olsun uzaklaşmaları için canlı bir değişiklik ve dinlenme fırsatı sunduk.

Ancak faaliyetlerimiz bundan çok daha öteye uzanıyor. Yıllar boyunca binlerce fabrikada pislik her yere sinmiş ve kimse iş yerini güzelleştirmeyi düşünmemiş. İnsanlar kirli, sıkışık ve nemli çalışma alanlarına o kadar alışmışlardı ki, bu durum olağan bir durum olarak kabul edilmişti.

Bunda, taze bir cesaret ve enerjiyle, İş Yerinde Güzellik departmanı devreye girdi. Tüm fabrikalarda taze bir rüzgar esti ve pencerelerden, avluların ve fabrikaların her köşesinden tozu ve kiri süpürdü. İş Yerinde Güzellik departmanının teşvikiyle, yöneticiler tarafından, çoğu zaman işletme personelinin de yardımıyla, insanlara uygun işler yapmak için 200 milyon Mark'ın üzerinde harcama yapıldı. Eskiden eski hurda ve çöplerin ortalıkta durduğu yerlerde, bugün küçük bahçeler, yeşil alanlar, düzenli sahalar, spor alanları, aydınlık ve havadar çalışma odaları, yüzme havuzları, tuvaletler ve yıkama odaları bulunmaktadır. Son iki yılda, görmekten mutluluk duyduğumuz işyerleri yaratıldı. Bugüne kadar yaklaşık 17.000 fabrikayla ilgilenildi. Az ya da çok önemli sayısız iyileştirmenin yanı sıra şunlar inşa edildi: İşletme personeli için 4.314 kantin ve ortak alan; 1.580 adet süs bahçesi; 276 adet spor sahası; ve 93 adet yüzme havuzu.

Bugün Strength Through Joy tarafından fabrikalarda yürütülen bu çalışma, otomatik olarak Alman işçisinin evine de yansıyor. Çünkü güzel ve temiz bir yerde çalışmaya alışkın bir adam, ancak güzel ve temiz bir evde kendini rahat hisseder.

Fabrikalarda iş gruplarının inşası hızla ilerliyor. ******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranları******* kaynaklama fikri

Machine Translated by Google

NSDAP üyeleri ve fabrika içindeki şube örgütleri, 18-25 yaş arası en iyi işçilerle birlikte, kriz zamanlarında bile, “hücre” ve “blok” liderleriyle birlik içinde, topluluk fikrini canlı tutmak için sağlam, kırılmaz bir blok halinde bir araya gelirler.

Ayrıca bu iş gruplarının fabrikada yeni gelenekler oluşturması, denetimler, mahalle geceleri gibi etkinliklere ilham vermesi gerekir.

Strength Through Joy'un örgütlenmesiyle ilgili olarak şu rakamlar verilebilir: Nasyonal Sosyalist Strength Through Joy Topluluğu , 32 bölgeye, 771 ilçeye ve eşit sayıda yerel bekçiye sahip 15.051 yerel gruba bölünmüştür. Bunlara, fabrikanın içinde görev yapan ve toplam 57.000 işçiyi kapsayan fabrika bekçileri de eklenmiştir. Bu 75.000 çalışanın tamamı, Strength Through Joy'a ücretsiz hizmet vermektedir .

Strength Through Joy'da sadece 2.547 maaşlı memur çalışıyor.

İlk iki yılında Alman İşçi Cephesi tarafından desteklenmesi gereken bu muazzam girişimin, bu yıl bağımsız olacağını umuyoruz. Bu belki de en dikkat çekici ve en ilginç gerçektir, özellikle de " Mutlulukla Güç" tarafından harekete geçirilen ve dolaşıma sokulan para miktarının bir milyon Reichmark'ı aştığı, İtalyan "Dopolavoro"nun henüz bu seviyeye bile ulaşmadığı ve Amerikan "Boş Zaman ve Akşam" örgütünün çok önemli bir sübvansiyona ihtiyaç duyduğu düşünüldüğünde; eski Almanya'da, Bolşevik Rusya'da veya Batı'nın sanayi ülkelerinde olsun, tüm Marksist çabaların her yerde tamamen başarısızlığa uğradığı düşünüldüğünde. Nasyonal Sosyalizm doğru yoldadır.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Alman Kış Yardım Çalışmaları

Max Hunger tarafından

Ulusal Sosyalist Parti tarafından başlatılan ve tüm ulus tarafından büyük bir coşkuyla üstlenilen Kış Yardım Çalışmaları, Üçüncü Reich'ın tanınmış bir kurumu haline gelmiş ve milyonlarca muhtaç, güçsüz ve hasta erkek, kadın ve çocuk için bir lütuf olmuştur.

Devlet, doğrudan eylem yoluyla işsizlikle mücadele etmek ve kapsamlı iş olanakları sağlayarak sıkıntıların üstesinden gelmek için elinden geleni yaparken, çalışmaya istekli her sağlıklı erkek ve kadına iş bulmak için henüz yeterli zamanı olmadı. Ancak, dünya çapındaki ticaret zorlukları karşısında, işsiz sayısını üç yıl içinde 7 milyondan 2 milyonun altına düşürerek neredeyse inanılmaz bir mucizeye imza attı. Ancak, her aile gibi, onun da yoksulları her zaman yanında olacak.

Sosyal mevzuat ve Kamu Yardımı, bu sorunları hafifletmek için çok şey yaptı ve yapmaya devam ediyor.
İsteği ortadan kaldıramazlar, ancak bu kurumlar isteği tümüyle ortadan kaldıramazlar.

Kış Yardım Çalışması, geçim kaynakları sınır çizgisinin hemen altında olan herkese yardım etmek amacıyla kurulmuştur. Kış Yardım Çalışması, Kamu Yardımının yerini almak değil, onu tamamlamak amacıyla kurulmuştur.

30 Ocak 1933'te Nasyonal Sosyalizm iktidara geldiğinde, Dr.
Goebbels bunu şöyle tarif etmişti: "Bir harabe alanı", siyasi bir kaos, boş kasalar ve her beş kişiden birinin işsizlik maaşı alması.

Eski hükümetlerin boşuna çabaladığı, neredeyse umutsuz bir durumun üstesinden gelmek için cesur yüreklere ve demir gibi bir iradeye ihtiyaç vardı. Bu devasa sorunların ele alınış biçimi çoktan tarihe karıştı, ancak her zaman cesur ve yapıcı bir devlet adamlığının muhteşem bir örneği olarak hatırlanacak.

Büyük Nasyonal Sosyalist Refah Derneği'nin çekirdeği 1932 baharında kurulmuştu, ancak asıl faaliyeti parti iktidara gelene kadar gerçekleşmedi. Derneğin ilk resmi faaliyeti, 6 Mayıs 1933'te, örgütün başına getirilen Başkomiser Hilgenfeldt'in, Führer'in huzurunda, derneğin Reich partisi içinde resmi bir organ olarak onaylanmasını ve kamu refahı ve yardımlarıyla ilgili tüm konularla ilgilenmesini öngören emrini vermesiyle gerçekleşti.

Dernek, ilk kez 20 Nisan'da Führer'in doğum gününde, işsizlere gıda kolileri dağıtmakla görevlendirildiğinde ve 1 Mayıs'ta çocuklara yönelik bayram fonu için ilk sokak bağışını yaptığında harekete geçti.

Dernek, aynı yılın yazında, Führer tarafından planlanan Kış Yardımı'nın organizasyonu için yürütme yetkisini aldı ve büyük görev için hemen örgütlenme hazırlıklarına başladı. 13 Eylül'de Führer, Almanya'da kimsenin kış aylarında açlık veya soğuk çekmemesi gerektiğini ilan ederek kampanyayı başlattı ve Dr. Goebbels, veda konuşmasında, bu Kış Yardım Çalışması'nın

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Hayal edilebilecek en temiz ve en dürüst yöntemler kullanılmalı ve yoksullarla dayanışma içinde tüm ulus her ayın ilk Pazar günü "tek tabakta güveç" yapmalı ve sıradan bir akşam yemeğinin maliyetindeki farkları ihtiyaç sahiplerine bağışlamalıydı. Kış Yardım Çalışmaları'nın başlama tarihi 1 Ekim olarak belirlendi ve Başkomiser Hilgenfeldt, 16 Eylül'de 36 yardımcıdan oluşan bir ekiple Reichstag binasında kendisine tahsis edilen ofislere gitti.

Hilgenfeldt, 11 Aralık 1935'te yaptığı bir konuşmada, kendisine emanet edilen işin organizasyonunda karşılaştığı bazı zorlukları anlatır. Başlangıçtan itibaren, girişimin başarısının, toplama ve dağıtım için verimli bir mekanizmanın kurulmasına ve tüm ulusun bu sürece aktif olarak katılmasına bağlı olduğu açıktı. Bu nedenle, ılımlı ve kayıtsız olanlar daha yüksek bir vatandaşlık duygusuna, bencil olanlar ise yeni bir fedakârlığa uyandırılmalıydı; her Alman'a gerçek dostluğun özveri ve karşılıklı yardıma dayandığı aşılanmalıydı. Führer, Kış Yardım Çalışmaları'nı başlatırken şöyle demişti: "Açlığa ve soğuğa karşı bu büyük eylem, şu sloganla başlatılmalıdır: Proletaryanın uluslararası dayanışması bizim tarafımızdan yıkıldı. Onun yerine Alman halkının canlı ulusal birliğini kuracağız."

Hilgenfeldt, başlangıçtan itibaren örgütün etkili olabilmesi için, ihtiyaçlara göre esnek bir biçimde uygulanabilmesi ve giderilmesi amaçlanan çeşitli gerçek ihtiyaç koşullarına uyum sağlayabilmesi gerektiğini fark etti.

"Kimse açlık ve soğuk çekmeyecek!" Bu, Führer'in güvendiği takipçilerine verdiği emirdi.

Peki bu nasıl yapılacaktı? Bakılması gereken yaklaşık 17 milyon insan vardı: Almanya nüfusunun neredeyse üçte biri. Gerçekten de zorlu bir görev! Ancak Başkomiser Hilgenfeldt, partinin yaklaşık 30.000 yerel şubesinin özverili işbirliğine güvenebileceğini biliyordu; ancak her türlü olasılığı kapsayan ayrıntılı planlar önceden yapılmadıkça, bu şubelerin tatmin edici bir şekilde işleyemeyeceğini de biliyordu.

Bu nedenle finans, sanayi, ulaştırma ve patates, un ve kömür ticareti uzmanlarından yardım istedi; ayrıca Kilise Misyonları, Alman Kızıl Haçı, Teknik Acil Durum Birimi ve "Adventistler" adı verilen küçük ve coşkulu işçi grubuna kadar mevcut hayır kurumlarından da yararlandı. Bu, kamu yardım çalışmalarında eğitimli ve deneyimli tüm güçlerin ve parti ve sosyal statüye bakılmaksızın fahri çalışanlar olarak yardım etmeye hazır ve istekli olanların genel bir seferberliğiydi.

Partinin ülke genelindeki her yerel şubesi, ek yardıma ihtiyaç duyan herkesin isimlerini toplayıp sakladı. Çalışmalar arttıkça, her yerel şubeye, her sınıftan kadın ve erkeğin ortak bir amaç için tek bir iradeyle birlikte çalıştığı Ulusal Sosyalist Refah Derneği'nin özel bir bölümü bağlandı.

Yardımların örgütlenmesinde farklı bölgelerin özel ihtiyaçları incelenmeli ve karşılanmalıydı.
Yaşam alışkanlıkları farklı bölgelerde, hatta gıda tedarik zincirinde bile farklı olduğundan ve sıkıntılı bölgeler çoğunlukla yoğun nüfuslu sanayi merkezleriyle örtüştüğünden, Dernek tüm bu özel gereksinimleri karşılamak için düzenlemeler yapmak zorundaydı. Bu zorluklar en iyi somut bir örnekle açıklanabilir: Örneğin Ren-Vestfalya eyaletinin halkı sarı patates tüketmeye alışkındır; aynı durum Essen ve Hamburg için de geçerlidir; dolayısıyla tüm beyaz ve kırmızı patates çeşitleri, özellikle Baden olmak üzere, Almanya'nın sevilen diğer bölgelerine gönderilmek zorundaydı.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Patateslerin toplanması ve dağıtımı, nüfusun eşit olmayan yerel ihtiyaçları nedeniyle örgütün kaynakları üzerinde olağanüstü bir yük oluşturmuştur. Örneğin, patates konusunda kendi kendine yeten Bavyera'ya neredeyse hiç teslimat yapılmazken, Essen bölgesi için 1,45 milyon cwt'lik ek bir miktara ve Saksonya için 0,92 milyon cwt'lik bir miktara ihtiyaç duyulmuştur. Ek tedarik gerektiren diğer kasaba ve bölgeler arasında Berlin, Orta Almanya, Renanya-Vestfalya sanayi bölgeleri, Baden ve Württemberg'in bazı bölgeleri yer almaktadır. 1933/34 seferberliği sırasında yaklaşık 60.000 tren kamyonu dolusu patates toplanmış ve dağıtılmıştır. Bu miktarın 700-800'ü tek başına günlük olarak Berlin'e ulaşmıştır. Dağıtılan aylık patates tayını, tüm nüfusun kişi başına yaklaşık 30 pound'a denk gelmekteydi. Ancak, nüfusun yalnızca üçte biri ek yardım aldığından, fiilen yardım alanların kişi başına düşen tayını yaklaşık 100 pound'du. Aylık. Yakıt ihtiyacı ve dağıtımı konusunda da benzer koşullar geçerliydi.

Bazı bölgelerde çoğunlukla odun, bazılarında ise çim, kömür veya linyit briketleri yakılır. Doğal olarak, fırınlar ve sobalar kullanılan yakıta özel olarak uyarlanmıştır. Bu nedenle, her mahalleye yeterli miktarda yakıt sağlanmasına dikkat edilmesi gerekiyordu. Her hane için ayrılan yakıt miktarı, bir odanın tüm kış boyunca ısıtılmasına yetecek şekilde hesaplandı. 3 veya 4 çocuklu ailelere ise tüm kış boyunca iki odayı ısıtmaya yetecek kadar kömür tahsis edildi.

1933/34 yıllarında ihtiyaç duyulan tüm yakıtın taşınması için yaklaşık 140.000 demiryolu vagonu gerekmiştir; bu miktar, Almanya'da kullanılan toplam yakıt miktarının yaklaşık %16'sına denk gelmektedir. Kışın 2 çocuklu bir aileye verilen kömür miktarı yaklaşık 9 cwt iken, kömürün daha fazla yakıldığı madencilik bölgelerindeki her hane aynı dönemde yaklaşık 22 cwt kömür almıştır.

Kömür dağıtımı yerel kömür satıcıları tarafından gerçekleştirilir. Yardım almaya hak kazanan kişilere, her biri 1 cwt. ağırlığında teslimat için yetki belgesi verilir. Yetki belgeleri kömür satıcısına verilir ve satıcı, küçük bir hamaliye ücreti karşılığında kömürü teslim eder. Ödeme yapamayan alıcılar ise, teslim edilen kömürü ücretsiz olarak alırlar.

Saar havzasındaki madencilerin Kış Yardım Çalışmaları için ihtiyaç duyulan miktarda kömürü elde etmek için 3 aylık bir çalışma gerekeceği açıklanırsa, kömür arzının büyüklüğü hakkında belki daha iyi bir fikir verilebilir.

Kış Yardımı ayrıca ayakkabı ve giysi tedarikini de içerir. Kullanılan malzeme uzunlukları
Giysiler toplamda yaklaşık 5.000 mil uzunluğunda olacaktır.

Patatesin yanı sıra pirinç, un, kakao, süt, yağ, et, balık ve diğer gıda maddeleri de dağıtılmaktadır. Ayrıca ücretsiz yemekler ve Noel zamanında gençler için Noel ağaçları da dağıtılmaktadır. 1933/34 yıllarında yalnızca Berlin'de 300.000 Noel ağacı dağıtılmıştır.

Bütün bu büyük miktardaki ihtiyaçların karşılanması için gerekli bağışların toplanması için çeşitli yollar izlenmiştir: En yüksek devlet görevlilerinin bile bağışçı olarak katıldığı sokak bağışları, yardım gösterileri, sosyal etkinlikler, sokak piyangoları, aylık "tek kap yemek" bağışları, kiloluk yiyecek paketleri bağışları, kamusal bağışlar, gelirden özel vergiler, özel bağışlar, rozetlerin sokak satışları, vb. vb.

Organizasyonun titizliği, "tek tabak" yöntemiyle en iyi şekilde açıklanabilir.
“güveç” koleksiyonları Berlin’de gerçekleştiriliyor.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Berlin şehri yaklaşık 125.000 evden oluşmaktadır; her evin sakinlerinin bir listesi hazırlanır ve her evdeki her aile veya bağımsız kiracı çağrılarak para toplanır. Bağışçının maddi durumuna göre, bağış miktarı listeye girilir ve birkaç saat içinde toplanan parayla birlikte yerel şubeye geri gönderilir. Sadece Berlin'de Kış Yardım Çalışmaları'nda ortalama 140.000 gönüllü yardımcı görev yapmaktadır.

Ayrıca, özel günlerde sokaklarda satılan rozet ve hediyelerin yapımının, sıkıntılı sanayi bölgelerindeki birçok işsize iş ve geçim kaynağı sağladığını da belirtmek gerekir. Örneğin, 1933/34 kışında, Bavyera Ormanı, Türingiya ve Saksonya'daki üreticilere 4 milyon mark tutarında sipariş verilmiş ve kehribar endüstrisiyle Doğu Prusya bile unutulmamıştır. 1934/35 sezonunda bu siparişlerin değeri 5 milyon marka çıkarılmıştır.

Yardım, ırk veya uyruğa bakılmaksızın tüm uygun kişilere dağıtılır.

Örneğin, 1933/34 yıllarında 69.336 yabancıya yardım ulaştırıldı ve bunların 29.108'i Yahudiydi. Sadece Berlin'de 13.818 Yahudi ve 8.054 yabancı, Kış Yardım Çalışması kapsamında bakılıyordu. Kış Yardım Çalışması için toplanan toplam para ve paranın karşılığı miktarlar şöyleydi:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Yardım edilenlerin sayısı ise şöyle:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Çiftçilerin Kış Yardım Çalışmaları'na sağladığı eşsiz yardımdan özellikle bahsetmek gerekir. Birkaç rakam bunu açıkça ortaya koyacaktır: Örneğin, 1933/34 yıllarında Pommeranya 841.477 ton patates tedarik etmiştir.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******

Machine Translated by Google

Kış Yardım Çalışmaları için gerekli tüm malzemeler Devlet Demiryolları tarafından ücretsiz olarak taşındı. 1933/34 seferberliğinde Devlet Demiryollarının bu kapsamdaki katkısı 14.672.957 Mark olurken, taşınan yüklerin toplam ağırlığı 59.025.995 cwt olmuştur.

Kış Yardım Çalışmaları'nda görev alan fahri yardımcıların sayısı her yıl ortalama 1,5 milyona ulaşırken, bu kuruluşun idaresinde şu sayıda memur, katip vb. istihdam ediliyordu:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Yönetimin tüm maliyeti toplam gelirin sadece %1'inin biraz altındadır.

Führer ve Reichskanzler Adolf Hitler, 27 Mayıs'ta Başkomiser Hilgenfeldt'i önde gelen görevlileriyle birlikte kabul ederken, örgütün yaptığı çalışmalara ilişkin yüksek takdirini ifade etti ve "Kış Yardım Çalışması, toplumsal çalışmanın eşsiz tarihi bir başarısıdır" diyerek sözlerini bitirdiğinde, karşılıklı iyi niyet ve kişisel fedakarlığın ürünü olan bu büyük ulusal çabaya ilişkin her gerçek Alman'ın hislerini dile getirmiş oldu.

******e-kitap dönüştürücü DEMO Filigranlar*******